

โลกที่พย

ภาค ๒

MORE ABOUT LIFE IN THE WORLD UNSEEN

by Anthony Borgia • สิริ พุทธศุภร์ แปล
ดมคณบอของวัญญวณท่น Robert Hugh Benson

ขอแนะนำหนังสือเล่มนี้ แต่ทุกท่านที่มีใจกว้างขวางในการศึกษา
เรื่องโลกภายหลังมรณกรรม หากผู้ใดได้อ่านแล้วจะวางไม่ลง

โลกทิพย์

ภาค ๒

MORE ABOUT LIFE IN THE WORLD UNSEEN

by Anthony Borgia • สิริ พุทธศุภร์ แปล

ต้นฉบับออกขอมัญญาฉบับแรก Robert Hugh Benson

- การตายแล้วเกิด ดุจหลับแล้วตื่น
- ปฐมทัศน์
- การเดินทางในโลกทิพย์
- ความเข้าใจเกี่ยวกับโลกทิพย์
- เมืองในโลกทิพย์
- ไปเยี่ยมโบสถ์ในโลกทิพย์
- อายุของบุคคลในโลกทิพย์
- การสร้างสรรค์ในโลกทิพย์
- นักดนตรีในโลกทิพย์
- หมอโอบปาติกะ
- คนจนในโลกทิพย์
- ความโง่ของคนฉลาด
- วิธีการเยี่ยมเยียนในโลกทิพย์
- ผู้ปกครองภูมิต่าง ๆ ในโลกทิพย์

* มโนปุพฺพคฺมา ธมฺมา *

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน

ISBN 974-7387-32-8

หนังสือ	โลกทิพย์ ภาค ๒
ผู้เขียน	ศิริ พุทธศุภร์ (แปล)
พิมพ์ครั้งที่ห้า	กรกฎาคม ๒๕๓๘
จำนวนพิมพ์	๓,๐๐๐ เล่ม
เจ้าของ	สำนักคั่นคว่าทางวิญญาน
ผู้อำนวยการ	ศรีเพ็ญ จัตตะศรี
ผู้จัดการ	ผ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์
บรรณาธิการ	รังษิ์ สุทนต์
ออกแบบปก	ณัติ คั่นสนียะสกุล
จัดรูปเล่ม	นภาพร สุทนต์
พิสูจน์อักษร	มนัส จอดพิมาย, สมหมาย ดุยอดรัมย์
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถ. สามเสน บางลำพู กทม. ๑๐๒๐๐ โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕

สงวนลิขสิทธิ์

โลกทิพย์ ภาค ๒

โดย

ศิริ พุทธศุภร์

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิญญาน

ราคา ๘๕ บาท

สถิติการพิมพ์

โลกทิพย์ ภาค ๒

พิมพ์ครั้งแรก	๓,๐๐๐	เล่ม	พ.ศ. ๒๕๐๙
พิมพ์ครั้งที่ ๒	๒,๐๐๐	เล่ม	พ.ศ. ๒๕๑๑
พิมพ์ครั้งที่ ๓	๑,๐๐๐	เล่ม	พ.ศ. ๒๕๒๒
พิมพ์ครั้งที่ ๔	๒,๐๐๐	เล่ม	พ.ศ. ๒๕๒๗
พิมพ์ครั้งที่ ๕	๓,๐๐๐	เล่ม	พ.ศ. ๒๕๓๘

คำปรารภ

(เพิ่มเติม) จากผู้แปล
ในการพิมพ์เรื่องชุด
โลกทิพย์

ครั้งนี้ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ซึ่งจะเป็นครั้งที่เท่าใดแล้ว
ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกัน

ในช่วงเวลาอันยาวนาน นับตั้งแต่สำนักค้นคว้าทาง
วิญญาณได้รับมอบการพิมพ์หนังสือชุด "โลกทิพย์" ไปจาก
ข้าพเจ้าเมื่อหลายสิบปีมาแล้วนี้ ได้มีผู้สนใจ ทั้งที่ย่อมเชื่อ
หมด, ที่ยอมเชื่อบ้างไม่เชื่อบ้าง, และที่ไม่ยอมเชื่อเลยอย่าง
เด็ดขาด ได้มาสนทนาอย่างเป็นกันเองกับข้าพเจ้ามากมาย
ด้วยกัน ดังที่ข้าพเจ้าจะขอนำมาบรรยายให้ท่านผู้อ่านในการ
พิมพ์ใหม่ครั้งนี้ อย่างเป็นกันเอง ไม่ใช่อย่างนักวิชาการ ดัง
ต่อไปนี้

๑. สภาพความเป็นไปในโลกทิพย์ที่ได้แปลบรรยาย ออกมามากมายนั้น ไม่น่าจะเป็นความจริงไปได้เลย เพราะ เท่าที่เขาได้อ่านจากเรื่องเกี่ยวกับสภาวะของโลกทิพย์ที่พิมพ์ ขึ้นในประเทศไทยโดยประสพการณ์ของคนไทยเป็นจำนวนมาก มากมาย เช่นของ พ.อ. เสนาะ ผู้ลี้ลับไปแล้ว ของ คุณ ท. เลียง พิบูลย์ และของผู้อื่นอีกมากมาย จนจำชื่อและ เรื่องไม่ได้นั้น เหตุใดจึงไม่เหมือนกันกับสภาพของโลกทิพย์ ที่มีบรรยายไว้ในเรื่องที่ข้าพเจ้าแปลนั้น ดังนั้น ท่านผู้เสนอ ข้อท้วงติงดังกล่าวนี้ จึงสรุปความเห็นเอาดี ๆ คือยืนยัน อย่างหนักแน่นว่า ข้อความทั้งหมดนั้น คือทั้งในชุดโลกทิพย์ และของคุณ ท. เลียงพิบูลย์ และคนอื่น ๆ ในประเทศไทย เป็นเรื่องที่เกิดจากความละเมอเพื่อฝันเอาเองทั้งสิ้น เพราะ ถ้าสภาพเหล่านั้นมีจริง ๆ ก็ควรจะต้องเป็นสภาพที่เหมือนกัน คือตรงกันหมดทุกประการ

๒. แต่ก็ยังมีผู้อ่านอีกประเภทหนึ่ง ที่เสนอความเห็น ให้เหตุผลตรงกันข้ามเลยทีเดียว โดยท่านกล่าวถึงการที่ สภาพของภูมิในโลกทิพย์ มีลักษณะความเป็นไปไม่เหมือนกัน คือของไทยก็เป็นอย่างหนึ่ง และของฝรั่งก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง นั้น ย่อมแสดงว่า น่าจะเป็นสภาพที่มีได้เป็นได้จริง ๆ เพราะ

แม้เพียงในโลกมนุษย์เราเอง สภาพความเป็นไป เช่นดินฟ้าอากาศ, ลักษณะภูมิประเทศ และผิวพรรณหน้าตารูปร่างของบุคคลในภาคหนึ่งของโลก เช่นภาคตะวันออก ก็ยังมีสภาพแตกต่างกันกับดินฟ้าอากาศ, ลักษณะภูมิประเทศ และผิวพรรณหน้าตารูปร่างของบุคคลในอีกภาคหนึ่งของโลก คือภาคตะวันตก อย่างเห็นได้ชัดเจน นี่เป็นการกล่าวถึงในวงกว้างเท่านั้น ยิ่งในวงแคบเข้ามา คือแม้ในประเทศเดียวกัน เช่นประเทศไทยเราเอง ก็ยังมีความแตกต่างกันอย่างมากมายในด้านฤดูกาล, ลักษณะภูมิประเทศ และนิสัยใจคอของคนทางภาคเหนือ, ภาคใต้, ภาคอีสาน และภาคกลาง เมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้าเกิดปรากฏว่า สภาพของภูมิโลกทิพย์ของไทยฝ่ายศาสนาพุทธกับของฝรั่งฝ่ายศาสนาคริสต์ และของมุสลิมฝ่ายศาสนาอิสลามมาเหมือนกัน คือตรงกันหมดทุกประการแล้วไซ้ร้ ก็ต้องมีความหมายลงมติได้อย่างเดียวกัน คือ ทั้งหมดนั้นเป็นภาพลวงตาอันเกิดจากความละเมอเพื่อฝัน (hallucination) เหมือนกับที่คนเมากัญชาหรือยาเสพติดคิดเห็นไปเอง นั่นเอง

ตามมตินี้ จึงหมายความว่า การที่สภาพของโลกทิพย์ของศาสนาต่าง ๆ ไม่เหมือนกันนั้น จึงแสดงว่า สภาพ

ที่ ที่มีอยู่เป็นความจริงอย่างแน่นอน นี่ก็เป็นเหตุผลที่น่าคิดอีกประการหนึ่ง ซึ่งก็แล้วแต่ท่านผู้อ่านจะตกลงใจเลือกเชื่อทางฝ่ายใด ตามชอบใจของท่านเอง

๓. แต่ก็ยังมีประเด็นที่ปลีกย่อยลงไปอีก แม้สำหรับผู้ที่มีความโน้มแน้อมใจ อยากจะเชื่ออยู่บ้างแล้ว แต่ก็ยังอดสงสัยด้วยความบริสุทธิ์ใจอยู่บ้างไม่ได้ คือท่านให้เหตุผลว่า "เอาละ เรายอมรับว่า ความแตกต่างของสภาวะในโลกทิพย์ของแต่ละศาสนานั้นย่อมจะต้องมีได้เป็นได้ เพราะถ้าจะกะเกณฑ์ให้เหมือนกันทุกศาสนา ก็อาจจะเป็นเรื่องที่เรียกกันว่า "อุปาทานกลุ่ม" คือ group hallucination หรือ collective hallucination ไปก็ได้ แต่ที่นี้ แม้ในเรื่องของไทยคือของพุทธศาสนาเราเอง มีการบอกเล่าของคนที่ตาย *หรือว่าสลบไป* แล้วฟื้นขึ้นมาหลายราย ได้บรรยายเรื่องราวต่าง ๆ ในรายการละเอียดปลีกย่อยไม่ตรงกัน เช่น บางรายเห็นเป็นบันไดทอดขึ้นไปสู่เบื้องบน บางรายก็เห็นเป็นวิญญานเดินลอยตัวขึ้นไปเองเป็นต้น และรายการเรื่องเทวทูตและพญายมราชของแต่ละราย ก็ไม่เหมือนกันทุกอย่าง เช่นนี้ จะมีเหตุผลอย่างไร ที่พอจะทำให้เชื่อได้อย่างมั่นคงไม่อ่อนแอจนคลอนแคลนด้วยความสงสัยต่าง ๆ"

สำหรับประเด็นนี้ ข้าพเจ้าเคยปรึกษากับผู้รู้ในด้านนี้ บางท่าน ซึ่งท่านก็ให้ความเห็นว่า ในรายชื่อที่ได้ไปเห็นจริง ๆ โดยที่ไม่ได้ละเมอเพื่อฝันไปนั้น ก็อาจเป็นไปได้ว่า เขาได้แสดงให้ดูตามอุปนิสัยหรือวาสนาบารมี ที่คนผู้ที่สลบไปนั้น พอจะเข้าใจได้ คือเปรียบเหมือนว่าถ้าผู้นั้นมีสภาพจิตใจเป็นขั้นเด็กอนุบาลหรือเด็กประถม เขาก็แสดงให้ดูคือสอนแบบที่ผู้มีจิตใจยังเป็น “เด็ก” ขนาดนั้น พอจะเข้าใจได้ แต่ถ้าผู้นั้นมีปัญญาบารมีสูงขึ้นไป คือมีสภาพจิตใจเป็นเด็กชั้นมัธยม เขาก็แสดงให้เห็นเป็นอีกแบบหนึ่ง ที่มีความละเอียด (refinement) และความลึกซึ้ง (depth) ในระดับที่ก้าวหน้ากว่านั้น เหมือนกับครูอาจารย์สอนวิชาเลขคณิตให้กับเด็กนักเรียน ถ้าเป็นเด็กชั้นประถมก็ต้องสอนบวกเลขคูณหารง่าย ๆ พอเป็นชั้นมัธยมก็อาจสอนให้แยก factor ให้รู้สมการ (equation) ต่าง ๆ เมื่อถึงขั้นอุดมศึกษาจึงจะสอนวิชา calculus ให้ได้ฉะนั้น อรรถาธิบายดังกล่าวนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าก็เป็นเรื่องที่น่าฟังและน่าคิดอยู่เหมือนกัน

สรุปความว่า เมื่อหลักการส่วนใหญ่อันเป็นมูลฐานคือ Fundamental Principles ลงกันได้พอสมควรแล้ว เรื่องประเด็นปลีกย่อยต่าง ๆ ที่มีความแตกต่างกันออกไปบ้างนั้น

ก็ควรถือเป็นเพียงเรื่องของ individual หรือ specific cases คือเป็นเรื่องประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ตามวาทนาบารมีและอุปนิสัย คือ tendency and attitude ตลอดจนถึงขั้นภูมิของจิตใจ ที่มีระดับความประณีต (คือ maturity) ต่างกัน ย่อมจะมองเห็นและมีทัศนคติต่อสิ่งเดียวกัน และเหตุการณ์อย่างเดียวกัน แตกต่างกันออกไปอย่างมากมาย คือเป็นเรื่องที่ "ภายใน" ของแต่ละคน ได้แสดงปฏิกิริยา (reaction) ต่อสิ่งภายนอก คือ เหตุการณ์ (events) และสถานการณ์ (circumstances) ไปตามพื้นฐานภูมิของจิตใจของตนเองนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่ายินดีที่ว่าหนังสือแปลชุดนี้ได้รับความสนใจจากท่านผู้อ่านตลอดมา โดยเกือบจะไม่ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง ดังเช่นที่เรื่องชุด "โสबाบา" และ "นักบุญแซนด์ แบร์นาร์ด" ได้รับมานั้นเลย ส่วนลิขสิทธิ์ของการพิมพ์หนังสือชุดนี้ แม้อาจารย์พร จะได้ล่วงลับไปแล้ว ก็ยังคงเป็นของ "สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ" ซึ่งยังมีผู้ดำเนินงานสืบต่อไปในปัจจุบันนี้

ศิริ พุทธศุภร์

ผู้แปล

กรกฎาคม ๒๕๓๘

คำนำ

ของ มร. แอนโทนี บอร์เจีย

ผู้จัดบันทึก

* * *

ความรู้เป็นยาขจัดความกลัวนานวิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมื่อความกลัวนั้นเกี่ยวกับสภาวะแห่งชีวิตอันเป็นไปได้จริง ๆ หลังจากที่เรารู้ได้เปลี่ยนจากสภาวะแห่งชีวิตของโลกนี้ไปแล้ว

การที่เราจะทราบได้ว่า โลกหน้ามีสภาพเป็นอย่างไรนั้น ก็ต้องถามผู้ที่กำลังอาศัยอยู่ในโลกนั้น และแล้วบันทึกข้อความเหล่านั้นไว้ หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นมาได้ก็ด้วยความประสงค์และวิธีการดังกล่าวนี้

ท่านผู้ที่มาติดต่อกับข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้บอกให้จัดบันทึกเรื่องนี้ไว้ นั้น ได้เริ่มรู้จักกับข้าพเจ้า เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๙

(พ.ศ. ๒๔๕๒) ซึ่งเป็นเวลาก่อนที่ท่านจะผ่านเข้าไปสู่โลกทิพย์ ๕ ปี ท่านผู้นี้มีชื่อว่า มองซินยอร์ โรเบิร์ต ฮิว เป็นสัน เป็นบุตรของท่านเอ็ดเวิร์ด ไวท์ เป็นสัน ผู้มีตำแหน่งเป็น ท่านอาร์ชบิชอป (น่าจะเทียบเท่าพระราชกณะหรือสมเด็จพระชั้นเจ้าคณะ) แห่งแคนเตอเบอริ่งค์ก่อน

ในระยะแรก ก่อนข้าพเจ้าจะได้จดบันทึกเรื่องนี้ลงนั้น ท่านโรเบิร์ต ฮิว เป็นสัน ยังไม่ได้มาติดต่อกันเลย แต่ได้มีวิญญานที่ข้าพเจ้าคุ้นเคยกันมาก่อน แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ ว่า ท่านมีกิจธุระบางอย่างเกี่ยวกับการแก้ไขความเข้าใจผิด ที่มีอยู่แต่เดิม ความจริงท่านเองก็ได้ทราบมาแล้วเหมือนกัน ว่า การติดต่อกับโลกมนุษย์ในเรื่องเช่นนี้เป็นการยากลำบากเพียงไร แต่ท่านก็ยังไม่ยอมละความพยายาม ดังนั้น หลังจากนั้นต่อมาอีกระยะหนึ่ง ท่าน (ฮิว เป็นสัน) ก็ได้รับคำบอกเล่าว่า บัดนี้ถึงเวลาอันสมควรแล้วที่ท่านจะติดต่อกับโลกมนุษย์ โดยผ่านทางเพื่อนเก่าคนหนึ่งของท่านเอง และข้าพเจ้าคือผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นสื่อกลางสำหรับการติดต่อครั้งนี้ โดยได้ทำหน้าที่เป็นผู้จดบันทึกโดยตลอด

เราทั้งสองเป็นเพื่อนเก่ากันมา และการที่ท่านฝ่ายหนึ่งได้ละจากโลกมนุษย์ไปสู่โลกทิพย์ ก็มิได้ทำให้มิตรภาพของ

เราขาดสูญไปแต่ประการใด ตรงกันข้ามมิตรภาพของเรา กลับแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นกว่าเดิม เพราะเราได้มีโอกาสพบปะกัน มากกว่าที่เราจะพึงกระทำได้เสียอีก ซึ่งถ้าหากท่านยังคงอยู่ในโลกมนุษย์ เราจะไม่มีโอกาสพบปะกันมากถึงเช่นนี้ ท่าน โรเบิร์ต ฮิว เป็นสัน ได้แสดงความยินดีอยู่บ่อย ๆ ในการที่ท่านสามารถกลับมาสู่โลกมนุษย์ได้ และด้วยวิธีการอันเป็นปกติ ธรรมดา และน่าพิศมัยอย่างยิ่ง ด้วยวิธีนี้เอง ท่านได้กลับมาเล่าถึงเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง ให้มิตรสหายฟัง และที่สำคัญที่สุดก็คือ ได้มีโอกาสแสดงให้เห็นว่า ชาวโลกมนุษย์ทราบได้ว่า แม้ท่านจะถูกมนุษย์ถือว่าเป็นคนตายแล้วก็ตาม แต่ท่านก็ยังพูดได้เหมือนคนเป็น (คือ คำกล่าวที่ว่า "คนตายพูดไม่ได้" นั้น ไม่ได้เป็นความจริงเสมอไป)

หมายเหตุ ในการจัดพิมพ์หนังสือ "โลกทิพย์ ภาค ๒" ครั้งที่แล้วมา มิได้พิมพ์ "คำนำ ของ มร. แอนโธนี บอร์เจีย ผู้จัดบันทึก" ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๕ นี้ได้นำคำนำนี้จากหนังสือ "โลกทิพย์ ภาค ๑" มาพิมพ์ไว้ด้วย

คำปรารภ

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๕

หนังสือ "โลกทิพย์ ภาค ๒" ภาคภาษาไทยนี้ สำนักค้นคว้าทางวิญญาณจัดพิมพ์ นับเป็นครั้งที่ ๕ ได้จัดพิมพ์ไปครั้งหลังสุดเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๗

หนังสือเล่มนี้ ได้รับความสนใจจากประชาชน นักอ่านมาก แม้ว่าหนังสือ "โลกทิพย์ ภาค ๒" นี้ จะเขียนโดยฝรั่งนับถือศาสนาคริสต์ แต่ข้อความที่เขียนไว้กลับมาเหมือนหลักคำสอนบางส่วน ในพระพุทธศาสนา เขียนไว้เหมือนหนังสือนวนิยาย อ่านสนุกเพลิดเพลินวนติดตาม ทั้งผู้แปล คืออาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ เป็นอาจารย์ผู้บรรยายวิชาภาษาอังกฤษฝ่ายพุทธศาสนาในสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยพุทธศาสนาแห่งคณะสงฆ์ไทย และอดีตบรรณาธิการวารสาร WFB REVIEW ขององค์การ

พุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ผู้เชี่ยวชาญด้านการแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยอย่างยอดเยี่ยม เป็นผู้แปล อ่านแล้วเข้าใจง่ายเหมือนอ่านหนังสือที่คนไทยด้วยกันเขียน

อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้ร่วมทำงานด้านหนังสือกับอาจารย์พร รัตนสุวรรณ และคุณศรีเพ็ญ จัตุหะศรี มาเป็นเวลาประมาณ ๓๐ ปี จนกระทั่งอาจารย์พร รัตนสุวรรณได้ละกายหายาบในมนุษย์โลกไป เข้าถึงกายละเอียดในโลกทิพย์แล้ว อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ก็ยังคงร่วมงานด้านหนังสือกับสำนักคั่นคว่าทางวิญญาณอยู่จนปัจจุบัน รายละเอียดเรื่องอื่น ๆ มีอยู่ในคำปรารภของผู้แปลและผู้จัดพิมพ์ครั้งที่แล้วมา

สำหรับหนังสือ "โลกทิพย์ ภาค ๒" นี้ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ได้แปลสู่ภาคภาษาไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณจัดพิมพ์ ๔ ครั้ง ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๙-๒๕๒๗ รวมจำนวนถึง ๘,๐๐๐ เล่ม ปัจจุบันเหลืออยู่ที่สำนัก ฯ ไม่กี่เล่ม ขาดคราวมานานจนท่านผู้สนใจถามหาอยู่เนื่อง ๆ บัดนี้ทางสำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ พิจารณาเห็นสมควร จึงดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือ "โลกทิพย์ ภาค ๒" ขึ้นใหม่ เพื่อสนองความต้องการของท่านผู้สนใจทั่วไป.

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ

กรกฎาคม ๒๕๓๘

คำชี้แจงของผู้แปล

โลกทิพย์ ภาค ๒ นี้ มีเนื้อความสั้นกว่าภาค ๑ ในภาคนี้มีเนื้อความเป็นทำนองสาธกโวหาร ผิดกับภาค ๑ ซึ่งเป็นบรรยายโวหาร ท้องเรื่องกล่าวถึงเหตุการณ์ตอนหนึ่งในสมัยที่ท่านผู้บรรยายได้ออกทำงาน ในหน้าที่เป็นผู้หาวิญญาณของมนุษย์ไปสู่โลกทิพย์พร้อมกับรูด โดยเล่าถึงพฤติกรรมตั้งแต่การรับวิญญาณของเด็กหนุ่มคนหนึ่งในห้องมรณกรรม รับพาไปไว้ที่บ้านและให้การอบรมศึกษาต่าง ๆ เสมือนหนึ่งเป็นลูกศิษย์ส่วนตัว

ในการแปลภาค ๒ นี้ก็เช่นเดียวกับภาค ๑ (หรืออันที่จริง ก็เช่นเดียวกับหนังสือเรื่องอื่น ๆ ทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าแปล) เป็นการแปลอย่างชนิดห่วงผู้อ่าน ที่ไม่สามารถจะอ่านต้นฉบับเดิมได้ ไม่ไข่ท้วงตำรา ข้าพเจ้าระวังอยู่อย่างเดียว คือไม่เติมข้อคิดเห็นส่วนตัวลงไปเท่านั้น ส่วนข้อความ

บางตอนหากเห็นสมควรตัดหรือต่อเพื่อให้ได้ความดีขึ้นไปในภาษาไทยแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ลังเลใจที่จะกระทำเช่นนั้นเลย ผู้ที่เห็นว่าเป็นการแปลนอกเรื่อง ไม่ถึงเรื่อง หรือไม่เข้าเรื่อง ก็ขอให้อ่านจากต้นฉบับเดิมเอง ข้าพเจ้าจะไม่ขออภัยต่อผู้ใดในเรื่องนี้ เพราะเป็นความพอใจส่วนตัวของข้าพเจ้าที่จะกระทำเช่นนั้น

และเช่นเดียวกับภาค ๑ โลกทิพย์ภาคภาษาไทย ภาค ๒ นี้ ข้าพเจ้าขอมอบลิขสิทธิ์ให้เป็นของสำนักค้นคว้าทางวิญญานจัดพิมพ์ได้แต่ผู้เดียวตลอดไป

ศิริ พุทธศุภร์

๑๙ พฤษภาคม ๒๕๐๙

คำนำ

โลกทิพย์ ภาค ๒

โลกทิพย์ ภาค ๒ เป็นข้อความที่ขยายเพิ่มเติมจากภาค ๑ และเป็นเรื่องที่น่าสนใจกว่าภาค ๑ ข้าพเจ้าเชื่อว่าใครก็ตาม ถ้ามีทุนในอันที่จะเชื่อเรื่องนี้อยู่บ้าง อ่านแล้วจะวางไม่ลง เพราะเรื่องราวในภาคนี้จะทำให้เรารู้สึกว่าชีวิตในโลกทิพย์ เป็นชีวิตที่น่ารื่นรมย์ยิ่งกว่าในโลกมนุษย์หลายเท่า ซึ่งก็สมจริงดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า :-

บุคคลที่ได้ประกอบคุณธรรมความดีไว้ ย่อมบันเทิงใจในโลกทั้งสอง คือบันเทิงใจในโลกนี้ เมื่อละจากโลกนี้ไปแล้วก็ย่อมบันเทิงใจในโลกหน้าอีก และทุกครั้งทีนึกขึ้นมาว่าเราได้ประกอบคุณธรรมความดีอันนั้นอันนี้ไว้ จิตใจก็ย่อมผ่องใสเบิกบาน คนที่ได้ประกอบคุณธรรมความดีไว้ในเมื่อ

ไปสู่สวรรค์ คือไปอยู่ในภูมิสวรรค์ของโอปปาติกะ ก็ย่อม
จะบันเทิงใจยิ่งกว่าในโลกมนุษย์อีกหลายเท่า

ข้อความที่เป็นพุทธพจน์ดังที่กล่าวมานี้ เราจะเห็นจริง
ก็ต่อเมื่อได้อ่านหนังสือโลกทิพย์ภาค ๑ และภาค ๒ เมื่อแรก
อ่านใหม่ ๆ ก็อาจจะไม่ค่อยเชื่อ แต่ถ้าอ่านดูหลาย ๆ เทียว
สักวันหนึ่งก็ต้องเชื่อขึ้นมาอย่างสนิทใจ คนที่จับหนังสือโลก
ทิพย์แล้ววาง ส่วนมากเป็นเพราะขาดความรู้ในเรื่องวิญญาณ
โดยเฉพาะก็คือไม่เข้าใจพุทธพจน์ที่ว่า “มโนคือวิญญาณเป็น
รากฐานของสิ่งทั้งหลาย วิญญาณประเสริฐกว่าสิ่งทั้งหลาย
สิ่งทั้งหลายสำเร็จมาแต่วิญญาณ”

สิ่งทั้งหลายสำเร็จมาแต่วิญญาณ คำพูดประโยคนี้นี้
สำคัญมาก เพราะถ้าเข้าใจพุทธพจน์อันนี้อย่างลึกซึ้งเราก็จะ
เข้าใจได้ไม่ยากเลยว่า ทำไมพวกโอปปาติกะทั้งหลาย จึง
มีความเป็นอยู่อย่างนั้น ทุกอย่างสำเร็จมาแต่ใจ พุทธพจน์
อันนี้เราจะเห็นได้ชัดในโลกของโอปปาติกะ แต่ในโลกของ
มนุษย์เราที่จริงก็เห็นได้ชัด แต่เพราะเหตุที่คนส่วนมากไม่
เคยคิดในแง่นี้จึงมองไม่ค่อยเห็น และสิ่งที่เป็นอุปสรรคอย่าง
ยิ่งที่ทำให้ไม่เข้าใจในเรื่องนี้ก็คือ คนทั้งหลายจะเชื่อว่าสิ่งใด
มีอยู่ ก็ต่อเมื่อตนเองเคยเห็น หรือว่าเคยได้รับสัมผัสทาง

ประสาททางใดทางหนึ่งมาแล้วเท่านั้น เขาไม่เข้าใจว่าความ
รู้หรือความจริงที่อยู่นอกเหนือจากประสาทสัมผัสนั้น ยังมี
อยู่อีกมากมาย เพราะฉะนั้น ถ้าหากเราไปปักใจเชื่อทฤษฎี
หรือกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เท่าที่ประสาทของเราจะฟังบอกให้แล้ว
ความรู้ของคนเราก็คแคบมาก และนั่นไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะ
ก่อให้เกิดการเข้าใจผิดอย่างมากมายสักเพียงไร เราไม่ค่อย
จะรู้สึกกันในเรื่องนี้ และโดยเฉพาะก็คือ เราไม่เข้าใจกันว่า
กฎทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องเหมือนอย่างที่เราเข้าใจเสมอไป
ปลาที่อยู่ในน้ำกับสัตว์ที่อยู่บนบกก็ยังมีอะไรแตกต่างกันมาก
มาย กฎเกณฑ์ก็ต่างกัน ถ้าหากว่า ปลาที่อยู่ในน้ำคิดอยู่
แต่ภายในขอบเขตเท่าที่ตัวเองรู้ในฐานะเป็นสัตว์น้ำ เพราะ
ฉะนั้นถ้าหากว่ามีใครเอาเรื่องบนบกมาเล่าให้ปลาฟัง ปลา
ก็ไม่อาจจะเชื่อ ไม่อาจจะเข้าใจได้ ในทำนองเดียวกัน คน
ที่รู้แต่เรื่องของวัตถุไม่รู้เรื่องนามธรรมอย่างลึกซึ้ง เมื่อเอา
เรื่องของพวกโอบปาติกะมาเล่าให้ฟังจึงไม่อาจจะเข้าใจได้

แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าได้ตั้งใจเอาไว้ว่า จะพยายาม
หาทางอธิบายให้ผู้ที่ได้อ่านหนังสือโลกทิพย์เข้าใจถึงข้อสงสัย
ต่าง ๆ ซึ่งการอธิบายนั้นจะพยายามใช้ภาษาอย่างธรรมดา
เขียนให้อ่านเข้าใจง่าย และการอธิบายก็จะอาศัยหลักใน

คัมภีร์ของพระพุทธศาสนาทั้งหมด การอธิบายแบบนี้จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่ ถ้าเรื่องโลกทิพย์ไม่จริง แต่เหตุไฉน เรื่องที่เขาเขียนขึ้นนั้น จึงมาตรงกับหลักในทางพระพุทธศาสนา และสามารถอธิบายได้ ด้วยหลักของพระพุทธศาสนา ?

เพราะทั้งผู้เขียนคือนายแอนโทนีบอร์เจีย และผู้บอกคือท่านโรเบิร์ต ฮิว เป็นสัน ทั้งสองคนนี้เป็นคนนับถือคริสต์ศาสนา เรื่องอะไรที่เขาจะมาเขียนแย้งหลักศาสนาของตัวเอง แต่เพราะเหตุที่คนเหล่านี้เคารพความจริง ในเมื่อเขาู้ความจริงในเรื่องโลกทิพย์ว่าเป็นอย่างไร เขาก็จำเป็นจะต้องมาบอกตามที่เป็นจริง แม้ว่าคำบอกเล่านี้ จะขัดแย้งกับหลักในทางคริสต์ศาสนาก็ตาม อันนี้ผู้อ่านก็ควรจะต้องเป็นข้อสังเกตไว้ด้วย

และอีกอย่างหนึ่งอาจจะมึบางคนคิดว่า นายแอนโทนีบอร์เจีย เป็นคนที่เคยได้เรียนทางพระพุทธศาสนามาแล้ว เขาได้เขียนเรื่องนี้มาจากจินตนาการ ที่ได้มาจากหลักในพระพุทธศาสนานั้นเอง ไม่ได้เขียนขึ้นตามคำบอกเล่าของโอบปาดิกะ เพราะเรื่องที่ว่านี้เป็นไปไม่ได้ บางคนอาจจะเข้าใจอย่างนี้ แต่ข้าพเจ้ามีเหตุผลอย่างอื่นที่ทำให้เชื่อว่า เรื่องที่นายแอนโทนีเขียนเกี่ยวกับโลกทิพย์นี้เป็นเรื่องจริง ก็

เพราะข้าพเจ้าได้พบโอบปาติกะบางคนที่เกี่ยวข้องอยู่ในเรื่องนี้ แล้วได้สอบถามเขาดู ก็ปรากฏว่า โอบปาติกะทั้งหลายที่มีกล่าวอ้างไว้ในหนังสือโลกทิพย์นั้น มีตัวจริงอยู่ทั้งสิ้น

เนื่องจากข้าพเจ้ามีทางที่จะทดสอบได้ และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องวิญญาณเป็นอย่างดี เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเชื่อสนิทว่า สภาพแห่งโลกทิพย์โดยหลักใหญ่ ๆ ก็เป็นเหมือนกับที่ในหนังสือโลกทิพย์ได้กล่าวไว้ แต่ทั้งนี้ท่านผู้อ่านจะต้องไม่ลืมว่า ข้าพเจ้ามิได้มีความเห็นพ้องต้องกันหมดทุกอย่างกับความคิดเห็นของท่าน โรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน และของโอบปาติกะอื่น ๆ ที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ ทั้งนี้เพราะตัวละครที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้ แต่ละคนยังไม่ใช่เป็นผู้รู้แจ้งในเรื่องของตัวเองโดยตลอด ยังมีความเข้าใจผิดอีกหลายอย่างและเท่าที่ท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ได้เล่ามานั้น บางอย่างก็เกิดจากความเข้าใจผิดของเขาเอง และนายแอนโธนี ก็ได้บันทึกไปตามคำบอกเล่าของท่าน โรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน หมดทุกอย่าง ตัวอย่างเช่น ข้อความบางตอนก็แสดงให้เห็นว่า ท่านโรเบิร์ต ฮิว เบ็นสัน ยังเชื่อว่ามิใช่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า แต่เชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างเฉพาะในสิ่งที่ดี ๆ เท่านั้น และเข้าใจว่าตนเองและใคร ๆ ก็ตามที่

อยู่ในโลกของโอบปาติกะแล้วจะไม่มี การตายอีก จะไม่มีการ
พลัดพรากจากกันอีก นี่คือการเข้าใจผิดของท่านโรเบิร์ต
ฮิว เป็นสั้น แต่ความเข้าใจผิดในทำนองนี้ก็ยังมีกล่าวไว้ใน
คัมภีร์พุทธศาสนาเหมือนกัน และพระพุทธรูปเจ้าก็ได้เคยเสด็จ
ไปแก้ความเข้าใจผิด ให้กับพวกโอบปาติกะมาแล้วไม่น้อย
รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้จะหาอ่านได้จากเรื่องพรหมชาลสูตร
ในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๙ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ถือ
ความบกพร่องในทำนองนี้มาเป็นข้ออ้างว่า เรื่องโลกทิพย์
เป็นเรื่องนิยาย ไม่ใช่เรื่องจริง

หนังสือโลกทิพย์ภาค ๒ ซึ่งอาจารย์ศิริ พุทธศุภร์
เป็นผู้แปลนี้ เป็นหนังสือที่มีคุณค่าสูงมาก ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุ ๒
ประการคือ

๑. เนื้อเรื่องในต้นฉบับเดิม คือฉบับภาษาอังกฤษ
เป็นหนังสือมีคุณค่าอยู่แล้ว

๒. ผู้แปล เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ "ในสภา
การศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยทาง
พุทธศาสนาและเป็นบรรณาธิการหนังสือวารสารพุทธศาสนิก
สัมพันธ์แห่งโลก ภาษาอังกฤษชื่อ The World Fellowship

of Buddhists News Bulletin ผู้แปลเป็นผู้ที่แตกฉาน
ในภาษาอังกฤษ เพราะฉะนั้นการแปลจึงเป็นที่ไว้วางใจได้และ
แปลอย่างชนิดที่ต้องการให้คนไทยอ่านแล้วรู้เรื่อง และเข้าใจ
เหมือนกับผู้แปลเอง ด้วยเหตุนี้ การแปลจึงสามารถถอด
ออกมาเป็นสำนวนภาษาไทยได้อย่างน่าฟัง และตามความ
รู้สึกของข้าพเจ้า เท่าที่อ่านเทียบกันดูจากต้นฉบับที่เป็นภาษา
อังกฤษรู้สึกได้ว่า แม้แต่คนที่รู้ภาษาอังกฤษดี ซึ่งถ้าหากท่าน
ไม่เข้าใจเรื่องโลกทิพย์อยู่บ้างแล้ว ก็ยากที่จะถอดความหมาย
ออกมาได้อย่างไพเราะเช่นนั้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอ
ชมเชย อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ด้วยความจริงใจ

อนึ่ง ข้าพเจ้าในฐานะเป็นผู้ก่อตั้ง สำนักค้นคว้าทาง
วิญญาณ ขอขอบคุณอาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ไว้ ณ ที่นี้ด้วย
ที่ได้มอบลิขสิทธิ์ฉบับที่แปลออกมานี้ ให้กับสำนักค้นคว้า
ทางวิญญาณ ทั้งนี้ด้วยเจตนาที่เป็นกุศล เพื่อให้เรื่อง
โลกทิพย์แพร่หลายไปยังหมู่ประชาชนอย่างกว้างขวาง เท่าที่
สามารถจะเป็นไปได้ และอีกอย่างหนึ่งอาจารย์ศิริ มีความ
คิดเห็นว่าเรื่องราวต่าง ๆ ในโลกทิพย์นั้นมีปัญหามากมาย
ที่ทำให้ไม่น่าเชื่อ และในเมื่อคนอ่านเกิดความสงสัยอะไรขึ้น
มา ทางสำนักแห่งนี้ก็สามารถให้คำตอบได้ ซึ่งจะทำให้ค่า

ของหนังสือนี้ยังคงอยู่ต่อไป อาจารย์ศิริกับข้าพเจ้ามีเจตนาเป็นการกุศลร่วมกันที่ต้องการจะให้ความเชื่อและความเข้าใจเกี่ยวกับโลกทิพย์แพร่หลายกว้างขวางออกไป แล้วโลกก็จะดีขึ้น ด้วยความมุ่งหมายดังที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้ากับอาจารย์ศิริ จึงได้ร่วมมือกันพิมพ์ผลงานประเภทนี้ออกมา ซึ่งไม่ใช่มีเพียงเท่าที่ท่านเห็นอยู่นี้เท่านั้น แต่ยังมีผลงานอื่น ๆ อีกหลายอย่างออกมาเรื่อย ๆ ดังนั้นผู้ที่สนใจต่องานค้นคว้าในด้านนี้ก็ขอได้โปรดติดตามต่อไป.

พร รัตนสุวรรณ

๒๐ มิถุนายน ๒๕๐๙

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู กรุงเทพมหานคร

โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕ โทรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๑ การตายแล้วเกิด ดุจหลับแล้วตื่น (ตอนหลับ)	๑
บทที่ ๒ การตายแล้วเกิด ดุจหลับแล้วตื่น (ตอนตื่น)	๑๓
บทที่ ๓ ปฐมทัศน์	๓๐
บทที่ ๔ หมอโอบปาติกะ	๔๕
บทที่ ๕ ความเข้าใจเกี่ยวกับโลกทิพย์	๖๔
บทที่ ๖ การเดินทางในโลกทิพย์	๘๒
บทที่ ๗ เมืองในโลกทิพย์	๙๖
บทที่ ๘ ไปเยี่ยมมโบลด์	๑๑๒
บทที่ ๙ อายุของบุคคลในโลกทิพย์	๑๒๕

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๑๐ การสร้างสรรค์ในโลกทิพย์	๑๓๘
บทที่ ๑๑ คนจน	๑๕๙
บทที่ ๑๒ ความโง่ของคนฉลาด	๑๗๒
บทที่ ๑๓ นักดนตรีในโลกทิพย์	๑๘๕
บทที่ ๑๔ วิธีการเยี่ยมเยียนในโลกทิพย์	๒๐๓
บทที่ ๑๕ ผู้ปกครองภูมิต่าง ๆ	๒๑๘
บทส่งท้าย	๒๓๗

บทที่ ๑

การตายแล้วเกิด ดูจลัปลแล้วตื่น

☆☆☆☆☆

ตอนหลัง

บัดนี้ ก็เป็นเวลาได้กว่า ๔๐ ปีแล้ว นับตั้งแต่ข้าพเจ้า ได้มีชีวิตใหม่ หลังจากการแตกทำลายแห่งกายเนื้อเป็นต้น มา สภาพของชีวิตในโลกทิพย์นี้ มีความกว้างใหญ่ไพศาล ชนิดที่ท่านจะนึกไม่ถึงทีเดียว แต่ความกว้างใหญ่ไพศาลของชีวิตดังกล่าวมาแล้วนั้น ขอให้ท่านเข้าใจไว้ด้วยว่า หากได้มีความซับซ้อนยุ่งเหยิงดังสภาพของชีวิตในโลกมนุษย์ไม่ ความจริงแล้วชีวิตในโลกทิพย์เป็นของที่ง่าย ๆ (Simple) อย่างเหลือเกิน เมื่อเทียบกันกับในโลกมนุษย์ เรื่องเช่นนี้อาจเป็นของยากที่จะเข้าใจ แต่ข้าพเจ้าก็ต้องขอยืนยันว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ห่างจากบ้านของข้าพเจ้าไปไม่กี่ไมล์ มีอาคารใหญ่หลังหนึ่งตั้งอยู่ในตัวเมือง อาคารนี้เป็นสำนักงานใหญ่ สำหรับเก็บทะเบียนประวัติต่าง ๆ และเป็นทีสำหรับสอบถามข้อความต่าง ๆ ด้วย (Office of records inquiries) อาคารนี้จึงเป็นชุมคลังของความรู้اناประการ ในอาคารนี้มีอยู่แผนกหนึ่ง ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับมรณกรรมของบุคคลในโลกมนุษย์โดยเฉพาะ คือเป็นที่สำหรับแจ้งให้ทราบว่า มนุษย์นั้น ๆ จะถึงกำหนดหมดอายุขัย และจะต้องผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์เมื่อใด เนื่องจากงานส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า คือการเป็นเจ้าหน้าที่พาบุคคลจากโลกมนุษย์มาสู่โลกทิพย์ โดยไม่เลือก เพศ วัยและศาสนาใด ๆ ข้าพเจ้าจึงต้องเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่แผนกนี้บ่อย ๆ ผู้ที่ทำงานร่วมกับข้าพเจ้าก็มีเอ็ดวินและรูธ แต่ในระยะหลังนี้ บางครั้งเอ็ดวินก็ไม่ได้ร่วมงานกัน คงมีแต่รูธผู้เดียวซึ่งได้ร่วมทางกับข้าพเจ้าเสมอเกือบทุกครั้ง

ท่านอาจจะประหลาดใจว่า ข้าพเจ้ารู้ได้อย่างไรว่าจะต้องไปรับวิญญาณใคร ? เมื่อใด ? เรื่องนี้ไม่ใช่ของยากแต่อย่างใดเลย ข้าพเจ้าและรูธเพียงแต่ไปแจ้งความจำนงไว้ที่สำนักงานนี้ว่า บัดนี้เรากำลังว่าง และพร้อมที่จะรับช่วย

เหลืองานดังกล่าว ต่อจากนั้นเมื่อใดที่มีเรื่องเกิดขึ้น เราก็จะได้รับการแจ้งให้ทราบในทันที ส่วนการที่เจ้าหน้าที่ในสำนักงานนี้ จะทราบได้อย่างไรว่า บุคคลหนึ่ง ๆ จะถึงกำหนดมรณกรรมเมื่อใดนั้น ย่อมอยู่นอกเหนืออำนาจของเราที่จะล่วงรู้ได้ในขณะนี้

ณ เวลาที่กล่าวถึงนั้น ข้าพเจ้าและรูธ กำลังนั่งอยู่ด้วยกันในบ้านของข้าพเจ้า ก็พอดีมีข่าวมาว่า เราได้รับมอบหมายให้ไปรับวิญญาณของคน ๆ หนึ่ง เราจึงออกเดินทางไปยังอาคารสำนักงานใหญ่ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทันที

ในทัศนะของชาวโลกมนุษย์ บุคคลที่ตายโดยปกติธรรมดา (คือไม่ได้ตายโดยอุบัติเหตุ) รายหนึ่ง กับอีกรายหนึ่งหรือรายอื่น ๆ ก็คงไม่มีความแตกต่างกันเท่าใดนัก เพราะความสามารถของตาเนื้อมียู่เพียงแคบ ๆ เท่านั้น แต่ในทัศนะของเราชาวโลกทิพย์แล้ว ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งทีเดียว ความตายของบุคคลสองคนในวัยเดียวกัน และแม้จะตายด้วยโรคเดียวกัน ก็อาจมีความแตกต่างกันไปได้อย่างมากมาย ทั้งนี้เพราะว่าเราต้องพิจารณาดูความหยาบ หรือประณีตของจิตใจของผู้ตาย และพื้นฐานความรู้เรื่องโลกทิพย์ของบุคคลนั้นเป็นของสำคัญ โดยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า

ความตายของบุคคลสองคนในโลกจะไม่เหมือนกันเลย ส่วนประกอบของจิตใจดังกล่าวมาแล้ว จะทำให้งานของเรายากหรือง่ายผิดกันไปได้เป็นอย่างมาก อนึ่ง สาเหตุเหล่านั้นจะเป็นปัจจัย ที่ท่านผู้ใหญ่จะต้องนำมาพิจารณาดูก่อนเสมอว่า ควรจะให้ผู้หนึ่งผู้ใดไปรับวิญญาณใดดี หากอุปนิสัยอารมณ์ และสภาพจิตของผู้ตายกับผู้รับวิญญาณเข้ากันไม่ได้เสียแล้ว ก็จะทำให้งานยากมากขึ้นโดยไม่จำเป็น

ท่านคงจะทราบแล้วว่า บางครั้งเราต้องใช้ความอดทนอย่างเหลือเกิน ในเมื่อต้องเผชิญกับจิตใจที่ดิ่งตันเกาะติดอยู่กับความเชื่อถือ และลัทธิประเพณีเดิมที่ผิด ๆ อย่างฝังหัวในกรณีเช่นนี้ ชาวโลกทิพย์ต้องใช้ความพยายามอย่างหนัก ประกอบกับศิลปะวิธีที่สมควร เพื่อที่จะให้บุคคลผู้ดิ่งตันเหล่านั้นกลับใจได้ เพราะฉะนั้น การเลือกบุคคลให้เหมาะกับงานจึงเป็นเรื่องสำคัญไม่น้อย อย่างไรก็ตาม ชาวโลกทิพย์มีความอดทนเพียงพอเสมอ มีอุบายนานาประการ และมีผู้ยินดีช่วยเหลือให้กิจการลุล่วงไปด้วยดี ท่านผู้ใหญ่ที่ส่งเราให้ไปรับงานอย่างหนึ่งอย่างใด จึงได้พิจารณาอย่างมั่นใจแล้วว่า เราเหมาะสมแก่งานนั้นจริง ๆ และเราก็มั่นใจได้ว่างานที่เราได้เป็นผู้รับมอบหมายนั้น ย่อมไม่เลือกว่าความสามารถของเราไปได้

สำหรับรายที่ข้าพเจ้ากำลังจะไปรับมานี้ ได้รับคำบอกเล่าว่า เป็นเด็กหนุ่มอายุ ๑๘ ปี มีอุปนิสัยร่าเริงฉลาดและสอนง่าย ท่านเจ้าหน้าที่ได้บอกแก่เราด้วยว่า “ผมได้สงวนรายนี้ไว้ให้แก่คุณทั้งสองโดยเฉพาะ เพราะคิดว่า เด็กหนุ่มผู้นั้นอาจจะเป็นประโยชน์แก่คุณทั้งสองได้ต่อไป ผมคิดว่า ถ้าคุณทั้งสองนำไปไว้ที่บ้านเลยก็จะเป็นการดีทีเดียว”

ข้าพเจ้ากับภรรยาตกใจโดยไม่ซัดซี้ พร้อมกับซักถามข้อความทั่วไป เกี่ยวกับเด็กหนุ่มผู้นั้นให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราได้ทราบว่า เขายังไม่มีความเห็นผิดอันดั่งต้นเกี่ยวกับโลกทิพย์แต่อย่างใด แม้ว่าเขาจะได้รับการอบรมทางศาสนาบ้างก็เป็นไปตามประเพณี คำสอนดังกล่าว ยังไม่ได้ก่อให้เกิดความยึดมั่นอย่างจริงจังในจิตใจ นอกจากนั้น บิดามารดาของเขาก็เป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยน แม้จะรู้ว่าบุตรของตนต้องจากไป ก็ไม่ได้แสดงความน้อยเนื้อต่ำใจเท่าใดนัก เพราะคิดเสียว่าเป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ที่เขาไม่อาจจะขัดได้

ข้าพเจ้ากับภรรยาเห็นจริงว่า รายนี้เป็นรายที่เราสามารถจะช่วยเหลือได้โดยสะดวกกว่ารายอื่น ๆ ซึ่งส่วนมากจะต้องใช้ความพยายาม และความอดทนกันอย่างหนัก

บางท่านอาจจะสงสัยว่า เรารู้ได้อย่างไรว่า "ห้องแห่งความตาย" หรือสถานที่ที่เราจะไปรับวิญญาณของบุคคลต่าง ๆ นั้นอยู่ที่ไหน ? ในที่นี้ข้าพเจ้าใคร่จะขอกล่าวแทรกไว้สักเล็กน้อยว่า ชาวโลกมนุษย์เมื่อกล่าวถึงความตายก็มักจะเป็นเรื่องเศร้าโศกเสียใจ ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดอย่างยิ่ง จริงอยู่ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า เราควรที่จะแสดงความปีติยินดีกันอย่างใหญ่หลวง เมื่อเกิดมีคนตายขึ้น แต่ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า หากชาวโลกมนุษย์ได้รู้ถึงสภาพอันแท้จริงของบุคคลบางคนหลังจากมรณกรรมแล้ว ความเศร้าโศกเสียใจอันไม่จำเป็นดังกล่าวก็คงจะลด ลงไปมิใช่น้อย

การส่งข่าวถึงกันและกันในเรื่องนี้นั้น ติดต่อกันด้วยใจเป็นสามทางด้วยกันคือ :-

๑. ทางสำนักงานใหญ่

๒. ทางเทพเจ้าประจำตัว ของบุคคลผู้กำลังจะถึงมรณกรรม

๓. และทางผู้รับวิญญาณ คือข้าพเจ้ากับบูร

การส่งข่าวสารถึงกันและกัน โดยทางจิตดังกล่าวมานี้ เป็นไปอย่างรวดเร็วและฉับพลัน ในขั้นแรก เจ้าหน้าที่ทาง

สำนักงานใหญ่ จะส่งข่าวไปให้เทพประจำตัวของบุคคล ซึ่งอยู่ในห้องมรณกรรมนั้นทราบเสียก่อนว่า เรา (คือข้าพเจ้ากับรฐ) พร้อมแล้วที่จะเข้าทำหน้าที่รับวิญญาณของผู้ตาย เทพประจำตัวของผู้มรณกรรมก็จะส่งกระแสความคิดตอมา ซึ่งเราจะสังเกตเห็นได้ โดยปรากฏเป็นลำแสงผ่านวามมา ขณะเดียวกันกระแสจิตของเรา ก็จะได้สัมผัสเข้ากับประกายแสงแห่งความคิด (thought-beam) และจากนั้น เราก็สามารถติดต่อกับเทพผู้อยู่ปลายทางของกระแสความคิดอีกข้างหนึ่งได้ ขั้นต่อไปเราก็อธิษฐานจิต พุ่งตัวไปตามประกายแสงแห่งความคิดทางปลายหนึ่งไปสู่อีกปลายหนึ่ง (คือห้องมรณกรรม) ได้ทันที เรื่องดังกล่าวมาทั้งหมดนั้น เป็นไปได้อย่างไร ข้าพเจ้าเอง ก็ไม่มีความสามารถที่จะอธิบายให้ทราบได้ แต่ทว่าความจริงก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ท่านเจ้าหน้าที่ ที่สำนักงานใหญ่ได้บอกแก่เราว่า บัดนี้ จวนจะถึงเวลาแล้ว ข้าพเจ้ากับรฐจึงออกเดินทาง โดยอธิษฐานจิตพุ่งตัวเองไปยังจุดหมายปลายทางของเราในทันที

ฉับพลัน เราก็มาถึงห้องนอนของบ้านหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่ง เป็นห้องที่ไม่มีการประดับประดาตกแต่งมากมายเท่าใดนัก แต่ก็มีเค้าว่าเป็นบ้านของคนชั้นกลาง โดยรอบเตียง

ของเด็กหนุ่มมีพยาบาลและญาติพี่น้องห้อมล้อมอยู่หลายคนด้วยกัน รู้สึกว่าบุคคลเหล่านั้นก็คงจะรู้ได้เหมือนกันว่า วาระสุดท้ายของเด็กหนุ่มอยู่ไม่ไกลเท่าใด และแพทย์ก็พยายามช่วยเหลือคนเจ็บอย่างสุดความสามารถ เพื่อที่จะไม่ให้คนเจ็บได้รับความทรมานจนเกินไปนัก

ปรากฏว่าพระที่มาเทศน์โปรดวิญญานคนป่วยเพิ่งกลับไปเมื่อไม่นานมานี้เอง มีร่องรอยแสดงว่ามีการสวดมนต์อ่อนวอนพระเจ้ามาแล้ว แต่คำสวดอ่อนวอนดังกล่าว ก็คงเป็นไปตามประเพณีเท่านั้นเอง ซึ่งไม่ค่อยจะมีความหมายหรือประโยชน์อย่างแท้จริงต่อคนเจ็บเท่าใดนัก และนอกจากนั้นสภาพแห่งจิตใจของบุคคลที่อยู่ในห้องนั้น ยังไม่เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นเสียอีกด้วย (คือเป็นจิตใจที่มีความท่วงใยและเศร้าสลด คอยตั้งวิญญานของผู้ตายไว้โดยไม่สมควร) แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าและรุธ พอลจะจัดการแก้ไขบรรยากาศดังกล่าวได้โดยไม่ยาก เริ่มต้นด้วยการอธิษฐานขอพรจากสวรรค์ให้มาเพิ่มกำลัง และความสามารถที่มีอยู่ของเราทั้งสอง ฉับพลันก็มีลำแสงสุกสว่างพุ่งลงมาจากเบื้องบน และแผ่กระจายห้อมล้อมเราอยู่โดยรอบ

เป็นที่เห็นได้ชัดแล้วว่า เด็กหนุ่มจะมาร่วมทางกับเราในเวลาอันไม่ช้านี้แล้ว รุจจึงไปยืนอยู่หัวเตียงในระยะที่สามารถจะเอื้อมมือไปลูบศีรษะของเด็กหนุ่มได้ พร้อมกับค่อย ๆ ลูบหน้าผากคนเจ็บไว้ เพื่อให้เขาได้รับกระแสจิตของเธอได้โดยสะดวก

ในระยะนี้ เรายังไม่สามารถจะรู้ได้แน่ชัดว่า ความช่วยเหลือของเราจะส่งผลไปถึงคนเจ็บหรือยัง จึงต้องรอดูอาการตอบสนองของคนป่วยไปชั่วขณะหนึ่งก่อน แต่สำหรับรายนี้รู้สึกว่าจะได้ผลรวดเร็ว เพราะว่าพอรุจเอื้อมมือไปลูบศีรษะไม่นาน เด็กหนุ่มก็ลืมตาแหงนมองขึ้นไปทางหัวเตียงคล้าย ๆ กับจะดูว่าใครหรืออะไรเป็นผู้มาทำให้เขาเกิดความสบายขึ้นเช่นนั้น

ตอนนี้อาจจะเป็นไปได้ว่าเขาคงจะได้เห็นรุจแล้วซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็จะเป็นการดีมากสำหรับตัวเขาเอง

ขณะนี้เราทั้งคู่แต่งตัวเหมือนชาวโลกมนุษย์ รุจสวมเสื้อฤดูร้อนสีสดใสไม่ผิดกับมนุษย์ผู้หนึ่ง แลดูเป็นสตรีที่มีเสน่ห์อย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขออย่าความจริง ไว้ให้ท่านทราบอีกครั้งหนึ่งด้วยว่า เราพยายามจะปรากฏให้เหมือนกับชาว

โลกมนุษย์อย่างที่สุดโดยไม่ให้มีแว่วว่าเป็นผู้มาจากโลกอื่นเลย (ท่านคงจะยังจำได้ว่า เมื่อเอ็ดวินมาต้อนรับข้าพเจ้า ตอนที่ข้าพเจ้าถึงแก่ความตายนั้น เขาก็ปรากฏกายให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยเสื้อผ้าของชาวโลกมนุษย์ธรรมดาเหมือนกัน เพราะว่าหากเขาปรากฏกายด้วยเครื่องแต่งกายทิพย์แล้ว ข้าพเจ้าอาจจะถึงแก่สิ้นสติไปอีกครั้งก็ได้)

เมื่อรุธได้ไปยืนที่หัวเตียงแล้ว ข้าพเจ้าจึงไปยืนที่ปลายเท้าของเด็กหนุ่ม และพยายามฟังสายตามองดูเขาด้วยความตั้งใจ ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าเขาแสดงอาการแลเห็นข้าพเจ้าเหมือนกัน ข้าพเจ้ายิ้มและโบกมือให้เป็นเชิงปลอบและให้กำลังใจ เป็นอันว่าทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างน่าพอใจ

และแล้วเวลาอันสำคัญที่สุดในชีวิตของเด็กหนุ่มก็มาถึง ข้าพเจ้าเลื่อนไปอยู่ที่ตอนกลางของเตียง ตรงข้ามกับที่รุธยืนอยู่ ก็พอดีเด็กหนุ่มหยั่งลงสู่ความหลับครั้งสุดท้ายอย่างเงิบสงบ พร้อมกันนั้นกายทิพย์ของเขาก็ค่อย ๆ ผลุดขึ้นจากร่างซึ่งบัดนี้หาชีวิตไม่แล้ว โดยมีสายใยสีเงินสุกใส เป็นเครื่องเชื่อมโยงให้ติดกันอยู่ สายใยนี้เองที่เราเรียกกันว่า สายใยแห่งชีวิต (Life-cord) ข้าพเจ้าช้อนร่างซึ่งกำลังค่อย ๆ ลอย

ขึ้นนั้นมาไว้ในวงแขน บัดตลก็มีอาการบิดกระตุกเล็กน้อยที่
ร่างนั้นอีกครั้งหนึ่ง ครั้นแล้วสายโยนนั้นก็หลุดออกจากกายเนื้อ
หตสันเข้าและในที่สุดก็หายวับไป

เป็นอันว่า สำหรับญาติพี่น้องในท้อง เด็กหนุ่มผู้นี้
เป็นผู้ “ตาย” และ “จากไปแล้ว” ส่วนสำหรับเราเด็กหนุ่ม
คนนี้เป็นผู้มีชีวิตใหม่ และมาอยู่กับเราอย่างแท้จริงแล้ว

ข้าพเจ้าอุ้มเขาไว้ในวงแขนเหมือนกับอุ้มเด็กเล็ก ๆ คน
หนึ่ง ขณะเดียวกับรุชเอ้อมมือมาแตะศีรษะเขาอย่างแผ่วเบา
เธอลูบไล้ไปมาที่ศีรษะของเขาอยู่พักหนึ่ง เพื่อกล่อมหรือ
สะกดให้เขาได้หลับอย่างสงบสุข ในขณะที่เราจะพาเขาออก
เดินทางกลับบ้านของเรา

เพื่อเพิ่มพลังความสดชื่นให้แก่เด็กหนุ่ม รุชกุมมือของ
เขาไว้ตลอดเวลาที่เรานำเขามา และในพริบตาเราทั้งสองก็
มาปรากฏกายที่บ้านอันผาสุกของเราอีกครั้งหนึ่ง

เราค่อยบรรจงวางร่างของเด็กหนุ่มลงบนฟูกอันอ่อนนุ่ม
รุชนั่งลงข้าง ๆ เติง ส่วนข้าพเจ้าลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งลง
ที่ปลายเท้าของเตียงอีกด้านหนึ่ง “รู้สึกว่เรียบร้อย ดีมาก”
เธอกล่าวขึ้นอย่างพอใจ “ดิฉันหวังว่าคงจะไม่มีเรื่องยุ่งยาก
มากมายสำหรับรายนี้”

งานของเราในขั้นต่อไปนี้ ก็คือ คอยการตื่นของเขาเท่านั้นเอง สำหรับรายนี้เนื่องจากเขาไม่ได้ทนทุกข์ทรมานด้วยการป่วยไข้อยู่เป็นเวลานาน ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า เราคงจะไม่ต้องคอยอยู่นานเท่าใดนัก

เราได้ช่วยกันจัดบ้านไว้ต้อนรับเด็กหนุ่มผู้นี้เป็นอย่างดี พุกที่เขาอนอนอยู่ริมหน้าต่าง ซึ่งเมื่อมองออกไปจะเห็นทัศนียภาพของภูมิประเทศ อันงดงามภายนอกได้โดยไม่ต้องเอี้ยวศีรษะเลยแม้แต่บ่อย ที่ฝาผนังห้องเบื้องหน้าเด็กหนุ่ม เราได้ตั้งกระจกเงาบานใหญ่ไว้ เพื่อให้เขาสามารถเห็นสภาพความเป็นไปของห้องได้โดยถนัด ขั้วเหลือบมองเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ท่างออกไปจะได้ยินเสียงเด็กเล็ก ๆ และเสียงนกร้องอย่างไพเราะอยู่ไม่ไกลนัก

ด้วยการเตรียมการทั้งหมดดังที่กล่าวมาแล้วนี้ ทำให้เราเชื่อว่า สมาชิกใหม่ของเรากงจะตื่นจากความหลับขึ้นมาสู่ชีวิตใหม่และโลกใหม่ ด้วยความสดชื่นแจ่มใสอย่างแท้จริง และงานอันแท้จริงของเรากงจะได้เริ่มต้นในตอนนี้อง

บทที่ ๒

การตายแล้วเกิด ดุจหลับแล้วตื่น

☆☆☆☆☆

ตอนตื่น

รูธเป็นคนแรกที่พูดขึ้น เมื่อเด็กหนุ่มลืมนตาขึ้น

“สวัสดี โรเยอร์ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง” (เพื่อนของเราที่สำนักงานใหญ่ ได้บอกชื่อแรกของเด็กหนุ่มคนนี้แก่เรา ซึ่งก็เป็นการเพียงพออย่างสมบูรณ์แล้ว)

โรเยอร์ เบิกตากว้างอยู่ในขณะที่เขาหันไปทางรูธ พร้อมกับพูดว่า เอ! ผมเห็นคุณเมื่อไหร่กันนะ? อ้อเมื่อสักครู่นี้เอง คุณเป็นใครครับ?

“ก็เป็นเพื่อนที่ช่วยเหลือเธอยังไงล่ะ เรียกฉันว่า รูธก็ได้”

“แล้วท่านล่ะครับ ดูเหมือนผมจำได้ว่าท่านได้นั่งอยู่
ปลายเตียงของผม”

“ถูกแล้ว” ข้าพเจ้าตอบ “อีกสักครู่ความจำของเธอ
จะดีขึ้นอีก”

โรเยอร์ทำท่าจะลุกขึ้นนั่งตัวตรง แต่รู้สึกได้กอดตัวเขา
ให้กลับลงบนพูกอย่างอ่อนโยน พร้อมกับพูดว่า “นี่โรเยอร์
คำสั่งของวันนี้คือ เธอจะต้องพักเงียบ ๆ อยู่ที่นี่และต้องไม่
พูดมากจนเกินไปนัก”

เด็กหนุ่มมองจ้องออกไปข้างนอกหน้าต่าง

“เป็นทัศนียภาพที่สวยงามมากใช่ไหม ? ข้าพเจ้าพูด
ขึ้นพร้อมทั้งชี้มือผ่านช่องหน้าต่างออกไป “รู้สึกที่น่าอยู่มาก
ใช่ไหม ? ถูกแล้วละ อ้อ เธอคงจะแปลกใจถึงสิ่งที่อยู่รอบ ๆ
ตัวขณะนี้ เธอมีความคิดอย่างไรบ้างไหม เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ? ซึ่งอาจจะ
เป็นเพียงแต่ความเข้าใจอัน
เลือนราง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือว่า เดียวนี้เธอรู้สึกสบาย
ดีแล้วและความเจ็บปวดทุกอย่างก็หายไปหมดแล้วใช่ไหม ?

โรเยอร์พยักหน้าและยิ้ม ดูเหมือนว่า ความรู้สึกเป็น
ไปอย่างที่ข้าพเจ้าพูด

“ครับ ถูกแล้ว ขอบคุณ”

เห็นได้ชัดว่าเด็กหนุ่มไม่ใช่คนประเภทตื่นเต้นง่าย จึงเป็นอันว่าไม่มีความจำเป็นที่เราจะปิดบังความจริงกันอีกสืบต่อไป ข้าพเจ้าสบสายตากับรูธ และเธอก็พยักหน้าเป็นการเห็นด้วย

“โรเยอร์ที่รัก” ข้าพเจ้าเริ่ม “ฉันมีข่าวดีบางอย่างจะบอกแก่เธอ เธอจำได้อย่างถูกต้องทีเดียว เธอได้เห็นรูธกับฉันเมื่อครู่นี้ เราทั้งสองอยู่ในห้องนอนที่บ้านของเธอ และเธอกำลังป่วยมาก จนกระทั่งหมอไม่อาจจะช่วยเธอไว้ได้ ดังนั้น รูธและฉันจึงมานำตัวเธอไป ไปยังอีกโลกหนึ่ง โลกแห่งความรื่นรมย์ เธอพอจะเข้าใจที่ฉันพูดบ้างไหม ?

“ครับ ผมได้ตายแล้วยังงั้นใช่ไหม ?”

“ถูกแล้ว เธอไม่ตกใจใช่ไหมหรือ ?”

“เปล่าครับ ผมไม่ได้ตกใจ” เด็กหนุ่มนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็กล่าวเสริมต่อไปว่า “แต่ผมไม่เคยคาดคิดว่าจะพบสิ่งใดสิ่งหนึ่งทำนองนี้”

“จริง ฉันก็คิดว่าเธอคงจะไม่ได้นึกฝันเช่นนี้เหมือนกัน ใครบ้างล่ะจะคิดเช่นนี้ได้ นอกจากบางคนที่มีรูปร่างน้ออย่าง

เข้าใจดีแล้ว ถ้ามจริง ๆ เอะ ขณะนี้เธอก็คิดว่าจะได้พบ
สิ่งใด”

“ผมเองก็ยังมีดแปดด้านจริง ๆ”

“คงจะนึกว่าอาจจะได้พบยมทูตที่มีปีกใหญ่ หน้าตา
เที้ยมเกรี้ยม แลดูขำเย้นและไม่น่าสนใจเลย ใช่ไหม ?
สมมติว่าเธอได้เห็นบางสิ่งบางอย่างในทำนองนี้ เธอจะรู้สึก
อย่างไร ? คงจะคิดว่า พวกเขาเหล่านั้นจะต้องมาลากเอา
ตัวเธอไป เพื่อได้สวนต่อหน้าผู้พิพากษาที่น่ากลัว ณ ที่แห่ง
ใดแห่งหนึ่งในศาลสูงของสวรรค์ และแล้วความทุกข์ทรมาน
ก็จะบังเกิดขึ้นแก่เธอ ถ้าเธอได้ทำบาปเอาไว้ใช่ไหม ?

รูธ ได้หัวเราะเสียงดังด้วยความขบขันในวิธีการพรรณนา
โวหารของข้าพเจ้า ขณะเดียวกัน โรเยอร์ก็มองดูข้าพเจ้า
เขม็ง เพื่อจะให้อรู้ว่าข้าพเจ้าพูดเล่นหรือพูดจริง ในที่สุดเขา
ก็เดาความหมายออกแล้วก็หัวเราะตามไปด้วย

“โรเยอร์ ให้ฉันบอกเธออีกครั้งหนึ่งเถอะว่า ไม่มีผู้
พิพากษาหรือผู้ตัดสินที่ยิ่งใหญ่ แม้สักคนเดียวอยู่แห่งใดแห่ง
หนึ่งในโลกนี้ ในโลกแห่งความเป็นทิพย์นี้ การพิพากษา
อย่างหนึ่งอย่างใดที่จะมีขึ้น เราทำด้วยตัวของเราเอง และ

จัดการอย่างยุติธรรมด้วย เธอจะพบว่า เธอกลายเป็นผู้พิพากษาตัวเองอย่างเต็มที่ ดังเช่นพวกเราได้กระทำมาแล้ว เราจะเข้มงวดกับตัวเราเองอย่างที่สุด ดังนั้น ความคิดอะไรก็ตาม ที่เธออาจจะมีเรื่องเกี่ยวกับวันพิพากษา จงสลัดความคิดเหล่านั้นออกไปให้หมดจากจิตใจ เพราะไม่มีสิ่งทีว่ำนั้นไม่เคยมีมาก่อนเลย และต่อไปก็จะมีไม่มีเป็นอันขาด”

“ในตอนนี้นั้นฉันคิดว่า เธอกคงจะสงสัยว่าต่อไปจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเธออีก” ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป “คำตอบนั้นง่ายนิดเดียว คือว่า “ไม่มีอะไรเลย” อย่างน้อยที่สุดชั่วระยะหนึ่งต่อเมื่อเธอรู้สึกสบายดีแล้ว เราทั้งหมดก็จะออกไปสำรวจสิ่งต่าง ๆ สักเล็กน้อย เธอจะรู้สึกอย่างไรบ้างเกี่ยวกับข้อเสนอนี้ ?”

“เป็นข้อเสนอที่ดีมากสำหรับผม แต่มีบางสิ่งบางอย่างที่ผมอยากจะทราบ” โรเจอร์หันมองรอบ ๆ พร้อมกับถามว่า “บ้านหลังนี้เป็นของใคร และท่านเป็นใครครับ ผมรู้สึกที่ท่านคงจะเป็นพระ แต่สีของเสื้อคลุมของท่านเป็นสิ่งที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนเลย ?”

“เกี่ยวกับบ้านหลังนี้ ก็เป็นของฉันนะสิ ซึ่งที่จริงก็คือของเรานั่นเอง เพราะว่าเราและเพื่อนของฉันซึ่งเธอจะได้

พบเขาในภายหลัง ได้ใช้เวลามากที่สุดอยู่กับฉัน สำหรับเสื้อผ้าของฉันนั่นก็คือว่า เสื้อผ้าที่ฉันกำลังสวมอยู่นี้ ฉันเพียงแต่ลอกแบบ เมื่อสมัยที่ฉันสวมอยู่ในโลกมนุษย์นั่นเอง ความจริงฉันมีเสื้อผ้าของโลกทิพย์โดยเฉพาะเหมือนกัน แต่สมมติว่าฉันและรูธสวมเช่นนั้น เมื่อตอนที่มารับเธอในห้องของเธอ นะ เธออาจจะเห็นเราทั้งสองเป็นยมทูตที่แลดูมึนงงที่น่ากลัวเสียมากกว่า และแม้เราจะพยายามยิ้มแยมแจ่มใสเพียงไรเธอก็คงจะอดหวาดผวาก็ได้อยู่ดี ดังนั้นในขณะนี้ฉันคิดว่า เราคุยกันในชุดเครื่องแบบเดิมของโลกมนุษย์เราไปพลางก่อนดีกว่า”

โรเยอร์ก็มองดูเสื้อผ้าของตัวเอง เห็นว่าเขากำลังสวมกางเกงสีกหลาดขายาว แล้วสวมแจ็กเก็ตสีน้ำตาลพร้อมกันนั้นยังสวมรองเท้าหนังอย่างดีอีกด้วย เขาพยายามลูบคลำดูเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวไปมา เพื่อให้แน่ใจว่าเป็นของจริง เขาได้จับดูตามแขนขาของเขาเองเพื่อให้แน่ใจว่ายังคงเป็นเนื้อหนังอยู่ ครั้นแล้วเขาก็วางเท้าข้างหนึ่งลงจากเตียงและตบลงกับพื้นเบา ๆ

“ทั้งหมดนี้เป็นของแข็ง ของจริงทั้งนั้น ใช่ไหม โรเยอร์ ?” ข้าพเจ้าถามขึ้น เมื่อเห็นท่าทางฉงนของเด็กหนุ่ม

รุชได้นำขามผลไม้ใบใหญ่มาจากโต๊ะข้างฝาห้องตัวหนึ่ง และนำมาให้เด็กหนุ่ม เธอยิ้มพลางพูดขึ้นว่า “เธอจะเห็นว่าผลไม้เหล่านี้ก็เป็นของที่มีอยู่จริง ๆ ด้วยเหมือนกัน จงเลือกรับประทานเองตามใจชอบ มันน่ารับประทานมาก และมันจะทำให้เธอรู้สึกสดชื่นขึ้นอย่างประหลาดที่สุด เราเก็บไว้ที่นี่โดยเฉพาะ”

เราทั้งสามต่างก็หยิบผลไม้ขึ้นมา รุชและข้าพเจ้าได้คอยดูว่า เด็กหนุ่มจะทำอย่างไรกับผลไม้ที่ถือนั้น ครั้งแรกเขาได้มองดูผลไม้อย่างใกล้ชิด พลิกกลับไปมากลับไปอยู่ในมือเมื่อเขาตรวจดูแล้ว เขาก็รู้ว่า มันคือลูกอินทผลัม และดูเหมือนเขาตัดสินใจไม่ได้ว่า จะทำอย่างไรกับผลไม้ นั้น แต่อันที่จริงก็มีอย่างเดียวกับที่เราจะกระทำลงไปกับลูกอินทผลัมที่นำรับประทานเช่นนี้ คือต้องกินมันเข้าไปเท่านั้น รุชและข้าพเจ้าก็ได้รับประทานลูกอินทผลัมนั้น ในขณะที่โรเยอร์เฝ้ามองอย่างไม่กระพริบ เพื่อจะดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้างไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาต้องคาดว่าจะเป็นน้ำลูกอินทผลัมพุ่งออกมาข้างนอกเลอะเทอะเป็นเสื้อผ้าของเรา ครั้นแล้วเขาก็เบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ เมื่อเขาได้เห็นน้ำลูกอินทผลัมนั้นไหลออกมาจริง ๆ แต่แล้วก็ไม่ปรากฏรอย

สกปรกบนเสื้อผ้าของเราเลย เมื่อเขาได้เห็นตัวอย่างจากของจริงเช่นนี้ เขาจึงมีความกล้ารับประทานผลไม้ที่นั่นบ้าง เขาแสดงท่าตื่นเต้นอย่างน่าขบขัน เมื่อคิดว่า เขาได้เห็นของมหัศจรรย์เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา

รูธได้อธิบายว่า “ที่นี่ไม่มีของเสียเลยโรเยอร์” ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราไม่ต้องการจะกลับไปสู่ที่เดิมของมัน ไม่มีการถูกทำลาย เธอไม่สามารถจะทำลายสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้เลย ไม่ว่าเธอจะใช้ความพยายามอย่างใดก็ตาม ถ้าเธอรู้จักว่า เธอไม่มีความจำเป็นหรือปรารถนาในสิ่งหนึ่งอีกต่อไปแล้ว สิ่งนั้นก็ทิ้งขว้าง และอันตรายหายไปต่อหน้าต่อตาทีเดียว แต่ว่ามันไม่หายไปไหน มันจะกลับไปสู่ที่เดิม เช่น ถ้าเธอไม่ต้องการบ้านหลังนี้ พร้อมกับสิ่งของที่อยู่ในบ้านนี้แล้ว มันก็จะอันตรายไปหมด และแล้วที่นั่นก็จะไม่มีอะไรให้เห็นเลย นอกจากพื้นดินที่เคยเป็นที่ตั้งของมัน เช่นเดียวกับสิ่งอื่นเหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกทิพย์นี้มีชีวิต เราไม่มีสิ่งใดเลยที่จะไม่มีชีวิต เธอคิดไหมว่า เท่าที่เธอได้เห็นมา เพียงเล็กน้อยก็เป็นเครื่องแสดงว่า ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกจัดไว้ที่นี้ดีกว่าในโลกมนุษย์มากนัก ?

โรเยอร์ได้ขอบคุณรุฐที่เธอได้ให้บรรดาธิบายแก่เขา แต่ดูเหมือนว่า เขามีความมั่นใจขึ้นอีกเล็กน้อยในเรื่องที่กำลังพูดถึงกัน แน่ละ แม้ว่ารุฐจะได้แนะนำไม่ให้เขาพูดมากจนเกินไปก็ตาม อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี เขาได้หันมาทางข้าพเจ้า หลังจากที่ได้ตริกรตรองถึงคำพูดของรุฐ พร้อมกับความสงสัยบางอย่างก็ปรากฏออกมาให้เห็น เขาถามขึ้นว่า

“ท่านเป็นเจ้าของคุณ (bishop) หรือเปล่าครับ?” โรเยอร์ถามขึ้น

“โอ๊ะ ยังหรือ” ข้าพเจ้าตอบพลางหัวเราะ “ฉันยังไม่ใหญ่โตถึงขนาดนั้น เธอคงสันนิษฐานเอาจากสีของเสื้อคลุมของฉันกระมัง ฉันมีตำแหน่งเป็นเพียงมองซินเยอร์เท่านั้น เมื่อครั้งเป็นชาวโลกมนุษย์เพื่อนฝูงเก่า ๆ ของฉัน บางทีสมัครใจเรียกฉันตามตำแหน่งเดิมก็มี เขารู้สึกว่าเป็นการสะดวกและสนิทสนมดีเท่านั้นเอง ฉันเองก็ไม่ได้ถือยศศักดิ์อย่างใด ไม่ว่าเขาจะเรียกฉันอย่างไร ก็คงไม่มีอะไรผิดแปลก เพราะในโลกทิพย์นี้ ไม่มีการแบ่งกันตามยศศักดิ์ฐานันดรดังในโลกมนุษย์ จะเรียกฉันตามชื่อ หรือตามตำแหน่งเดิมก็ได้ สุดแล้วแต่ความสะดวก ข้อสำคัญ ก็คือ

ให้เป็นทีพ้ออาศัยเรียกร้องกันให้เกิดความเข้าใจได้เท่านั้นเอง และให้เธอเข้าใจไว้ด้วยว่า ณ ที่นี้ไม่มีกฎเกณฑ์อันหยุมหยิมเกี่ยวกับยศศักดิ์ ดังในโลกมนุษย์เลย เธอจะถือหลักเกณฑ์ดังที่รูดเคยกล่าวอยู่บ่อย ๆ ก็ได้ว่า ในเมื่อไม่ผิดกฎแล้วก็ นับว่าใช้ได้ทั้งสิ้น”

ณ ที่นี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวแทรกข้อความบางอย่างไว้สักเล็กน้อยว่า ข้าพเจ้าเชื่อว่า ท่านผู้อ่านบางท่านที่ได้อ่านมาถึงตอนนี้คงจะอดคิดไม่ได้ว่า การสนทนาต่าง ๆ ที่ได้เล่ามานี้ดูเป็นเรื่องของเด็ก ๆ ไม่น่าจะมีสาระหรือเนื้อหาสมควรแก่ผู้อยู่ในภูมิที่เรียกว่า “สวรรค์” เสียเลย ดังนั้นหลายท่านคงจะคิดว่า เรื่องทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเหลวไหลที่ถูขึ้นมาเสียมากกว่า ความคิดของบุคคลส่วนมากที่เป็นดังนี้ก็เพราะเกิดมาจากความเคยชินที่ได้ถูกสอนให้เข้าใจกันมาแต่เดิมว่า ในภูมิที่เรียกกันว่า “สวรรค์” นั้นจะมีการงานอย่างอื่นไม่ได้เลย นอกจากนั่งหลับตาภาวนา ท่องข้อความยาว ๆ จากพระคัมภีร์อยู่วันยังค่ำคืนยังรุ่ง การพูดจาปราศรัยกันแต่ละคร้ง ก็ต้องใช้ประโยคและถ้อยคำชั้นสูงสำนวนก็ต้องหยดย่อยประดับประดาไปด้วย ภาษาวรรณคดี

แพรวพราวไปหมด จะพูดกันให้ออกมาจากความรู้สึกอันแท้จริง ด้วยภาษาง่าย ๆ นั้น ต้องเป็นการผิดกฎของสวรรค์อย่างร้ายแรงนักหนา ความเข้าใจทั้งหมดดังกล่าวมานี้ ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า นั่นแหละเป็นเรื่องที่เหลวไหลหาสาระไม่ได้เลย โดยแท้จริงพวกเราทั้งหมดดำเนินชีวิตกันอย่างปกติธรรมดา เราทำงานกันตามใจชอบและตามความถนัด เราสนทนาปราศรัยกัน เหมือนกับคนที่มีสติดีทั้งหลายทำกันทั่ว ๆ ไปไม่จำเป็นต้องดัดจริต ใช้ถ้อยคำหรือสำนวนหรูหราจนเกินความจริงใจแต่อย่างใดเลย เราอาจจะพูดจากันอย่างสนุกสนานร่าเริงในบางครั้ง เพราะเรายังเป็นผู้มีหัวใจที่จะร่าเริงได้ แต่เราก็เป็นผู้ที่ทำงานกันอย่างเข้มแข็งด้วยใจรักงานอย่างแท้จริง และข้อสำคัญก็คือ เราทั้งหมดมีความสุข มีความภูมิใจ ที่ได้ดำเนินชีวิตไปตามธรรมชาติเช่นนี้ โดยไม่ได้วิตกกังวลว่า มันจะเป็นการผิดแผกจากกฎเกณฑ์ที่ชาวโลกมนุษย์พากันตั้งไว้ให้เราตามอำเภอใจอย่างใดหรือไม่เลย

โรเยอร์รู้สึกว่าจะลุกขึ้นจากเตียงแล้วในตอนนั้น เราสังเกตดูก็เห็นได้ว่า เขามีอาการดีขึ้นโดยลำดับ ผลไม้ที่เขารับประทานเข้าไป ได้เป็นเครื่องช่วยให้กะปรีกะเปร่า

ขึ้นได้เร็วมาก แต่เราก็ยังรู้สึกว่าเขาไม่ควรจะหักโหมใช้กำลังมากนักในระยะแรก ๆ ที่เพิ่งจากกายเนื้อมาได้ไม่นาน ดังนั้น เราจึงขอร้องให้เขาอนพักต่อไปอีกสักเล็กน้อย ซึ่งโรเยอร์ก็เชื่อฟังเป็นอันดี ดูเขารู้สึกเป็นกันเองและคุ้นเคยกับเราได้รวดเร็วอย่างน่าพอใจ ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นเพราะการที่เราได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่มีพิธีรีตองใด ๆ ส่วนหนึ่งเหมือนกัน ความจริง เรื่องเช่นนี้เป็นของสำคัญอยู่ไม่น้อย ในการต้อนรับผู้ที่เพิ่งมาถึงใหม่ ๆ ในโลกทิพย์ เพราะเป็นสิ่งเดียวที่จะทำให้สมาชิกใหม่ของเรา คลายความวิตกกังวลไปได้เป็นอันมาก ความรู้สึกเช่นนี้ จะมีแก่ผู้ที่เพิ่งมาสู่โลกทิพย์นี้เสมอทุกคน ซึ่งท่านก็คงจะเห็นเหตุผลได้อย่างแจ่มแจ้งว่า หากเราทำท่าหรือสีหน้าบั่นปึงเป็นนักปราชญ์หรือผู้ยิ่งใหญ่แล้ว จะทำให้ผู้มาใหม่เกิดความหวาดกลัว และว่าเหวอย่างยิ่งเพียงใด

เด็กหนุ่มมองออกไปทางหน้าต่าง ในเมื่อปรากฏมีเสียงกระพือปีกดังขึ้น เขาได้เห็นนกเล็ก ๆ ตัวหนึ่งบินร่อนเข้ามาในห้อง มันหยุดเกาะอยู่ห่างจากโรเยอร์ประมาณ ๑ หรือ ๒ ฟุต โรเยอร์จ้องดูนกตัวนั้นเขม็งโดยไม่ขยับเขยื้อน มีท่าทางคล้าย ๆ กับเกรงว่ามันจะตกใจบินหนีไปเสีย รูดเรียกนก

ตัวนั้นให้เข้ามาหา ซึ่งมันก็บินเข้ามาเกาะบนฝ่ามือที่ยื่นออกไปรับอย่างคุ้นเคยกันดี นกตัวนี้ มีขนสีเทาอ่อนน่ารักมาก

โรเยอร์แสดงอาการตื่นเต้น เมื่อรู้อย่างนั้นนกให้อุ้มแทน

“นกตัวนี้ชอบมาหาเราบ่อย ๆ” ข้าพเจ้าบอกเขา “มันเป็นของเพื่อนเก่าในโลกมนุษย์ของตนเอง”

“แล้วนกตัวนี้มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไรครับ ?”

“เพื่อนของฉันเขาพบมันในโลกมนุษย์ ในตอนนั้นยังเป็นลูกนกเล็ก ๆ ไม่ค่อยสบาย เขาพยายามประคบประหงมมันอย่างสุดกำลัง มันก็ไม่รอด เป็นอันว่ามันตายเสียตั้งแต่เล็ก ๆ แทนว่ายังไม่ได้เริ่มชีวิตเลย จากนั้นด้วยอำนาจของความผูกพันในทางใจที่มีต่อกันตัวนี้ มันก็ได้ผ่านจากโลกมนุษย์มาสู่โลกนี้ และได้รับความเอาใจใส่ระวังรักษาจากพวกเรา ในทำนองเดียวกันกับที่เราได้เอาใจใส่มนุษย์อื่น ๆ เหมือนกัน ความผูกพันทางใจดังกล่าวนี้ ได้เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงชีวิตของมันอยู่ได้ตลอดมา จนถึงเดี๋ยวนี้ ในตอนนี้มันเป็นส่วนหนึ่งแห่งชีวิตของเพื่อนเก่าของฉันทีเดียว ในบ้านของเขาเขาจะเห็นสัตว์ประเภทอื่น ๆ อีกหลายอย่างด้วยกัน อยู่

ด้วยกันอย่างผาสุก ครอบครัวนี้มีความเป็นอยู่สนุกสนาน
ร่าเริงดีเหลือเกิน วันหนึ่งฉันจะพาเธอไปเยี่ยมเขาด้วยกัน
เป็นไง เธอชอบนกตัวนี้ไหม ?”

“ชอบมากครับ แต่ว่ามันเป็นนกอะไรนะครับ ?”

“เมื่อตอนแรกที่มันมาถึงใหม่ ๆ นั้น ขนเป็นสีเทา
กว่านี้มาก และก็ยังไม่ใหญ่ถึงขนาดนี้ เดี่ยวนี้มันโตขึ้น
มากและสีก็สวยงามขึ้นด้วย เธอสงสัยใช่ไหมว่าเป็นนกอะไร
อันที่จริง มันก็เป็นนกกระจอกธรรมดา ๆ นั่นเอง เธอจำ
ไม่ได้หรือ ?”

โรเจอร์ ลูบคลำนกตัวน้อยด้วยความเอ็นดู ทันใดธู
ก็เหลือบไปเห็นชาย ๒ คนเดินเข้ามาในบ้าน อาคันตุกะ
ทั้งสอง เดินทอดน่องผ่านสวนเข้ามาโดยไม่รีบร้อนพลงหยุด
ชมดอกไม้ที่ขึ้นอยู่ในสวนหน้าบ้านด้วยความสนใจ เมื่อทั้ง
สองเข้ามาใกล้ เราก็จำได้ว่าเขาคือเพื่อนเก่าของเรานั้นเอง
คนสูงเป็นคนชาวคัลดิน ส่วนคนต่ำเป็นชาวอียิปต์ ทั้งสอง
คนเคยมาเยี่ยมเยียนเราบ่อย ๆ

ข้าพเจ้าบอกโรเจอร์ว่า เขาไม่จำเป็นต้องลุกขึ้นเพื่อ
ต้อนรับแขกของเรา เพราะท่านผู้มาเยี่ยมทั้งสองรู้ดีว่าเพียง

นอนนี้ใช้สำหรับรับรองผู้ที่เพิ่งมาถึงใหม่ ๆ และยังไม่มีกำลังพอที่จะลุกไปไหนมาไหนได้ ดังนั้น ท่านจะไม่ถือว่าเป็นการแสดงอาการไม่เคารพแต่อย่างใดเลย

ข้าพเจ้ากับรุธ ออกไปต้อนรับอาคันตุกะทั้งสองที่หน้าประตู ท่านผู้ที่เป็นชาวคัลดินมีชื่อว่า โอมาร์ มีร่างกายสูงสง่าผมดำสนิท ตัดกับผิวสีขาวนวลทำให้แลเห็นเด่นขึ้นอีกมาก บุคคลผู้นี้เป็นผู้มีอภิยาศัยร่าแรงที่สุดในภูมินี้ และเป็นที่ยูจกกันทั่วไปว่า เป็นผู้ที่อารมณ์ขันครึกครื้นอยู่เสมอ

เราได้กล่าวเชิญอาคันตุกะทั้งสองให้เข้ามาเยี่ยมโรเยอร์ ซึ่งท่านทั้งสองก็ตกลงด้วยความยินดี เราได้จัดหาเก้าอี้ให้ท่านสองนั่งข้าง ๆ เติงของเด็กหนุ่ม เพื่อจะได้สนทนากันโดยใกล้ชิด

“เป็นไง หลานชาย สบายดีขึ้นหรือยัง ?” โอมาร์กล่าวทักทายโรเยอร์ แล้วก็หันมาทางข้าพเจ้า “ท่าทางพ่อหนุ่มคงจะประหลาดใจว่าผมเป็นใคร ? หรืออันที่จริงก็คือผมเป็นอะไรกันแน่”

ก็คุณเป็นคนแรกที่โรเยอร์เห็นในชุดเครื่องแต่งกายของโลกนี้ครับ แกก็ต้องสงสัยเป็นธรรมดา เป็นงั้นไหมโรเยอร์

“จริงครับ” เด็กหนุ่มตอบ “ผมรู้สึกงง ๆ อยู่สักหน่อย
เสื้อผ้าของท่านผู้นี้ดูผิดกับของท่านมากทีเดียว”

“ที่ผิดกันไปก็เพราะท่านมองซินเยอร์ไม่ต้องการให้เธอ
ตกอกตกใจไปเสียก่อนนะซี” โอมาร์อธิบายให้โรเยร์ทราบ
“สำหรับฉัน เธอก็ไม่ได้ตกใจกลัวมิใช่หรือ ในตอนนี้ อย่า
วิตกไปเลยพ่อหนุ่ม ฉันและเพื่อนของฉันไม่มีภัยอันตราย
ต่อใครดอก ไม่เชื่อลองถามท่านมองซินเยอร์กับรูดูกี้ได้ เธอ
คงจะนึกว่า ฉันเป็นเทวดาละซี ก็ดีเหมือนกัน เพราะถึง
อย่างไรก็ดูจะดีกว่าที่จะเห็นฉันเป็นผีปีศาจร้ายไป เชื่อไหม
ว่าในโลกมนุษย์ ยังมีคนอีกไม่น้อยที่เรียกฉันเป็นภูติผีปีศาจ
และก็เรียกรูดูกี้กับมองซินเยอร์เป็นตัวมารร้าย อะไรทำนองนั้น
เธอลองพิจารณาดูให้ดีซีว่า พวกเรามีท่าทางสมกับที่จะเป็น
ภูติผีปีศาจร้ายได้ไหม แต่ฉันว่าท่านมองซินเยอร์นั้นแหละ
ดูท่าจะโดนวิพากษ์วิจารณ์มากกว่า ใคร ๆ ในที่นี้สักหน่อย
นี่แหละเป็นเรื่องที่เราพากันหัวเราะอย่างขบขัน ทั้ง ๆ ที่ชาว
โลกมนุษย์คิดว่า เราหัวเราะกันไม่เป็นหรือหัวเราะไม่ได้เลย
ทีเดียว อันที่จริงฉันเองก็ไม่เคยนึกฝันว่า ตนเองจะเป็นผู้
ศักดิ์สิทธิ์ หรือสูงส่งถึงขนาดหัวเราะไม่เป็นเอาเสียเลย ยิ่ง

ท่านมองซินเยอร์ด้วยแล้วก็น่ากลัวจะยังคงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ไป
อีกนานโข” โอมาร์กล่าวเป็นเชิงล้อ ๆ อย่างสนุกสนาน

“ผมเห็นจะต้องกลับเสียที” เขาหันมาทางข้าพเจ้า
“ช่วยบอกเพื่อนของผมในโลกมนุษย์ด้วยนะครับว่า ผมยัง
คิดถึงเขาอยู่” ว่าแล้วโอมาร์ก็เอื้อมมือไปจับมือของโรเยอร์
มากุมไว้ครู่หนึ่งแล้วก็ตบแก้มเด็กหนุ่มเบา ๆ “พักผ่อนให้
สบายเสียก่อนนะ หลานชาย แล้วให้ท่านมองซินเยอร์กับรูธ
พาเที่ยวดูภูมิประเทศให้ทั่วทีเดียวนะ บัดนี้โลกนี้ทั้งหมดเป็น
ของเธอแล้ว”

บทที่ ๓

ปฐมทัศน์

หลังจากแยกทางกับโอมาร์และเพื่อนของเขาแล้ว เราก็กลับบ้าน ขณะนี้โรเยอร์ได้ลุกขึ้นจากเตียงแล้วและกำลังนั่งอยู่ริมหน้าต่าง เราได้โบกมือให้เขาด้วยความยินดี ซึ่งโรเยอร์ก็โบกตอบรับเช่นเดียวกัน

“ดูท่าทางโรเยอร์แข็งแรงขึ้นมากทีเดียว” ข้าพเจ้ากล่าวกับรูธ

“จริงทีเดียวค่ะ ดิฉันก็สังเกตเห็นเช่นนั้นเหมือนกัน”

“และผมก็เดาถูกว่า อะไรทำให้เขาสดชื่นขึ้นเร็วเช่นนี้ โอมาร์นั่นเอง เธอเห็นเขาเอามือโรเยอร์ไปกุมไว้ไหม ? นั่นแหละคือเขาถ่ายพลังกำลังให้แก่โรเยอร์อย่างดีทีเดียว”

จริงดั่งนั้น โรเยอร์มีอาการกะปรีะเปร่าขึ้น อย่างรวดเร็วจนเห็นได้ชัด เขาออกมายืนต้อนรับเราอยู่ที่ประตูทางเข้า ดูท่าทางแข็งแรงสมเป็นเด็กหนุ่มอย่างแท้จริง ไม่มีร่องรอยของความป่วยไข้ของกายเนื้อเหลืออยู่เลย

“ไ้ โรเยอร์” รุธเอ่ยทักขึ้นก่อน “เธอคงพร้อมที่จะเผชิญชีวิตใหม่ได้แล้วละสินะ”

“แน่นอนทีเดียวครับ” โรเยอร์ตอบอย่างมั่นใจ “เดี๋ยวนี้ ผมรู้สึกว่่าสมองของผมปลอดโปร่งแจ่มใสดีเหลือเกิน ผมกำลังกระหายอยากรู้เรื่องราวต่าง ๆ เต็มที่แล้ว” พร้อมกับที่พูด โรเยอร์กุมมือของเราไว้คนละข้างอย่างกระตือรือร้น และบีบเสียนั่น

“โอมาร์ ได้ทำให้เธอแข็งแรงมากทีเดียว” ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น “สังเกตได้จากการที่เธอบีบมือของเราอย่างหนักแน่นนี่เอง” โรเยอร์หัวเราะอย่างแจ่มใส ซึ่งทำให้เราเบาใจขึ้นอีกมาก เพราะเป็นอันเชื่อได้ว่า งานแนะนำฝึกสอนเด็กหนุ่มผู้นี้ คงจะทำให้เราได้รับความสะดวกและเบิกบานใจกันทั้งสองฝ่าย ไม่เหมือนกับรายอื่น ๆ ซึ่งส่วนมากเป็นเรื่องที่หนักใจแก่ทั้งสองฝ่ายเหมือนกัน

“งั้นมาเถอะ” ข้าพเจ้ากล่าวชวนทันที “เราจะเริ่มต้นกันบนหลังคาที่เดียว”

“ตายจริง บนหลังคาหรือครับ ?” โรเยอร์มีสีหน้าประหลาดใจ “เราจะต้องปีนขึ้นไปบนหลังคากันทำไมนี่”

“ไม่ตายหรอกน่า เรื่องมันต้องขึ้นไปเสียก่อนจึงจะรู้ว่าทำไม เอาละ ขึ้นหลังคากันดีกว่า”

เราพากันขึ้นไปบนชั้นบน ซึ่งจากนั้นมีบันไดเล็ก ๆ ทอดขึ้นไปสู่หลังคาบ้าน ซึ่งทำไว้เป็นรูปคานฟ้าแบน ๆ จากคานฟ้านี้เอง เราสามารถเห็นทัศนียภาพของภูมิประเทศอันงดงามและร่มรื่นยาวเหยียดออกไปจนสุดสายตา

“เอาละ โรเยอร์ ที่นี่ลองมองดูภูมิภาคเบื้องหน้าของเธอที่เห็นอยู่ในขณะนี้ให้เต็มที่ซิ เธอเคยเห็นวิวที่ไหนเหมือนเช่นนี้ หรือว่าคล้ายคลึงกับที่เห็นอยู่นี้ไหม ?”

เด็กหนุ่มนั่งออกไปพักหนึ่ง ในขณะที่จ้องมองดูภาพภูมิประเทศที่เห็นอยู่เบื้องหน้าอย่างลึมดัว หลังจากนั้นเขาหันกลับมาทางเรา พร้อมกับร้องอุทานได้เพียง ๒ คำว่า “โอ้โฮ”

“ได้การ” รุชเอ่ยขึ้นด้วยความรู้สึกขบขันในท่าทางของโรเยอร์ “คำว่า โอ้โฮ ๒ คำนี้ เป็นคำบรรยายความรู้สึกได้อย่างดีที่สุดอยู่แล้ว ไม่ต้องพูดต่ออีกก็ได้”

“ท่านครับ หรือคุณรุชก็ได้” โรเยอร์กล่าวอย่างตื่นเต้น
“ช่วยอธิบายให้ผมทราบหน่อยเถิดครับว่า สภาพของโลกนี้
เป็นอย่างไร แล้วบุคคลเหล่านั้น เขากำลังทำอะไรกันอยู่”
พลางเด็กหนุ่มชี้ไปที่บุคคลหลายกลุ่ม เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง
ที่กำลังเดินอยู่ก็มี นั่งอยู่ก็มี ห่างออกไปในระยะไกล

บุคคลเหล่านั้น ก็กำลังทำธุรกิจของตนเองตามถนัด
และด้วยใจรัก เขาอาจเดินไปชุกะต่าง ๆ กัน หรือบางที่อาจ
ไม่มีชุกะอะไรเลยก็ได้ นอกจากเดินเล่น หรือสนทนากันด้วย
ความรื่นเริง บางกลุ่มก็อาจกำลังทำหน้าที่อย่างเดียวกับที่
เรากำลังทำให้เธออยู่เดี๋ยวนี้ คือ แนะนำให้ผู้มาถึงโลกนี้
ใหม่ ๆ ได้เข้าใจถึงสภาวะของสิ่งแวดล้อมใหม่และชีวิตใหม่
แต่ไม่ว่าเขาจะทำอะไรอยู่ก็ตาม จะไม่มีใครมาควบคุมสั่ง
งาน หรือเคี่ยวเข็ญให้ฝืนใจทำอย่างโน้นอย่างนี้เลย

“แต่เท่าที่พูดมานี้ หวังว่าเธอดคงจะไม่เข้าใจว่าพวกเรา
เป็นพวกขี้เกียจ ขอบสนุกสนาน โดยไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้น
เป็นอัน ฉันทขอยืนยันว่านิสัยเช่นนี้ไม่มีอยู่ในโลกนี้เลย ฉันท
กับรุชได้เที่ยวชอกแซกดูทั่วหมดตามสถานที่ทุก ๆ แห่ง เท่า
ที่จะไปได้มาแล้ว จึงกล้ารับประกันได้ว่า ไม่มีใครขี้เกียจ
อยู่ในโลกนี้เลย เราทุกคนต่างพากันทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง

ทำกัน แต่ก็อีกนะแหละ ที่พูดนี้มีได้หมายความว่า เราต้องทำงานอย่างหามรุ่งหามค่ำอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง เช่นเดียวกับที่มีได้หมายความว่า เราไม่ได้ทำอะไรนอกจากพักผ่อนนอนหลับกันไปตลอดกาล ทักษะ ๒ อย่างดังกล่าวมานี้ที่เป็นฝ่ายสุดโต่ง ผิดทั้งคู่ ความจริง ก็คือ เราทำงานบ้างและหยุดบ้างตามความสมัครใจ รับรองว่า จะไม่มีใครมาออกคำสั่ง หรือคอยเคี่ยวเข็ญให้เราต้องผินใจทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลยเป็นอันขาด เราต้องการจะเลิกงาน ไปหาเครื่องหย่อนใจ หรือเปลี่ยนอารมณ์เมื่อใดก็ได้ เราอยากจะไปไหนมาไหนเมื่อไรก็ได้ (ในภูมิของตนเอง) ในโลกนี้มีผู้คนมากมาย ดังที่เธอเห็นอยู่บ้างแล้วเดี๋ยวนี้ เพราะฉะนั้น แม้จะมีงานมาก ก็มีคนที่ทำอย่างพอเพียงเสมอ”

“เอ พูดถึงเรื่องทำงาน ผมชักวิตกเสียแล้วละครับ ท่าน” โรเยอร์กล่าว “คืออย่างผมนี้ควรจะทำงานอะไรทำดี”

“ถ้านั้นก็เลิกวิตกได้แล้วละ โรเยอร์” รูดตอบ “เธอเพิ่งมาถึงไม่นานมานี้เอง คอยต่อไปอีกสักหน่อยแล้วเธอก็จะเห็นเองว่า ไม่มีความจำเป็นอย่างไร ที่จะต้องรีบร้อนหางานให้ได้ในเร็ววัน”

“คุณมาอยู่ที่นี้ได้ไม่นานเท่าใดแล้วครับ”

“ฉันมาอยู่ที่นี่ได้เกือบ ๔๐ ปีแล้ว” รูดตอบ

“แล้วท่านเล่าครับ”

“ก็ใกล้เคียงกับรูดนั่นแหละ เธอ หากจะมีข้อแตกต่างกันบ้าง ก็คงจะไม่เกิน ๑๐ นาทีกระมัง เป็นไงเธอก็คงคิดว่าเราอยู่ที่นี่นานโขแล้วสินะ”

“แล้วคุณโอมาร์เล่าครับ ท่านมาอยู่ที่นี่ได้นานเท่าใดแล้ว”

รูดกับข้าพเจ้ามองดูตากันแล้วหัวเราะ

“โอมาร์อยู่ที่นี่มาได้ประมาณ ๒,๐๐๐ ปีแล้ว ไรโรเยอร์ที่ว่าเราทั้งสองมาอยู่ที่นี่ได้นานโขนั้น เห็นจะไม่จริงเสียแล้ว”

ไรโรเยอร์หัวเราะตามไปด้วยความรื่นเริง

“รูดช่วยแนะนำให้ไรโรเยอร์รู้จักอะไรให้มากขึ้นอีกสักหน่อยซีครับ” ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้น

“ไรโรเยอร์ เธอเห็นตึกหลังใหญ่ที่มีลำแสงสีน้ำเงินพุ่งมาห้อมล้อมอยู่โดยรอบนั้นไหม ? นั่นแหละคือสถานที่พักพิงสำหรับบุคคลที่แรกมาสู่โลกนี้ อันที่จริงเธอก็คงจะต้องไปพักอยู่ที่นั่นก่อนเหมือนกัน ตึกหลังนั้นสวยงามมากทีเดียว

และผู้ที่ถูกนำมาพักฟื้นในที่นั้นจะได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดีที่สุดทีเดียว”

“แล้วทำไมผมจึงถูกนำตัวมาที่นี่เล่าครับ”

“เธอนึกเสียดายหรือเปล่า ที่ไม่ได้ไปอยู่ตึกโน้นก่อน”

“เปล่าครับ เปล่าเลยทีเดียว ผมเพียงแต่นึกสงสัยบ้างเท่านั้น”

“เรื่องเป็นดังนี้” ข้าพเจ้าตอบ เจ้าหน้าที่ที่ส่งเราไปรับเธอมา ได้ให้ข้อเสนอแนะแก่เราว่าเราควรจะให้เธอมาอยู่กับเราเป็นพิเศษ ท่านผู้นี้เป็นผู้ที่รู้เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีว่า อะไรมีความสมควรหรือไม่และเพียงไร เราจึงไม่คิดเห็นเป็นการจำเป็น ที่จะต้องถามถึงเหตุผลอย่างใด อันที่จริงเธอควรจะทราบเสียอีกอย่างหนึ่งด้วยว่า เหตุการณ์เช่นนี้มิได้เพิ่งเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก เคยมีบุคคลหลายคนมาแล้ว ที่ได้ตื่นขึ้นลืมนตาดูโลกใหม่ และชีวิตใหม่เป็นครั้งแรก บนเตียงที่เธอเคยนอนนั้น กล่าวโดยสรุปก็คือเรื่องเช่นนี้ยอมเป็นประโยชน์แก่ทั้งสองฝ่าย คือทั้งฝ่ายผู้มาใหม่ และฝ่ายผู้ที่รับพามาไว้โดยเสมอกัน”

โรเจอร์ชี้ไปยังบ้าน ที่มีลักษณะและทรวดทรงต่าง ๆ กันในระยะไกล บ้างก็อยู่ในที่โล่งแจ้ง บ้างก็แฝงอยู่ท่ามกลาง หมูไม้อันเขียวชะอุ่ม และเห็นได้เพียงบางส่วนราง ๆ “บ้าน เหล่านั้นของใครกันครับ ?”

“บ้านเหล่านั้นก็เป็นของบุคคลที่นั่นเอง เธอเองจะมีก็ได้ หากต่อไปเธอมีสิทธิ์ที่จะมีได้ แต่อันที่จริงก็ไม่ได้หมายความว่า เราที่นี่จะต้องมีบ้านกันทุกคน เพราะว่าบางคนก็ไม่ต้อง การมีบ้านเลย โดยไม่มีความรู้สึกลำบากหรือเดือดร้อนแต่ อย่างใด ในโลกทิพย์นี้ ดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีลม หรือความหนาวเย็นอันทารุณดังเช่นในโลกมนุษย์ เพราะว่า อากาศที่นี่จะมีความอบอุ่นอยู่ตลอดเวลา โดยไม่ เปลี่ยนแปลง ดังนั้นการมีบ้านอยู่หรือไม่มีนั้น ก็ดูจะมีค่า เท่ากัน ในเรื่องนี้สำหรับผู้ที่ต้องการอยู่เป็นการส่วนตัว ก็ ย่อมทำได้ แม้โดยไม่มีบ้านเลย เพราะว่ามิสสถานที่อันร่มรื่น ตามธรรมชาติอยู่นับไม่ถ้วน ซึ่งสามารถจะใช้เป็นที่อันสงบ สงัดเป็นส่วนตัว ตามลำพังได้โดยไม่ต้องเกรงว่า จะมีผู้ใด ไปรบกวนเลย”

“แล้วตึกที่อยู่ในระยะไกลออกไปโน้นเล่าครับ เป็นตึก ะไร ?” โรเจอร์ถาม

“ตึกเหล่านั้น เป็นอาคารเรียนวิชาต่าง ๆ กัน ตั้งอยู่ในตัวเมือง ผู้ที่ต้องการความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ กัน จะศึกษาได้จากที่นั่น แม้เธอเองถ้าต้องการเรียนวิชาอย่างใดอย่างหนึ่งก็ย่อมทำได้ตามใจรัก”

เราได้ช่วยกันชี้แจงให้โรเยอร์ทราบถึงความจริงอีกหลายประการ รู้สึกว่าโรเยอร์มีความสนใจ และซื่อฟังเป็นอันดี เพราะว่ายังเป็นเด็กหนุ่มที่มิได้มีความเชื่อถือติดรั้นในทางที่ผิดมาแต่เดิม ในที่สุดข้าพเจ้าก็ให้ความเห็นว่า เราควรจะมาพักผ่อนที่ชั้นล่างได้แล้ว หากกลับลงมา โรเยอร์ได้เข้าชมห้องต่าง ๆ อย่างสนใจในความเป็นระเบียบเรียบร้อย เมื่อมาถึงห้องที่เขาพักอยู่เมื่อสักครู่โรเยอร์ก็เอ่ยถามขึ้นว่า

“แล้วท่านจะให้ผมอยู่ที่ไหนเล่าครับ ?”

“เธอจะอยู่ที่ไหนก็ได้” ข้าพเจ้าตอบ

“หรืออันที่จริงจะไม่อยู่ที่ไหนเลย ก็ได้อีกเหมือนกัน เรื่องนั้นไม่ใช่เป็นของแปลกเลย แต่เธอคิดว่าเป็นการจำเป็นด้วยหรือ ในเมื่อถึงแม้เธอจะอยู่ที่นี้เธอก็จะมีความสุขและมีอิสระทุกประการ ถ้าเธออยากจะหาเพื่อนบ้าน เธอก็ออกไปข้างนอก แล้วเธอก็จะได้พบเพื่อนฝูงตามต้องการ สำหรับ

ฉันเองอยากจะขอแนะนำว่า เธอจะอยู่ที่นี้ก็ได้ โดยเธอไม่ต้องเกรงใจ ที่มีห้องเหลืออยู่อีกหลายห้อง มีสิ่งที่จะทำให้เธอเพลิดเพลินได้หลายอย่าง โดยไม่จำเป็นต้องไปข้างนอกก็ได้ และเธอก็จะอยู่ที่นี้ตลอดไปได้นานเท่าที่เธอปรารถนา”

“ข้อสำคัญก็คือ เธอไม่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องเวลา เพราะที่นี้เวลาไม่มีความหมายอย่างใด ต่อไปถ้าเราหรือเธอได้ทำจิตให้ประณีตขึ้นไปแล้ว เราก็อาจจะเลื่อนภูมิหรือย้ายบ้านไปก็ได้ แต่นั่นในระยะไกลออกไป ตอนนั้นเธออย่าเพิ่งคิดถึงเลยดีกว่า ในขณะที่ขอให้คิดว่าเรายินดีรับรองให้เธออยู่กับเราได้ตลอดไป โดยไม่จำกัดเวลา”

เด็กหนุ่มขยับปากจะเอ่ยคำขอใจออกมา แต่เราห้ามเขาไว้เสียก่อน ในโลกทิพย์นี้บุคคลไม่จำเป็นต้องพูดแสดงความรู้สึกออกมาก็ได้ เพียงแต่คิดไว้ในใจก็เป็นที่รู้ถึงอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเพียงพอแล้ว

“เอาละ เป็นอันตกลงว่า เธอจะอยู่กับเราที่นี่ต่อไป รุกกล่าว “ที่นี้โรเยอร์ขอให้เธอบอกกับเราซิว่า เธอมีความเห็นอย่างไรกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่นี้”

เด็กหนุ่มมีท่าทางแสดงความฉงนสนเท่ห์เป็นอย่างมาก “ผมไม่รู้ว่าจะมีความเห็นอย่างไรดอกครับ แต่ผมสงสัย

อยู่อย่างหนึ่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสนา อันที่จริงผมเองก็ไม่มี
ความรู้ในเรื่องศาสนามากนัก แต่ก็สงสัยอยู่ว่า สภาพของ
โลกทิพย์นี้จะลงเอยกันได้อย่างไรกับข้อความในคัมภีร์ ทางศาสนา
อย่างไร”

“เธอไม่ใช่คนแรกที่สงสัยเช่นนี้หรือโรเจอร์ ฉันเอง
และรูธก็เคยสงสัยเช่นนี้เหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นี่ใหม่ ๆ และ
คนอื่นนับจำนวนล้าน ๆ ก็ได้เคยสงสัยเช่นนี้มาก่อน เรื่อง
เช่นนี้เป็นเพราะคนส่วนมากมีความเข้าใจผิดมาแต่เดิมว่า
คนที่จากโลกมนุษย์ไปแล้วก็คือคนตาย และผู้ที่คิดถึงโลก
ของคนที่ยากก็ต้องเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับในทางศาสนาเท่านั้น
มีน้อยคนเหลือเกิน ที่จะคิดถึงเรื่องโลกทิพย์ด้วยทัศนคติที่ถูก
ต้อง แต่ถ้าเขามีทัศนคติถูกต้องบ้างแม้ไม่มากนัก เขาก็จะ
มีความสุขอย่างยิ่ง ข้อเสียก็คือศาสนาในโลกมนุษย์มักจะผูก
ขาดเรื่องราวของโลกทิพย์ ไปเป็นหน้าที่ของตนไปเสียหมด
ทั้ง ๆ ที่ตนเองก็หารู้เรื่องราวของโลกทิพย์ดีนักไม่ อันที่จริง
เธอควรทราบไว้ด้วยว่า การเปลี่ยนที่อยู่จากโลกมนุษย์มาสู่
โลกทิพย์นั้น เป็นเรื่องธรรมชาติของชีวิตจริง ๆ โดยไม่
จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับศาสนาเลย เธอลองมองดูรอบ ๆ ตัวสิ
โรเจอร์ เห็นไหมว่ามีพิธีกรรมทางศาสนาเข้ามาแทรกแซงอยู่

หรือเปล่า แต่แล้วใครเล่าที่จะสามารถกล่าวได้ว่า เรากำลังดำเนินชีวิตผิดจากหลักการทางศาสนาที่นี้”

“ในบรรดาผู้นับถือศาสนาคริสต์ทั้งหลาย ก็มีความเห็นแตกต่างกันไปตั้งหลายพันอย่าง ทั้งนี้ไม่ต้องกล่าวถึงผู้นับถือศาสนาอื่น”

“ผมเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งกล่าวว่า ศาสนาทุกศาสนาย่อมมีความจริงอยู่ด้วยกันทั้งสิ้น แต่ก็ไม่มีศาสนาใดที่ผูกขาดเป็นเจ้าของลัทธิธรรมหมดทุกแง่ทุกมุม แต่เมื่อนำมารวมกันเข้า ก็จะเป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่จริงไหมครับ ท่าน ?”
โรเยอร์ถามขึ้น

“ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น ฉันก็เคยได้ยินเขาพูดกันเช่นนั้นเหมือนกัน แต่เธอลองคิดดูทีหรือว่า มันจะเป็นไปได้อย่างไรขั้นแรกทีเดียว เธอจะต้องเถียงกันว่าในศาสนาหนึ่ง ๆ นั้น มีอะไรบ้างที่เป็นความจริง และอะไรที่ไม่จริง เพียงแค่นี้ก็แย่เสียแล้ว เพราะว่าคนเรานั้น ลงใจรู้ว่ามีความไม่จริงมาปนอยู่ในความจริงทางศาสนาและจะอดใจไว้ไม่คิดค้นหาได้ทีเดียวหรือ ? ขั้นที่สองก็คือการรวมศาสนา ต่าง ๆ ในโลกเข้าด้วยกัน เพื่อจะได้รู้และเห็นความจริงหมดทุกแง่ทุกมุม

ฉันเกรงว่าหากคนไหนคิดทำก็น่ากลัวว่าจะต้องเป็นบ้าไปเสียก่อนมากกว่า”

โรเยอร์ หัวเราะดังเมื่อข้าพเจ้ากล่าวประโยคสุดท้ายจบลง “หัวเราะไปเถอะโรเยอร์ เพราะว่าการทำเช่นนั้นมันเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะจริง ๆ เสียด้วย”

“ฉันเคยนั่งอยู่ในที่นี่ ในห้องนี้ ในโลกทิพย์นี้และบางครั้งก็รู้สึกว่ ตัวเองมีชีวิตต่างไกลศาสนาเสียเหลือเกิน”

“บางครั้งเท่านั้นหรือคะ ?” รุชเอ่ยถามขึ้นอย่างล้อ ๆ “น่ากลัวว่าเดี๋ยวนี้ท่านจะหนุ่มใหญ่เสียแล้ว”

“ฉันรู้ด้วยว่าเธอคิดถึงอะไร” ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น “คงจะนึกว่าศาสนาจะต้องเกี่ยวกับการเทศน์ในโบสถ์วันอาทิตย์ มีการร้องเพลงคลอดนตรีละซิ ความจริงสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ตัวศาสนาที่แท้จริงเลย และก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับชีวิตในสภาพที่เธอเห็นอยู่ในปัจจุบันนี้เลย เธอจะหวังให้พระนักเทศน์โดยทั่ว ๆ ไป เทศน์สั่งสอนประชาชนให้เข้าใจเรื่องเช่นนี้โดยถ่องแท้ได้อย่างไร ในเมื่อท่านเหล่านั้นเอง ก็หาได้เข้าใจเรื่องนี้แต่อย่างใดไม่ นี่ละเรื่องทั้งหมดมันยากอยู่ตรงนี้เอง คือเราไม่มีความรู้ในเรื่องซึ่งเป็นหน้าที่ของเราโดยตรง

แม้ฉันเองเมื่อครั้งเป็นมนุษย์อยู่ ควรที่จะบอกให้บุคคลเช่น เธอคือรูธและโรเยอร์เป็นต้น ทราบเรื่องนี้ให้เข้าใจได้เป็น อย่างดีก็ทำไม่ได้”

เธอคิดดูเถิดว่า มันเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลดเพียงใด เมื่อ เราคิดถึงเรื่องนี้กันให้ลึกซึ้งไปจริง ๆ ว่า ทั้ง ๆ ที่เรากำลัง อยู่ในโลกทิพย์กันอย่างผาสุก และอย่างแท้จริง แต่ชาว โลกมนุษย์ส่วนมากก็ไม่ยอมเชื่อเช่นนั้น เขาต่างพากันคิดถึง เราในแง่อื่นต่าง ๆ นานา ซึ่งล้วนแต่เป็นความคิดที่ผิดและ เหลวไหลทั้งสิ้น เธอลองคิดดูก็แล้วกันว่า ความคิดวิถถาร ของชาวโลกมนุษย์เหล่านั้นกับความจริงของชีวิตที่เราเป็นอยู่ ในบัดนี้ จะลงรอยกันได้อย่างไร”

“สิ่งที่น่าแปลกประหลาดอีกประการหนึ่งก็คือ ทาง การ ศาสนาในโลกมนุษย์ ดีแต่ที่หักเอาง่าย ๆ ว่า ตนมีอำนาจ เหนือชีวิตของชาวโลกทิพย์ทุกประการ พวกพระเหล่านั้น ไม่ยอมให้เราเป็นมนุษย์ มีเลือดมีเนื้อ เหมือนอย่างที่เราได้ เป็นอยู่ขณะนี้เสียเลย เขาคอยแต่จะเกณฑ์ ให้เราเป็นผู้มี ชีวิตอยู่อย่างเพียงเงา ๆ ทั้ง ๆ ที่เราทุกคนก็สามารถหา ยใจได้ ทำงานได้ เดินเหินทำงานและช่วยเหลือกันและกัน ได้ ไม่ผิดอะไรกับชาวโลกมนุษย์เหมือนกัน เขาคิดว่า

ขึ้นชื่อว่าสัตว์ เช่นนกเป็นต้นแล้ว จะมีอยู่ในโลกนี้ไม่ได้เลย
ทีเดียว แต่เธอก็เห็นด้วยตาตนเองแล้วว่า นกน้อยเช่นนี้
เป็นส่วนหนึ่งแห่งชีวิตของเราที่นี้อย่างแท้จริง คิดดูเถิดว่า
ในโลกมนุษย์ผู้รักสัตว์ สามารถเล่นหัวสนุกสนานกับสัตว์ได้
แต่เขากลับจะไม่ให้เราทำเช่นนั้นบ้าง เขากล่าวว่า ไม่ได้ดอก
เรื่องศาสนาไม่ควรจะเกี่ยวข้องกับสัตว์เช่นนี้ ยิ่งในภูมิทิพย์
เช่นนี้แล้ว ยิ่งไม่ควรจะมีเลยทีเดียว เพราะฉะนั้น เรื่อง
ทั้งหมดที่ฉันได้เล่ามานี้ พอจะสรุปลงได้ว่าศาสนาในทางโลก
ไม่ได้มีความรู้อะไรในเรื่องราวของโลกทิพย์เลย แต่พวกเขา
เหล่านั้นก็พยายามจะแสดงตัวว่า เป็นผู้รู้ แล้วก็ตั้งกฎขึ้น
มาเองว่าพวกเราชาวโลกทิพย์จะต้องเป็นอย่างนั้น ๆ ต้องไม่
เป็นอย่างนี้ ๆ ตามแต่ที่เขาจะนึกฝันเอาเอง เขานึกฝันเอาว่า
ชาวโลกทิพย์จะต้องไม่ทำอะไรเลยตลอดอนันตกาล คิดดู
เถิดโรเยอร์ หากเรื่องเป็นเช่นนี้จริง มันจะเป็นภาระที่น่า
เบื่อสักเพียงไร”

“เออละ โรเยอร์ เรามาออกไปชมภูมิประเทศกันดีกว่า
ให้หนักตัวนี้ไปกับเธอด้วย ให้มันนำทางให้เธอ มันสามารถ
ทำได้ดีกว่าเราเสียอีก ไปกันเถอะ”

บทที่ ๔

หมอบโอบปาติกะ

เราพาโรเยอร์เดินชมทิวทัศน์ของภูมิประเทศไปเรื่อย ๆ ซึ่งทำให้เด็กหนุ่มผู้มาใหม่ของเราได้รับความตื่นตาตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง ความตื่นเต็นดังกล่าวมีมูลมาจากสาเหตุ ๒ ประการด้วยกัน คือความสวยงามของภูมิประเทศ ซึ่งหาที่เสมอเหมือนไม่ได้เลยในโลกมนุษย์ และประการที่สองก็คือ ความยิ้มแย้มแจ่มใสแสดงความเป็นกันเองของชาวโลกทิพย์ทุกคนที่พบปะในระหว่างทาง อันที่จริงหลายต่อหลายท่าน ที่ตกทายเราอย่างสนิทสนมดังกล่าวแล้วนั้น เราเองก็ไม่ได้เคยรู้จักท่านมาก่อนเหมือนกัน โรเยอร์นั้นในขั้นแรกก็ไม่ทราบความจริงข้อนี้ เลยทักทักเออว่า ข้าพเจ้ากับรูดคงจะเป็นผู้กว้างขวางคือมีเพื่อนฝูงคนรู้จักมากหน้าหลายตาเหลือเกิน เราได้อธิบายให้ฟังว่า ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ และ

นอกจากนั้นแม่เด็กหนุ่มจะไปไหนมาไหนตามลำพัง คือโดยมิได้มีเราควบคุมไปเลยก็ตาม เขาจะไม่ขาดผู้ที่หวังดี และแสดงความเป็นกันเองด้วยน้ำใจอันบริสุทธิ์เช่นนั้นเลย ในโลกทิพย์เช่นนี้ จะมีแต่ผู้ที่หวังดีคอยเป็นห่วง และยินดีให้ความช่วยเหลือด้วยจิตใจอันบริสุทธิ์เสมอ

“ที่นี่เราไม่จำเป็นต้องมีการแนะนำตัวให้รู้จักกันเสียก่อนดอก โรเยอร์” รุชกล่าวกับเด็กหนุ่ม “เพราะฉะนั้นเราสามารถรู้จักกันได้โดยไม่ต้องคอยพิธีรีตอง เช่นในโลกมนุษย์เลย”

ระหว่างทางเราได้ผ่านสิ่งที่ทำให้เด็กหนุ่มได้รับความตื่นเต้นและเป็นสุขใจนานาประการ ทำนองเดียวกันกับที่ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเองมาแล้ว ดังที่ข้าพเจ้าได้บรรยายไว้แล้วในภาค ๑ นั้นเอง ในที่สุด เราก็มาถึงจุดหมายปลายทางของเรา

อาคารหลังนี้แลดูคล้าย ๆ กับจะเป็นบ้านที่อยู่ขนาดใหญ่ ตั้งอยู่ท่ามกลางสวน อันสวยงามตระการตาเป็นอย่างยิ่ง โดยรอบบริเวณ มีแปลงไม้ดอกที่น่ารักเป็นจำนวนมาก ประดับเป็นแนวรอบสระน้ำอันใสสะอาดพร้อมกับไม้ยืนต้น

นานาพรรณ ตัวอาคารรูปทรงเป็นตึกสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีหน้าต่างกว้างขวางโดยรอบและมีประตูอยู่ตรงกลาง ดูจากภายนอก ไม่ปรากฏว่ามีลวดลายอย่างใด เท่าที่สังเกตเห็นรู้สึกคล้าย ๆ กันว่า จะเป็นทั้งบ้านอาศัยอยู่และที่ทำงานรวมกันฉะนั้น

สำหรับวัตถุที่ใช้ก่อสร้างอาคารนี้นั้น เห็นจะไม่จำเป็นต้องกล่าวก็ได้ว่า เป็นวัตถุที่มีอยู่เฉพาะในแดนทิพย์นี้เท่านั้น ความงดงามในด้านสีสนัวรรณะ ก็เป็นสิ่งที่หาที่เปรียบในโลกมนุษย์ไม่ได้เช่นเดียวกัน

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่โรเยอร์ ได้มีโอกาสแลเห็นอาคารหลังใหญ่ ๆ ได้อย่างใกล้ชิดและถนัดตา และก็เหมือนกับผู้มาใหม่ทั่ว ๆ ไป เขาอดเอามือลองคลำดูไปมาหลายต่อหลายแห่งไม่ได้ ดูทีก็คงจะไม่ค่อยเชื่อสายตาของตนเอง และต้องการจะพิสูจน์โดยทางสัมผัสว่า ภาพที่เห็นเป็นสิ่งลวงตาหรือเปล่า

“เป็นไง โรเยอร์” รุกกล่าวถามเป็นเชิงล้อ ๆ “เป็นตึกแข็งจริง ๆ ไม่ใช่ภาพมายาแน่ะ”

“ครับ ไม่ใช่ภาพมายาแน่แล้ว” เด็กหนุ่มตอบ

“แต่.....เอ้อ.....ผมรู้สึกว่ามันที่นี้อุ่น ๆ นะครับคือ.....คือว่า
ไม่ค่อยเย็นเหมือนดังในโลกมนุษย์นะครับ”

ข้าพเจ้ากับรุชทันมายิ้มให้แก่กันและกัน อย่างรู้ใจ
อากัปกิริยาที่ตื่นเต้นของเด็กหนุ่มผู้มาใหม่ รู้สึกว่าจะพลอย
ปลุกความตื่นเต้นของเราขึ้นด้วยเสมอ ทั้ง ๆ ที่ความจริงเรา
ทั้งสองก็ได้เคยผ่านพบเรื่องเช่นเดียวกันนี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ขณะนี้ ท่านผู้เป็นเจ้าของอาคารหลังนี้ได้ทราบแล้วว่า
เราจะมาหาท่าน จึงได้ออกมาต้อนรับเรา อยู่ที่ประตูหน้า
ท่านผู้นี้เป็นชาวอเมริกันอินเดีย รูปร่างสูงสง่าและหน้าตา
คมสัน เราได้แจ้งแก่ท่านโดยแนะนำโรเยอร์ให้รู้จัก และ
กล่าวว่าโรเยอร์เป็นผู้ที่เพิ่งมาสู่โลกทิพย์ใหม่ ๆ เราจึงกำลัง
ทำหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ ชำนาญขมภูมิประเทศ เพื่อให้เกิด
ความเข้าใจกว้างขวางขึ้น

“อ้อ เข้าใจละ” ท่านเจ้าของบ้านกล่าวตอบอย่าง
อารมณ์ดี และเอ่ยต่อไปด้วยอารมณ์สนุก “เป็นอันว่า ผม
นี่เป็นตัวภูมิประเทศอย่างหนึ่งของโลกทิพย์เหมือนกัน”

รุชกับข้าพเจ้ารีบปฏิเสธด้วยความเกรงใจ เพราะรู้สึก
ว่าเราได้พูดและทำค่อนข้างจะพลาดไป อาจจะเป็นการไม่

สุขภาพอยู่บ้าง แต่ยิ่งปฏิเสธท่านเจ้าของบ้านยิ่งหัวเราะอย่าง
อารมณ์ดีเสียยกใหญ่ ในที่สุด รุทก็บอกว่าเราควรเลิกพูด
เรื่องนี้ได้แล้ว เพราะเรายิ่งพูดก็ยิ่งเข้าตัวมากขึ้นทุกที

ข้าพเจ้าใคร่ขอแจ้ง ให้ท่านทราบในตอนนี้อย่างก่อนว่า
ท่านชาวอเมริกันอินเดียคนนี้ได้เรียนรู้ภาษาของเรา (คงจะ
เป็นภาษาอังกฤษ) มากพอสมควรที่จะใช้พูดสนทนาโต้ตอบ
กันได้ (ถ้าหากว่าเราต้องการจะพูด) แม้ว่าการพูด อาจ
จะมีเสียงเพี้ยนหรือแปร่งอยู่บ้าง หรือบางครั้งก็อาจมีการ
ใช้คำที่ไม่ค่อยจะถูกต้องตาม สำนวนภาษาของเจ้าของ
อยู่บ้างก็ตาม

อันที่จริงเสียงที่เพี้ยนหรือคำพูดบางตอนที่ไม่น่าจะ
สละสลวยนัก ก็ได้เป็นเครื่องทำให้การสนทนาของเราครึก
ครื้นอยู่เสมอ เพราะทำให้ทั้งผู้ฟัง และผู้พูดหัวเราะกันได้
อย่างสบายใจ อย่างไรก็ตาม ส่วนมากของการสนทนา ก็
เป็นไปโดยทางรับส่งกระแสความคิดกัน (most of our
conversation has taken place by the thought
process) ในฐานะที่เราเป็นเพื่อนสนิท ที่ได้รู้จักกันมาแล้ว
เป็นเวลานาน ท่านผู้นี้ก็เป็นเช่นเดียวกับผู้ที่เป็ชาว
อเมริกันอินเดียส่วนมาก คือยังรักที่จะใช้ชื่อเดิม อันมี

ความหมายไพเราะลึกซึ้งอยู่ เป็นแต่ว่าได้ดัดแปลงให้เข้ากับ
 สภาวะของโลกทิพย์ได้บ้างเล็กน้อย ดังนั้นจึงเป็นที่รู้จักกัน
 ทั่วไปในโลกทิพย์นี้ว่า ท่านชื่อ “เรเดียนทวิง” (Radiant
 Wing) หรือวิโรจน์ปัตต์) คือชื่อ “วิโรจน์” ซึ่งมีความหมาย
 ว่าแสงสว่างนั้น ได้รับการดัดแปลง เพื่อให้เข้ากับบรรยากาศ
 ของภูมิอันมีแสงสว่างอยู่ตลอดกาลเช่นนี้ และชื่อดังกล่าวนั้น
 ก็มีความจริงตามความหมายอยู่ด้วย เพราะเมื่อเรามองไป
 ที่หมวก (ขนนก) อันสง่างามที่ ประดับอยู่บนศีรษะของท่าน
 ก็จะแลเห็นประกายแสงสว่าง พุ่งออกไปโดยรอบ

ในตอนนี ท่านผู้อ่านบางคนอาจจะนึกสงสัยขึ้นมาอีก
 ว่า เหตุใดเครื่องประดับศีรษะขนนก จึงจะสวมใส่กันอีก
 ในโลกทิพย์ (เพราะดูออกจะเป็นของโลก ๆ เหลือเกิน)
 เหตุผลในข้อนี้้ง่ายนิดเดียว คือความสวยงามทุกประการ เรา
 ยังคงรักษาไว้เสมอ แม้ว่าความสวยงามนั้น ๆ จะเคยเป็น
 สมบัติของโลกมนุษย์มาแต่ก่อนก็ตาม เราถือเหตุผลของเรา
 ด้วยใจที่บริสุทธิ์ คือถือเอาความงามเป็นหลักเท่านั้น โดย
 ไม่คำนึงถึงว่าความงามนั้นจะเป็นของใคร และโดยไม่ต้อง
 เกรงว่าชาวโลกมนุษย์จะตีราคาเราน้อยลงไปเลย ดังนั้นใน
 การบรรยายที่แล้ว ๆ มากี่ดี หรือที่จะกระทำต่อ ๆ ไปก็ดี

ข้าพเจ้าก็จะเล่าถึงความจริงที่มีอยู่และที่ได้ประสบพบเห็นมา โดยมีได้คำนึงถึงความชอบหรือไม่ชอบ และความน่าเชื่อถือหรือไม่น่าเชื่อถือตามมาตรฐานของชาวโลกมนุษย์เป็นหลักเลย อนึ่ง แม้ในโลกทิพย์นี้ ก็ไม่มีการกะเกณฑ์ หรือบังคับให้ชาวโลกทิพย์ผู้ใดผินใจเชื่อ ในสิ่งที่เขายังไม่ต้องการจะเชื่อเป็นอันขาด และเขามีสิทธิ์ที่จะแสวงหาเหตุผล หรือคำอธิบาย จากผู้อื่นได้เอง โดยไม่ต้องเกรงว่าจะมีใครโกรธเคือง และในที่สุด เมื่อเขาได้เห็นความจริงประจักษ์แก่ใจตนเองแล้ว เขาก็มีสิทธิ์ที่จะกลับความเห็นอีกครั้งหนึ่งได้เสมอ และเรื่องเช่นนี้ก็ปรากฏมีอยู่บ่อย ๆ โดยไม่น่าจะมีผู้ใดคิดว่า จะเป็นการน่าละอายแต่อย่างใด

เครื่องประดับศิระชะของท่านชาวอเมริกันอินเดียผู้นี้ เป็นพวงพู่ระย้าสวยงามมาก มีแสงสุกสว่างเป็นสีรุ้งเลื่อมพรายอยู่โดยรอบ อันที่จริงวัตถุที่ข้าพเจ้าเรียกว่า “ขนนก” ความจริงมิได้นำมาจากนกเลย.....แต่ถ้าหากจะใช้ขนนกทำ ก็น่าจะได้จากนกเป็น ๆ เลยทีเดียว เพราะในที่นี้ย่อมไม่มีนกตาย แต่ความคิดเช่นนั้น ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะจะเป็นความทารุณสัตว์อย่างน่าละอายที่สุด ดังนั้น “ขนนก” ที่ข้าพเจ้ากล่าวในที่นี้ ก็คือ วัตถุที่เป็นของ

โลกทิพย์โดยเฉพาะ ซึ่งจัดทำขึ้นโดยผู้มีฝีมือเยี่ยม ในทางประดิษฐ์สิ่งเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าใคร่กล่าวส่งเสริมไว้อีกเล็กน้อยด้วยว่า เครื่องประดับศิระระดังกล่าวนี้นั้น ท่านเจ้าของมิได้ใช้สวมอยู่ตลอดเวลาเป็นประจำ คงใช้ประดับเฉพาะในเวลาที่มิงานพิธีเป็นทางการในบางโอกาสเท่านั้น

เราได้อธิบายให้โรเยอร์ฟังว่า งานส่วนใหญ่ของท่านเรเดียนท์วิง หรือวิโรจน์ปัตต์นั้น คือการช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บของโลกมนุษย์ ซึ่งท่านกระทำอยู่ โดยผ่านบุคคลบางคน ท่านเป็นผู้ที่ทำการค้นคว้าและทดลองในเรื่องเช่นนี้อยู่เสมอ โดยเสาะแสวงหาวิธีและตัวยาใหม่ ๆ อยู่ไม่ขาด เพื่อให้การรักษาของท่านได้ผลดียิ่งขึ้นทุกที

ท่านเจ้าของบ้านได้เชิญให้เราเข้าไปข้างใน และโดยที่ได้เคยทราบมาก่อนว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้แสวงหาความรู้รอบตัวเกี่ยวกับสภาพความเป็นไปของภูมินี้ให้มากที่สุด เท่าที่จะเป็นไปได้ ท่านจึงกล่าวว่า บางทีเราอาจจะอยากทราบวิธีการดำเนินงานช่วยชาวโลกมนุษย์ของท่านบ้างก็เป็นได้ ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น ท่านก็ยินดีจะพาเราไปดูห้องปฏิบัติการส่วนตัวของท่านด้วยความเต็มใจ

ในห้องปฏิบัติการส่วนตัวของท่านผู้นี้ เป็นสถานที่ที่น่าทึ่งมากพอ ๆ กัน รู้สึกว่าเป็นห้องที่ท่านได้ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในนั้นจริง ๆ สิ่งที่ทำให้เราได้รับความประหลาดใจอีกประการหนึ่งก็คือ นอกจากท่านจะได้ทำการค้นคว้าในทางนี้ด้วยตนเองแล้ว ปรากฏว่าท่านยังได้มีลูกศิษย์มารับการฝึกหัดงานด้านนี้อยู่อีกด้วยหลายคน ส่วนใหญ่ก็เป็นผู้มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับโรเยอร์นั่นเอง

ห้องดังกล่าวนี้ เป็นห้องกว้างขวางใหญ่โต ด้านหนึ่งมีขวดยาหลอดยาและโถ ใส่เครื่องยาวางเรียงรายอยู่เป็นแถวยาว ในหลอดขวดและโถเหล่านั้น มีวัตถุซึ่งมีสีสรรวรรณะต่าง ๆ กันบรรจุอยู่มากมายหลายสี ตามฝาผนังมีแผ่นภาพแสดงถึงกายวิภาคของร่างกายมนุษย์ให้เห็นชัดเจน นอกจากนี้ยังมีรูปหุ่นจำลองแสดงให้เห็นเป็นรูปภาพนูนของอวัยวะและร่างกายให้เห็นชัดขึ้นอีกด้วย

เธอดคงจะเห็นว่า เราจำเป็นต้องรู้ถึงที่ตั้งตำแหน่งของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย ตลอดจนถึงหน้าที่ของแต่ละส่วนนั้น ๆ ด้วย ท่านเจ้าของบ้านอธิบายให้ทราบ ต่อจากนั้นเราก็จะต้องรู้ถึงโรคต่าง ๆ ซึ่งมักจะเกิดขึ้นแก่อวัยวะส่วนนั้น โดยเฉพาะ ทั้งหมดนี้เราจะต้องรู้โดยละเอียดเสียก่อน จึงจะ

ช่วยรักษาโรคของมนุษย์ได้ เธอคงจะเห็นแล้วว่า ในเรื่องนี้เราก็ต้องดำเนินการไปเช่นเดียวกับแพทย์ในโลกมนุษย์เหมือนกัน ข้อแตกต่างก็คือว่าเรามีวิธีการรักษาเป็นของเราเองโดยเฉพาะ เพราะเราใช้วัตถุและพลังซึ่งเป็นของโลกทิพย์ อันจะหาไม่ได้เลยในโลกมนุษย์

“วิธีการของเรานั้นง่ายกว่าของแพทย์ในโลกมนุษย์มาก ทางด้านโน้นเธอจะเห็นขวดยาน้อยใหญ่ มีวัตถุ เป็นขี้ผึ้ง (ointment) สีต่าง ๆ บรรจุอยู่ วัตถุเหล่านี้เป็นยาสำหรับรักษาโรคต่าง ๆ ส่วนสีของแต่ละอย่างนั้น ความจริงไม่มีความสำคัญในตัวเองแต่อย่างใด เราทำเป็นสีไว้ก็เพื่อให้ง่ายแก่แยกประเภทได้ง่าย เพียงแต่โดยการดูเท่านั้นเอง เวลาเรานำวัตถุเหล่านี้มาผสมกัน สีเหล่านั้นก็จะผสมเท่ากัน ทำให้เราสังเกตได้ง่ายว่า มีอย่างใดผสมอยู่น้อยเพียงใด ทำนองเดียวกัน กับการผสมสีของศิลปินผู้เขียนภาพฉะนั้น สำหรับผู้ที่ชอบในเรื่องสีสังวรณะ ต่าง ๆ เป็นพิเศษแล้ว การผสมวัตถุเหล่านี้ จะทำให้เรารู้สึกสบายอกสบายใจมากทีเดียว เพราะจะมีสีปรากฏเป็นเลื่อมรุ่งและเคลือบสลับกันไปมาอย่างน่าดู จากการผสมตัวยาต่าง ๆ ตามอัตราส่วนต่าง ๆ เช่นนี้ บางครั้งก็ทำให้เราได้ตัวยาสสูตรใหม่ ซึ่งสามารถนำ

ไปใช้รักษาโรคของมนุษย์ได้ผลดียิ่งขึ้นกว่าเดิม อันที่จริงขวดต่าง ๆ บนชั้นเหล่านั้นก็เป็นเพียงถ้วยาเปล่า ๆ เป็นส่วนมาก เพราะเมื่อเวลาเราต้องการจะใช้ยาขนานหนึ่งขนาดใดเป็นพิเศษ เราก็มักจะต้องผสมส่วนกันใหม่สำหรับคนไข้แต่ละราย ๆ ไปโดยเฉพาะ และเราก็ทราบได้ว่า จะต้องผสมวัตถุใดในอัตราส่วนเท่าใด โดยการมองดูสีเข้ม และจางเพียงไรนั่นเอง”

อย่างไรก็ตาม เท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ ก็เป็นเพียงการรักษาอย่างหนึ่ง ในบรรดาการรักษาหลาย ๆ แบบ เท่านั้น เพราะมีอีกวิธีหนึ่ง คือการรักษาโดยใช้รัศมีของแสง (light ray) แสงเช่นนี้ เราย่อมไม่สามารถจะนำมาเก็บไว้ในขวดดังเช่นวัตถุได้ แต่เราสามารถจะทำให้เธอดูได้” ท่านได้หันไปทางโรเยอร์ พร้อมกับถามขึ้นว่า “งเธอได้เห็นจากบ้านของท่านมองซินเยอร์แล้วมิใช่หรือว่ามีตึกหลังใหญ่หลังหนึ่งมีลำแสงสีน้ำเงินพุ่งลงมาคลุมไว้จากเบื้องบน ลำแสงเช่นนั้น มีคุณภาพสามารถรักษาโรค ทำให้เกิดความชุ่มชื้นได้ทั้งแก่ชาวโลกมนุษย์ และพวกเราที่นี้เหมือนกัน ผมจะแสดงให้เห็นให้คุณดู กระเถิบเข้ามาใกล้อีกหน่อยซีครับ”

เราได้ล้อมวงกันเข้าไปใกล้ตัวท่านชาวอินเดียน และต่อมาสักครู่ก็พลันมีลำแสงสีน้ำเงิน เป็นประกายสุกสว่างพุ่งลงมาห้อมล้อมพวกเราไว้โดยรอบ ต่อจากนั้น ท่านเรเดียนทวิง ก็ทำให้ลำแสงนั้นย่อเล็กลงจนมีขนาดเท่ากับดินสอ แล้วปล่อยให้ลำแสงนั้นพุ่งลงบนฝ่ามือของเราแต่ละคนโดยลำดับ ซึ่งทำให้เรารู้สึกเยือกเย็นอย่างประหลาด

“เธอคงจะเห็นแล้วใช่ไหมว่า เราสามารถจะทำให้ลำแสงนี้ไปส่องที่บริเวณใด ๆ ก็ได้ และให้มีขนาดเล็กลงใหญ่เท่าใดก็ได้ตามปรารถนา ทั้งนี้สุดแล้วแต่ว่าขนาดของโรคที่จะรักษานั้นจะมีมากน้อยเพียงใด”

เราทุกคนเฝ้าดูท่านใช้อำนาจจิตบังคับลำแสงให้เปลี่ยนทิศทางที่พุ่งและเปลี่ยนขนาดกลับไปกลับมาด้วยความสนใจและเพลิดเพลิน

“คอยดูนะ คุณทั้งหลาย ต่อไปนี้ จะมีแสงอีกประเภทหนึ่ง”

ทันใดนั้น ลำแสงสีน้ำเงินก็หายไป และมีลำแสงสีแดงสุกสว่างพุ่งลงมาแทนที่

ลำแสงชนิดนี้เป็นชนิดที่มีสรรพคุณในการกระตุ้นให้เกิดพละกำลัง (stimulating) ช่วยซ่อมแซมส่วนที่เป็นโรค

หลังจากที่ได้รับการรักษา (ทางยา) แล้ว และยังสามารถส่งเสริมกำลังให้แก่ร่างกายทั่ว ๆ ไปได้อีกด้วย ลำแสงชนิดนี้ ชาวโลกมนุษย์จำเป็นต้องใช้มากที่สุดทีเดียว และก็ไม่ใช่จำเป็นต้องกลัวว่าจะหมด เพราะเรามีเรียกใช้ได้อย่างพอเพียงเสมอ”

เรารู้สึกว่า แสงนี้ทำให้เกิดรู้สึกอบอุ่นขึ้นอย่างประหลาด โดยเฉพาะโรเยอร์ได้เผยความรู้สึกของเขาให้แก่ท่านเจ้าของบ้านทราบ

“จริงเช่นนั้น หลานชาย โดยปกติการให้แสงสีแดงนี้ มักจะกระทำในรายที่ต้องการให้ความอบอุ่นด้วย แต่อันที่จริง เราก็มียังแสงอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งมีคุณสมบัติในการให้ความร้อนโดยเฉพาะ ซึ่งสามารถให้ความร้อนตามที่ต้องการได้ โดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับสีแต่ประการใด”

“เออละ เป็นอันว่าผมได้ให้คุณทั้งหลายได้เห็นวิธีการปฏิบัติงานของผมอย่างคร่าว ๆ แล้ว เป็นแต่ว่าในขณะนี้ ผมยังไม่สามารถแสดงการรักษาผู้ป่วยให้เห็นได้อย่างแท้จริงเท่านั้น ซึ่งเรื่องเช่นนั้นผมคงทำให้คุณ ฌ์ และเดียนนี่ ยังไม่ได้ อ้อแต่ผมคิดว่า อาจจะแนะนำให้คุณ ๆ ได้รู้จักกับครอบครัวของผมเสียสักหน่อย เราไปในสวนกันดีกว่าครับ”

ท่านเจ้าของบ้านเปิดประตูที่นำเราออกไปสู่สวนและเราก็ออกเดินตามท่าน ผ่านสวนที่งดงามที่มีกำแพงกันเป็นบริเวณไว้ทั้งสองด้าน ในเรื่องกำแพงนี้ท่านเจ้าของบ้านได้บอกว่า มิได้มีไว้เพื่อแสดงถึงสิทธิที่จะเป็นการหวงห้ามไม่ให้ผู้อื่นลุล้ำเข้ามาแต่อย่างใด แต่เป็นความประสงค์ของท่านที่จะให้เป็นเครื่องบังตัวบ้านไว้ทางด้านหนึ่งเท่านั้น นอกจากนั้น กำแพงดังกล่าวยังเป็นเหมือนฉากหลังทำให้ภาพไม้ดอก และไม้ยืนต้นอันสวยงามต่าง ๆ แลดูเด่นขึ้นอีกด้วย ไม้ยืนต้นต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อีกสูงสง่า มีใบสะพรั่งแลดูเขียวขุ่มตัดกับพันธุ์ไม้ดอกหลากสี และยังมีซุ้มไม้ทำเป็นรูปโค้งอยู่เป็นแห่ง ๆ ท่ามกลางอุทยานอันรื่นรมย์นี้ ยังมีสระบัวซึ่งดูเหมือนว่า จะขุดไว้ในระดับต่ำกว่าพื้นดินลงไป โดยมีบันไดกว้างทอดลาดลงไปสู่พื้นน้ำอันใสสะอาดนั้น

ท่านเจ้าของบ้านได้ส่งเสียงร้องเรียกออกไปคำหนึ่ง เราพากันคอยดูอยู่ชั่วครู่หนึ่ง ก็ยังไม่เห็นวิหเววของผู้ที่จะเป็นสมาชิกใน “ครอบครัว” ของท่านแต่อย่างใด แต่ต่อมาอีกขณะหนึ่ง เราก็ต้องประหลาดใจไปตาม ๆ กัน เมื่อได้เห็นสิ่งที่มีชีวิตสองชีวิตกระโดดโลดแล่นออกมาจากกอไม้ใกล้ ๆ และในที่สุดก็เป็นอันรู้กันว่า “ครอบครัว” ของท่านเจ้าของ

บ้านที่กำลังออกมาต้อนรับพวกเราในบัดนี้ก็คือ สัตว์ที่น่ารัก ๒ ตัวอันได้แก่สุนัขตัวหนึ่งและเสือปума (Puma) อีกตัวหนึ่งนั่นเอง

ข้าพเจ้าได้ลืมหว่าให้ท่านผู้อ่านทราบไปหน่อยหนึ่งว่า นกตัวที่โรเยอร์ได้นำติดตัวมาด้วย ตอนที่ออกมาจากบ้านของข้าพเจ้านั้น เมื่อตอนขาออกมาจากห้องปฏิบัติการของท่านชาวอินเดีย มันได้บินไปยังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ที่อยู่ไกล ๆ และบัดนี้มันได้บินกลับมาอีกพร้อมกับนำเอาเพื่อนมาอีกสองชีวิตด้วย คือเป็นนกเรเวน (Raven) ตัวหนึ่ง และนกแก้ว (Macaw) อีกตัวหนึ่ง

เรเดียนทิงยื่นมือออกไปรับ และนกตัวมาใหม่ทั้งสองก็โผลงมาเกาะที่มือของท่าน ส่วนนกของโรเยอร์ก็บินกลับมาหาเจ้าของของมันตามเดิม

“เป็นไงครับ ครอบครัวของผม ?” ท่านเจ้าของบ้านเอ่ยขึ้น “สุนัข นกเรเวน และนกแก้วนี้เป็นของผมเอง นกของโรเยอร์ตัวนั้นเป็นของเพื่อนของผมซึ่งปัจจุบันยังอยู่ในโลกมนุษย์ ส่วนเสือปумаตัวนี้ ก็เป็นของเพื่อนของเขาอีกคนหนึ่งเหมือนกัน บุคคลผู้นี้เป็นผู้ที่ผมอาศัยเป็นเครื่องติดต่อกับชาวโลกมนุษย์”

โรเยอร์ในขณะนี้ทำที่ยังขาด ๆ เสือปумаอยู่ รู้สึกว่ายังไม่ค่อยจะไวใจนัก เด็กหนุ่มยังคงนึกกวาดภาพถึงนิสัยของเสือในโลกมนุษย์นั่นเอง ท่านเจ้าของบ้านจึงต้องรับหน้าที่อธิบายให้หายกลัว

“ไม่ต้องเกรงกลัวอะไรดอกโรเยอร์ รับรองว่าเสือตัวนี้ จะไม่มีอันตรายแก่ผู้ใดเลย สัญชาติญาณสัตว์ป่าที่กินเนื้อไม่มีอยู่ในตัวมันอีกแล้ว”

ขณะนี้รูธได้ก้มลงลูบขน และเล่นอยู่กับเสือปумаด้วยความเอ็นดู ปรากฏว่า มันเชื่องและสุภาพเหมือนดังลูกแกะฉะนั้น

“รับรองว่าเสือตัวนี้ไม่มีจิตใจเสืออีกต่อไปแล้ว พ่อหลานชาย” ท่านเจ้าของบ้านอธิบายต่อไป “และก็ได้หมายความว่าในโลกนี้จะมีแต่เสือตัวนี้ตัวเดียว แต่ถึงจะมีอีกก็ตัวในที่อื่น ๆ จิตใจของมันก็คงจะเป็นแบบเดียวกัน คือสุภาพและไม่ทำอันตรายใครเลยเป็นอันขาด สำหรับเหตุผลนั้นก็ง่ายนิดเดียว โรเยอร์เธอลองคิดดูก็ได้ในที่นี่ไม่มีความจำเป็นอย่างใด ที่จะต้องหาอาหารมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเพื่อไม่ให้อดตาย ไม่มีความหิวซึ่งทำให้ต้องกระวนกระวายจับสัตว์อื่นกินเป็นอาหาร นอกจากนั้นก็ไม่มีความหวาดระแวงว่า

จะมีภัยมาจากมนุษย์หรือสัตว์อื่นใดอีกต่อไป เมื่อเหตุ ๒ ประการนี้ไม่มีเสียแล้ว ผลจะเป็นอย่างไร เธอลองคิดดูก็ได้ว่า ชีวิตจะมีความสุขและสงบเพียงใด ดังนั้นเราจึงเป็นเพื่อนกับมันและมันก็เป็นเพื่อนกับเราได้อย่างสนิทใจ เธอลองเล่นกับมันดูก็ได้ โรเยอร์”

โรเยอร์ก้มลงข้าง ๆ รูธ และลูบขนอันดกและอ่อนนุ่มของมันด้วยความเอ็นดู

“มันขี้เล่นหน่อยนะ” ท่านเจ้าของบ้านบอก “มันชอบไปแหงให้ใคร ๆ เล่นกับมันเสมอ ลองให้เจ้านกน้อยของเธอเล่นกับมันดูก็ได้โรเยอร์”

โรเยอร์ขมู้อขึ้น และนกของเขาก็บินไปที่เจ้าเสือปума โดยวนเวียนล่ออยู่ที่ใกล้ ๆ จมูกของมันเพื่อล่อให้มันลุกขึ้นตะปบให้ได้ ดูท่าทางมันบินเซดลาไปมาคล้ายกับไม่ค่อยจะมีเรี่ยวแรง ทันใดนั่นเอง เจ้าเสือกก็ลุกโลดขึ้นไล่คว้าด้วยความตั้งใจว่าจะตะปบให้อยู่มือ แต่นกน้อยก็รู้เชิง มันบินวนเวียนไปมาทำให้เจ้าเสือหัวหมุน กระโดดตะครุบลม และหกคะเมนหงายท้องครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเราที่เฝ้าดูต่างหัวเราะกันงอหาญทุกคน ความจริงท่าทางของมันก็ว่องไว

สมศักดิ์ศรีเสียอยู่ แต่เจ้านกน้อยก็ไม่ไข่เล่น ไม่ว่าเจ้าเสือ จะกระโดดตะครุบอย่างรวดเร็วเพียงใด มันก็หลบฉกไปมาได้ทุกครั้งอย่างหวุดหวิด

“นี่ถ้าสมมุติว่าเจ้าเสือมันจับนกได้อยู่มือจริง ๆ จะเป็นอย่างไรครับ ?” โรเยอร์ถามด้วยความสงสัย

“อ้อ ก็ไม่เป็นอะไรเลย” เรเดียนท์วิ่งกล่าวตอบอย่างร่าเริง “ทั้งสองตัวเป็นเพื่อนกัน มันไม่ทำอะไรกันดอกโรเยอร์ แต่อันที่จริงถึงแม้ว่ามันจะไม่ได้เป็นเพื่อนกัน ก็รับรองว่าจะไม่มีฝ่ายใดเป็นอะไรไปได้เลย ที่นี้ไม่มีความเป็นศัตรูกันดอกโรเยอร์”

แต่ในไม่ช้า เจ้าสัตว์ทั้งสองก็ยุติการเล่นสนุกของมัน โดยนกน้อยบินโผลงเกาะที่ศีรษะของเจ้าเสือปума ฝ่ายเจ้าเสือก็เดินทอดน่องกลับมาหาเรา และล้มตัวลงกลิ้งเกลือกกับพื้นหญ้าด้วยความสบายใจ

“เป็นไง เดี่ยวนี้เธอก็ได้รู้จักกับครอบครัวของฉันแล้ว” เรเดียนท์วิ่งพูดต่อไปกับโรเยอร์ “คราวหน้าถ้าต้องการจะมาก็อีกก็เชิญได้เลยทีเดียวนะ รับรองว่าลูกศิษย์ของฉัน ครอบครัวของฉันตลอดจนถึงตัวฉันเองเต็มใจต้อนรับเธอทุกคน หรือ

ถ้าเธออยากจะชมสวน ก็ลองไปเที่ยวเล่นกับครอบครัวของ
ฉันตามลำพังก็ได้ แต่บางทีถ้าฉันไม่อยู่ เจ้านกสองตัวกับ
สุนัขตัวนี้มักจะติดตามฉันไปทำธุระกับชาวโลกมนุษย์ด้วย
บ่อย ๆ แต่ไม่ต้องวิตก เพราะนกน้อยกับเจ้าเสีปูม่าจะยัง
อยู่ที่นี้เสมอ รับรองว่าจะเล่นกับมันได้อย่างเต็มที่ทีเดียว”

โรเยอร์ ได้กล่าวแสดงความขอบคุณต่อเรเดียนท์วิง
เป็นอย่างมาก ที่ได้กรุณาอนุญาตให้ไปเที่ยวเล่นได้อีกใน
คราวหน้า จากนั้น เราก็ลาท่านเจ้าของบ้าน พาโรเยอร์
ออกเที่ยวชมภูมิประเทศต่อไป

บทที่ ๕

ความเข้าใจเกี่ยวกับโลกทิพย์

เราเดินทอดน่องไปเรื่อย ๆ หลังจากที่ได้ออกจากบ้าน
ของเรเดียนท์ วิง มาแล้ว รู้สึกว่าในตอนหลังนี้ โรเยอร์
ดูขริมไป คงจะกำลังครุ่นคิดถึงสิ่งที่ได้เห็นมาเมื่อครูนี้นั่นเอง

ในที่สุดเขาก็เอ่ยขึ้นว่า “ผมรู้สึกประหลาดอยู่อย่างหนึ่ง
ท่านครับ คือเหตุใดจึงไม่มีผู้ใดในโลกมนุษย์รู้เรื่องต่าง ๆ
ของโลกทิพย์นี้บ้างเลย ?”

“อันที่จริงก็ไม่ใช่ว่า จะไม่มีผู้ใดรู้เสียเลยดอกโรเยอร์”
ข้าพเจ้าตอบ “เป็นแต่ว่ามีผู้ที่รู้น้อยเหลือเกินเท่านั้น เมื่อ
เทียบจำนวนกับผู้ที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

“แล้วเขารู้ได้อย่างไรครับ ?”

“เขารู้โดยมีผู้บอกเล่าให้ฟังนะซิโรเยอร์ พวกเรานี่แหละเป็นผู้บอกให้เขารู้ คำว่า พวกเรา ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าถึงเฉพาะฉันกับรุธเท่านั้นดอกนะ เพราะเหตุว่า อันที่จริงก็ยังมีชาวโลกทิพย์อีกมาก ที่ได้พยายามทำกันมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว เธอจะเห็นได้ว่าเราไม่ได้ทอดทิ้งโลกมนุษย์เลย ยิ่งโดยเฉพาะในระยะหลัง ๆ นี้ เรายิ่งเพิ่มความพยายามในด้านนี้มากขึ้นกว่าเดิม แต่เธอกคงจะพอจำได้ว่าศาสนา (คริสต์) นิกายใหญ่ที่สุดนิกายหนึ่ง ในโลกมนุษย์ ได้มีความเห็นว่า ความรู้เรื่องนรกสวรรค์ได้สิ้นสุดลง เมื่อพระสาวกองค์สุดท้าย (ที่เกิดในสมัยพระเยซู) ดับขันธ์ ไปจากโลกนี้ ต่อจากนี้ก็เป็นอันไม่มีอะไรอีก นอกจากการเงียบส่งดอย่างเดียวกันเท่านั้นและเดี๋ยวนี้เป็นไงโรเยอร์ เธอรู้สึกว่าคุณที่เธอเห็นอยู่ในขณะนี้ ตรงกับความเชื่อถือของชาวโลกมนุษย์บ้างหรือเปล่า ?

“โอ เปล่าเลย ครับท่าน”

“ถูกของเธอ แต่แม้กระนั้น เดียวนี้ชาวโลกมนุษย์ก็ยังไม่ถือกันว่า ไม่ควรพยายามที่จะรู้เรื่องราวเกี่ยวกับโลกทิพย์เลย ชีวิตภายหลังมรณกรรมนั้นเป็นสิ่งที่ผินคำสั่งที่ระบุไว้ในคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง เมื่อเป็นดังนี้ ประตุแห่งความรู้

จึงถูกปิดตายอยู่เพียงนั้น และชาวโลกมนุษย์ก็ปลอบใจตนเองให้คิดว่า เขาไม่ควรที่จะค้นหาความรู้ในเรื่องนี้แต่อย่างใด เพราะว่าเขatikหักเอาเองว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ควรรู้จริง ๆ ป่านนี้เขาคงจะได้รู้เองไปเสียนานแล้ว เขาไม่ได้เฉลียวใจดอกว่าอันที่จริงเรื่องสวรรค์นรกและโลกหน้า เรื่องนี้ก็มิกล้าว่าไว้อย่างชัดเจน ในพระคัมภีร์ที่เขาอ่านกันอยู่ทุกวันนี้เอง ยังมีอีกบางคนคิดว่า เรื่องเหล่านี้อาจจะจริงได้ในสมัยโน้น แต่พอมาถึงสมัยนี้แล้ว เขาก็ถือเสียว่า เขาไม่มีอะไรจะต้องเกี่ยวข้องกับตัวอีกต่อไป นี่แหละชาวโลกมนุษย์ส่วนมากตั้งสมมติกันขึ้นมาเองอย่างง่าย ๆ เช่นนี้ ผลก็คือในทางการศาสนามีแต่ความเงิบ ไม่มีการสอบสวนค้นคว้าหรือแถลงความจริงอย่างใดเลย

ท่านคิดว่า ศาสนาต่าง ๆ ควรจะรู้หรือพยายามหาทางให้รู้เรื่องนี้ได้ไหมครับ ?” โรเยอร์ถามขึ้น

“เธอถามสิ่งที่น่าถามอยู่เหมือนกันโรเยอร์ แต่สถานการณ์ของโลกมนุษย์ในปัจจุบันเป็นอยู่อย่างนี้ คือในบรรดานิกายใหญ่ ๆ ทั้งสองนั้น นิกายหนึ่งกล่าวอย่างหนักแน่นอย่างวางอำนาจเต็มที่ว่า ใครก็ตามที่ปฏิเสธปรากฏการณ์ทางจิต (Psychic phenomena) ทุกประการ เชื่อว่า

เป็นคนงมกาย แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยืนย่นอย่างหนักแน่น เหมือนกันว่า ปรากฎการณืเหล่านี้ล้วนมีสาเหตุมาจากพวก มารร้าย หรือไม่ก็พวกผีปีศาจร้ายทั้งสิ้น นี่แหละ คือที่ ท่านโอมาริได้เคยกล่าวไว้ว่า พวกเรามักถูกชาวโลกมนุษย์ เรียกว่าเป็นผีปีศาจอยู่บ่อย ๆ ดูเอาเถอะ โรเยอร์ ชาวโลกมนุษย์เขาเรียกเราได้ถูกต้องตามความเป็นจริงหรือเปล่า?”

“แย่น้อยครับ แล้วเราจะไม่มีทางแก้ไขในเรื่องนี้บ้าง เลยทีเดียวหรือครับ ?”

รูธและข้าพเจ้ายิ้ม เมื่อเห็นท่าทางกระตือรือร้นของ โรเยอร์

“โรเยอร์” รูธกล่าวขึ้น “เราเห็นใจในความรู้สึกของเธอ ท่านมองซินเยอร์และฉันก็มีความเห็น และความรู้สึก เหมือนเธอเช่นกัน อันที่จริงถ้าเป็นไปได้เราก็อยากจะจับตัว พวกชาวโลกมนุษย์ที่มีความคิดวิตถารเหล่านั้น มาฟาดกัน สั่งสอนเสียคนละผัวะสองผัวะ เพื่อให้รู้สำนึกตัวเสียบ้าง แต่ ท่านผู้อยู่ในภุมิสูงขึ้นไปเคยได้บอกแก่เราว่า ไม่มีประโยชน์ อะไรมากที่จะกลับใจพวกดันทุรังเหล่านั้นได้”

“ทีนี้ละโรเยอร์” ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป “ฉันจะเล่า ให้เธอฟังต่อไปถึงนิกายใหญ่อีกนิกายหนึ่ง นิกายนี้ได้มีการ

ค้นคว้ากันอย่างขนานใหญ่ ถึงเรื่องการติดต่อระหว่างมนุษย์กับโลกทิพย์ ผู้เป็นต้นคิดดำเนินการนี้ ก็มีศเป็นถึงชั้นอาร์ชบิชอป (อาจเท่ากับสมเด็จพระราชาคณะ) ที่เดียว ท่านเหล่านี้พยายามศึกษาวิจัยกันอย่างระมัดระวัง มีการทำรายงานประกอบการค้นคว้าด้วย ในที่สุดส่วนมากก็ลงความเห็นว่าการติดต่อทางวิญญาณนี้มีได้เป็นได้จริง คือ ไม่ใช่เป็นของหลอกลวงเสมอไป เป็นใจฉันเล่ามาถึงเพียงนี้แล้ว เธอฟังดูรู้สึกชื่นใจดีไหม เออละ ทีนี้เธอเตรียมหัวเราะได้แล้ว หัวเราะให้เต็มที่ทีเดียว เพราะอะไรรู้ไหม ? คือเพราะว่าเมื่อปรากฏความจริงในการค้นคว้าเช่นนั้นแล้ว ผลงานดังกล่าวก็ถูกเก็บเงียบเรียกว่าปิดตาย ไม่ยอมให้ผู้อื่นรู้เลยทีเดียว”

“แปลกประหลาด เห็นไหมทำไปทำมาก็ดูคล้าย ๆ กับว่า เขามีความปรารถนาที่จะไม่ต้องการรู้เรื่องเช่นนี้เสียมากกว่า เคยมีพวกที่คะนองปากบางคนกล่าวว่าถ้าผลของการค้นคว้าเป็นไปในทางให้ร้ายแก่พวกเรา คือถ้าหากเราสามารถปรักปรำพวกเราว่าเป็นผีปิศาจได้สำเร็จละก็ ป่านนี้คงได้ประกาศผล และพิมพ์เผยแพร่ และฉลองกันอย่างเอิกเกริกมโหฬารไปทั่วเมือง หรือทั่วโลกแล้ว (นี่เพราะปรักปรำหรือให้ร้ายไม่สำเร็จนั่นเอง เลยปิดข่าวเงียบ) อ้อ

แต่นี้ะ โรเยอร์ เรื่องนี้ยังมีตอนตลกตอนที่สองอีก คืออะไร
รู้ไหม ? คือว่า ท่านอาร์ชบิชอปหรือพระเถระผู้ใหญ่องค์ที่
ดำเนินการสอบสวนค้นคว้า และสั่งปิดข่าวเงียบของคณันนะ
เดี๋ยวนี้มาอยู่ที่นี้กับพวกเราแล้ว”

“นี่แหละ โรเยอร์ บ่อยครั้งที่เดียวคนเราทำอะไรลงไป
แล้ว ก็มานั่งเสียใจในภายหลังว่าตนไม่ควรทำลงไปเลย และ
โดยเฉพาะการแก้ไขสิ่งที่ทำผิดไปแล้วนั้น ก็ไม่ใช่ของง่ายนัก
ฉันเองก็เห็นใจท่านพระเถระองค์นั้นอยู่ เพราะฉันเองก็เคย
ทำห้าแฉกไว้ข้างหลังเหมือนกัน เป็นแต่ว่า ฉันออกจะ
เคราะห์ดีหน่อยที่ได้มีโอกาสกลับไปแก้ตัวได้บ้าง มันก็ไม่ถึง
กับล้มหายไปได้ทีเดียวดอก แต่ก็เรียกว่า เป็นการผ่อนหนัก
เป็นเบาไปได้บ้างตามสมควร เมื่อตอนเป็นมนุษย์ ฉันเคย
พูดจาจะฉานอย่างแข็งขันยืนยันทฤษฎีของตนเองอย่างมั่นคง
เดี๋ยวนี้ฉันมาอยู่ในโลกทิพย์แล้ว ก็กำลังพูดจาอย่างฉาน
ยิ่งกว่านั้นอีกสองเท่า แต่เพื่อคัดค้านมติความเห็นเดิมของ
ตนเอง บัดนี้ฉันรู้สึกว่าจะมีความสงบใจได้บ้าง ไม่ต้อง
นั่งเดียดร้อใจในความมุงายแต่หนหลังของตนเองเหมือน
เดิม เดี่ยวตอนเธอกลับไปบ้าน ฉันจะให้เธอดูหนังสือที่ฉัน
แต่งไว้ตอนที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ ไม่ไหวเลยมันเป็นหนังสือสวะ
แท้ ๆ ที่เดียว”

ถึงตอนนี้ รุทหัวเราะขัดคอข้าพเจ้าทันที “ยังรอกคะ ท่าน ในโลกมนุษย์ยังมีสิ่งที่เป็นสวะยิ่งกว่านั้นอีกมาก”

“นิยายทั้งสองที่กล่าวนั้นมีความสนใจในเรื่องโลกทิพย์ ในทัศนะที่แปลกประหลาดอยู่เหมือนกัน ต่างก็รู้ว่า ถึงอย่างไร ๆ ก็ต้องมีโลกหน้าจนได้ แต่แล้วไม่ว่าจะคิดอย่างไร ก็แยกความคิดดังกล่าวออกจากศาสนาไม่ได้จนแล้ว จนรอด (น่าจะเป็นความจริงเรื่องนี้เป็นธรรมดาของชีวิตจะต้องเป็นไปเช่นนั้น โดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับทางศาสนาเลย คือจะมีศาสนาหรือไม่มี เรื่องการไปสู่โลกทิพย์ก็เป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้อยู่นั่นเอง) ท่านนักการศาสนาเหล่านั้นต่างนึกฝันเอาว่า ขึ้นชื่อว่าชีวิตในโลกมนุษย์แล้ว จะต้องเป็นเรื่องของ วัตถุอย่างแท้จริงทีเดียว และชีวิตหลังมรณกรรม (After-life) ก็ต้องเป็นชีวิตที่จะเหมือนกับในโลกมนุษย์ไม่ได้เลยเป็นอันขาด คือว่า จะต้องมีแต่บรรยากาศที่เต็มไปด้วยความศักดิ์สิทธิ์มีแต่การสวดมนต์ภาวนากันตลอดกาลทีเดียว อันที่จริงชาวโลกมนุษย์ก็คิดอยู่บ้างเหมือนกันในข้อที่ว่า โลกทิพย์มีอะไรไม่เหมือนโลกมนุษย์อยู่หลายอย่าง แต่ข้อเสียก็คือว่ามันไม่ได้เป็นไปอย่างที่เขาเข้าใจอยู่เลยเท่านั้น

แล้วเรื่องนี้จะไปลงเอยกันแบบไหนแน่ ? ในที่สุด ศาสนาในโลกมนุษย์จะสามารถเห็นความจริงดังกล่าวนี้ได้บ้าง หรือเปล่า ? เรื่องนี้ยังเป็นเรื่องที่ยากเหลือเกินในระยะต่อไป แต่เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ก็พอจะมองเห็นได้ว่า แยะเต็มที โดยส่วนใหญ่แล้วเราช่วยอะไรเขาไม่ได้เลย เพราะเขาพอใจที่จะเป็นอยู่ในสภาพเช่นนั้นเสียแล้ว นิกายแรกที่ฉันกล่าวถึงเมื่อกี้นี้อ้างว่า เป็นนิกายที่แท้จริงนิกายเดียว และเป็นนิกายที่ถือว่าตนเองทำอะไรไม่ผิดเลย ดังนั้นก็เป็นอันว่า ในนิกายนี้ดูเหมือนจะไม่มี ความหวังเหลืออยู่เลย ส่วนนิกายที่สองนั้นไม่มีอำนาจเด็ดขาดเช่นนั้น สมาชิกของนิกายนี้จึงมีอิสระที่จะคิดและเชื่อได้ตามที่ตนปรารถนา ความเชื่อและการปฏิบัติของสมาชิกในนิกายนี้ จึงมีขอบเขตกว้างขวางมาก ในเรื่องความเชื่อแล้วต้องอยู่ในนิกายนี้ เกือบจะไม่มีอำนาจควบคุมอย่างใดเลย ดังนั้น จึงมีนักบวชบางคนในนิกายนี้ กล่าวสนับสนุนเราอยู่เป็นทางการเลยทีเดียว เพราะว่าเขาเหล่านี้ได้รับความรู้ไปจากเราโดยตรง แต่ทั้งนี้ ก็ไม่ได้หมายความว่าทั้งนักบวชและฆราวาสในนิกายนี้ จะมีความประพฤติปฏิบัติเป็นอย่างเดียวกันเสมอไป เพราะว่ายังมีอีกไม่น้อยที่เข้าตำรารักพี่เสียดายน้อง คือเชื่ออย่างใหม่

ก็เชื่อ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังเสียดายไม่ยากทั้งความเชื่อ และการปฏิบัติที่เคยทำกันมาแต่ดั้งเดิม

“นี่แหละโรเยอร์ เห็นไหมว่าเป็นการยากเพียงใดที่ ศาสนาในโลกมนุษย์ จะยินยอมรับรองเรื่องของเราเป็นทางการ และเมื่อเป็นเช่นนั้น ความจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ต้องศึกษาหาได้จากบุคคล หรือแหล่งที่ไม่ได้เป็นทางการ นั้นเอง เป็นไงโรเยอร์ เธอถามฉันมาเพียงประโยคเดียว แต่ ก็ทำให้ฉันต้องตอบอธิบายกันเสียยืดยาว”

โรเยอร์ให้ความเห็นว่า “เราควรจะนั่งพักกันสักครู่หนึ่ง เราทั้งสามคนจึงเลือกนั่งลงภายใต้ต้นไม้บนเนินดินแห่งหนึ่ง ซึ่งสามารถมองเห็นสระน้ำแห่งหนึ่งเป็นประกายระยิบระยับ อยู่ในระยะไกลออกไป”

“ดู ๆ ไปก็น่าสงสารจริง ๆ นะโรเยอร์” รูดอ่อยขึ้น “ที่ชาวโลกมนุษย์เป็นจำนวนมากมาย ไม่มีผู้ใครรู้เรื่องราว ของโลกที่น่าอยู่ของเราได้เลย และน่าสงสารยิ่งขึ้นก็คือ เขา กลับได้รับคำตักเตือนจากทางการไม่ให้เกี่ยวข้องกับหรือพยายาม รู้เรื่องอะไร ๆ เลยอีกด้วย ตามเหตุผลที่แสนจะมงายของ เขาที่คิดตั้งขึ้นมาเอาเอง คิดดูเถอะการที่มนุษย์จะได้รู้เรื่อง

ราวเกี่ยวกับพวกเราและดินแดนของเรานั้น มันเป็นการเสียหายอย่างไร หรือเป็นการทำอันตรายใครที่ไหนกัน ตามทัศนะของชาวโลกมนุษย์ดังกล่าวนี้ ดู ๆ ไปพวกเรานี้ก็คล้ายกับคนจันทาลหรือคนผิดธรรมชาติวิถดต่าง ๆ ซึ่งเขาจะคบหาสมาคมด้วยไม่ได้ คิดดูแล้วมันน่าเจ็บใจเหมือนกัน”

“อย่าไปคิดเจ็บใจให้เสียเวลาเลยเธอ” ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น “เรื่องความมงมกายแบบนี้มันไม่ใช่ของใหม่เลย มันมีมาเป็นเวลานานหลายร้อยปีแล้ว จนกระทั่งคนทั่วไปเกิดความเคยชิน และก็ไม่ว่าตนเองมีความคิดมงมกายเพียงใดดังนั้น จึงไม่น่าประหลาดใจเลย โรเยอร์ ที่มีบุคคลเป็นจำนวนไม่น้อยเมื่อได้มาสู่โลกนี้เข้าจริง ๆ และได้เห็นแจ้งในความจริงด้วยตนเอง และก็เกิดความเสียใจและความกระวนกระวาย อย่างขนาดใหญ่เรียกว่าแทบจะนั่งนอนไม่ติดทีเดียว พวกนี้คิดอยู่แต่ว่าตนเองได้หลงพบเอาความเจ็บใจเข้าไว้อย่างน่าเสียใจ และก็เกิดอยากจะกลับไปยังโลกมนุษย์เพื่อไปตะโกนกรอกหูพวกญาติมิตรข้างหลังให้หายหลงมงมกายอย่างที่ตนเองได้เคยเป็นมาแล้ว ในจำนวนนี้บางคนเสียอกเสียใจเอามาก ๆ ถึงกับสะกดใจไว้ไม่อยู่ พยายามกลับไปตะโกนกรอกหูของญาติมิตรที่กำลังหลงผิดจริง ๆ เหมือนกัน

แต่ผลก็คือไม่มีผลดีอย่างใดเกิดขึ้นเลย เพราะว่าไม่มีใครสามารถจะได้ยินเสียงของเขาได้ แม้ว่าเขาจะตะโกนให้ดังสักเพียงใดก็ตาม

“อย่างเรื่องของเธอนี้แหละโรเยอร์ รูธและฉันจะพาเธอกลับไปยังโลกมนุษย์ก็ได้ โดยเราจะไปยังที่ ๆ เราสามารถจะติดต่อกันได้กับเพื่อนของเราเอง เราจะแนะนำให้เธอรู้จักกับเขา และก็ขอให้เขาช่วยส่งข่าวคราวของเธอไปให้ญาติมิตรทางบ้านของเธอทราบว่า บัดนี้เธออยู่ที่นี้เป็นสุขสบายดีแล้ว อย่าลืมนะว่า เพื่อนของเรากลุ่มนี้ไม่เคยรู้จักกับญาติมิตรของเธอมาก่อนเลย และญาติของเธอก็ไม่เคยรู้เรื่องการติดต่อทางจิตกับโลกทิพย์มาก่อนด้วย หรือว่าแม้เขาจะรู้ เขาคงจะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ ที่นี้เธอลองคิดดูทีหรือว่า ญาติพี่น้องของเธอจะรู้สึกอย่างไร ในเมื่อเพื่อนของเราไปหาเขาที่บ้าน และบอกว่ามีข่าวคราวจากโรเยอร์ ซึ่งเป็นบุตรหลานของเขามาถึงเขา ฉันทว่าเธอกงจะต้องรู้ดี เพราะว่าเขาเหล่านั้นก็เป็นญาติพี่น้องของเธอเอง”

เด็กหนุ่มนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็พูดว่า “ญาติพี่น้องของผมเป็นคนสุภาพครับ เขาคงไม่พูดว่าเราออกมาดัง ๆ

ดอก แต่เขาคงจะคิดในใจว่า ท่านเหล่านั้นน่าจะกลายเป็นพวกหลอกลวงหากิน หรือไม่ก็สติไม่ค่อยจะดีไปเสียแล้ว”

“บุคคลพวกนี้ คงไม่มีลักษณะท่าทางว่าจะ เป็นพวกมิชฉาชีพดอกโรเยอร์ แต่เรื่อง การที่จะถูกเหมาเอาว่าเสีย สตินี้ อาจจะเป็นไปได้มากที่สุดทีเดียว ทั้ง ๆ ที่แม้ว่าเขาก็ไม่มีลักษณะท่าทางของคนบ้าเลยก็ตาม เอละแล้วต่อไปจะเป็นอย่างไรอีก”

“พวกญาติของผมนี่คงจะคิดอีกว่า เรื่องเช่นนี้ ไม่สมควรที่คนที่มีความคิดจะเกี่ยวข้องด้วยเลย”

“นี่แหละ โรเยอร์ ความรู้สึกเช่นนี้แก้ไขได้ยากมากทีเดียว เขาคงคิดไปในทำนองที่ว่า เราไม่ควรจะเข้าไปเกี่ยวข้องในเรื่องความสูญเสี หรือความเศร้าโศกอันเป็นเรื่องภายในของพวกเขาคือเฉพาะ แล้วต่อไปจะเป็นอย่างไรอีก ?”

“น่าจะแล้วพวกญาติ ๆ ของผมเขาคงจะเชิญให้กลับออกไปจากบ้านเสียมากกว่า ต่อจากนั้นเขาก็คงจะปรึกษากันว่าท่าทางจะไม่ค่อยดี แล้วก็คงจะไปหาท่านสมภารที่วัดข้างบ้าน ท่านสมภารก็คงจะรับฟังอย่างสงบ เสร็จแล้วก็คงจะบอกว่า เรื่องเช่นนี้ท่านก็เคยได้ยินได้ฟังมาบ้างเหมือนกัน

แต่ว่าเป็นเรื่องที่ย่าไปเอาใจใส่ หรือเกี่ยวข้องด้วยเสียเลย จะดีกว่า”

“นี่แหละโรเยอร์ เรื่องก็คงไปลงเอยทำนองเดียวกันนี้ ครั้งแล้วครั้งเล่า และเรื่องแบบนี้เราก็ต้องเล่ากันครั้งแล้วครั้งเล่า นับเป็นจำนวนสิบ หรือร้อย หรือพันครั้ง เล่าให้ใครฟังนะหรือ ? ก็คือเล่าให้ผู้ที่มาถึงที่นี่แล้วได้รู้ถึงความมั่งงายแต่หนหลังของตนฟังนั่นเอง เพราะบุคคลประเภทนี้ นับเป็นจำนวนพัน ๆ ต่างก็กระตือรือร้นอยากจะกลับไปเล่าให้ญาติมิตรในโลกมนุษย์ ถึงความจริงที่ตนได้เห็นอยู่เฉพาะหน้าให้ได้ เราจึงต้องเล่าเรื่องเช่นนี้นับจำนวนพัน ๆ ครั้ง ก็เพราะเหตุนี้เอง และก็อย่าทราบบว่าเมื่อใดจึงจะหยุดเล่าได้สักที”

“เรื่องดังกล่าวนี้มีปมที่แก้ไม่ตกอยู่ข้อหนึ่ง ก็คือท่านผู้มีเกียรติในทางการของโลกรมนุษย์ พยายามหาทางให้ความจริงหรือสัจธรรมเหล่านี้ ลงรอยกันได้กับลัทธิความเชื่อที่ตนยึดมั่นอยู่ ซึ่งแบบนี้เป็นการผิดอย่างกลับหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว วิธีที่ควรจะทำก็คือท่านเหล่านั้นจะต้องทำในทางที่ตรงกันข้าม คือต้องหาทางปรับลัทธิความเชื่อของตนให้เข้ากับสัจธรรมจึงจะถูกต้อง ตามแบบนี้ก็คือสิ่งใดที่เชื่อถือและ

ปฏิบัติกันอยู่ ถ้าขัดต่อหลักแห่งความจริงหรือศีลธรรม ก็ต้องเลิกล้ม หรือเปลี่ยนแปลงเสียให้หมด แต่เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้พวกเขาพอใจที่จะจับเงามากกว่าจับตัวจริง เขายึดติดอยู่กับพิธีกรรมลัทธิต่าง ๆ แทนที่จะคิดถึงศีลธรรมที่แท้จริง นี่แหละ เมื่อเขาไม่ได้แสวงหาศีลธรรมแล้ว เขาจะพบศีลธรรมได้อย่างไร”

“พูดกันอย่างง่าย ๆ ถึงแม้ว่ามันอาจจะตรงเกินไปสักหน่อยก็ตาม ขณะนี้ เราสามคนกำลังนั่งสนทนากันอยู่ที่นี่ เราทุกคนล้วนแต่เคยเป็นชาวโลกมนุษย์มาครั้งหนึ่งแล้ว และต่างก็ได้ผ่านความเปลี่ยนแปลงของชีวิตที่สมมติเรียกกัน ว่า “ความตาย” มาแล้วเช่นเดียวกัน”

แต่แม้เราจะถูกสมมติเรียกว่าเป็นผู้ที่ “ตายแล้ว” ก็ตาม เราก็ยังกำลังนั่งอยู่บนพื้นหญ้าอันอ่อนนุ่ม และเขียวขจีอย่างสบายอารมณ์ เบื้องหน้าเราเป็นภูมิประเทศอันสวยสดงดงาม ยาวเหยียดออกไปในระยะไกลจนสุดสายตา ซึ่งทั้งหมดเหล่านี้ก็ดี ร่างกายของเราทั้งสามก็ดีล้วนแต่เป็นของจริง จับได้ ถูกต้องได้เป็นวัตถุแข็งจริง ๆ เหมือนกับวัตถุและร่างกายในโลกมนุษย์ทุกประการ ไม่ใช่เป็นแต่เพียง

เงา ๆ เหมือนภาพในฝันอย่างใดอย่างหนึ่งเลย ทุก ๆ อย่าง เป็นของจริง ๆ ซึ่งมีอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่มีขึ้นชั่วคราวหรือแวบเดียว และการที่เราได้มาอยู่ ณ สถานที่เช่นนี้ ก็เพราะผลแห่งความดีของเราเอง เมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์ ผลกรรมนั้น ทำให้เรามีสิทธิ์อันชอบธรรมที่จะมาอยู่ ณ ที่นี้ได้ โดยไม่มีผู้ใดจะทำให้เป็นอย่างอื่นไปได้ การที่เรามาอยู่ที่นี่ได้ ก็ไม่ใช่เพราะเราขึ้นสังกัดถือศาสนานิกายหนึ่งนิกายใดเลย รุฐจะบอกความจริงได้ประการหนึ่งว่า เธอไม่เคยไปวัดนานมาแล้ว แต่แม้อย่างนั้นเธอ ก็มาอยู่ร่วมกับเราที่นี่ได้ รุฐนี้แหละจะสามารถบอกให้เราฟังได้ว่า พวกพระในโลกมนุษย์เห็นเธอเป็นพวกเดียรฉัตรนอกศาสนาที่ร้ายกาจมากที่สุดทีเดียว พวกพระจะประณามว่าคนอย่างรุฐนี้แหละ เป็นผู้ทีก่อให้เกิดความแตกร้างขึ้นในวงการศาสนา และจะต้องมีโทษตกนรกหมกไหม้ ชนิดที่ไม่ต้องได้ผุดได้เกิดกันทีเดียวแหละ

สำหรับฉันเองทั้งที่เป็นพระอยู่เอง ซึ่งน่าจะรู้เรื่องนี้ดีกว่าผู้อื่น แต่ก็เปล่า สำหรับเธอนี้ โรเยอร์ยังเป็นหนุ่มยังไม่มีตำแหน่งใหญ่โตในทางศาสนาแต่อย่างใด เพราะฉะนั้น ถ้ากล่าวตามหลักศาสนาแล้ว ทั้งเธอและรุฐก็ไม่น่าจะมาอยู่

ที่นี่ได้เลย ถ้าสมมติว่า คนเราจะไปสวรรค์ได้ เพราะการปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาแล้ว รูดและเธอจะมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร มีทางคิดกันเล่น ๆ ได้ ๒ ทางคือ ทั้งเธอและรูดไม่สมควรที่จะอยู่กับฉันในที่นี้เลย หรือไม่ก็ฉันเองไม่สมควรจะอยู่กับเธอทั้งสองที่นี้เลย แต่แล้วก็ปรากฏว่า เราทั้งสามได้มาอยู่ด้วยกันที่นี้จนได้”

เรื่องทั้งหมดนี้ ทำให้เราสรุปได้ความจริงอย่างใดบ้างไหม ? ฉันอยากจะกล่าวว่า หลักการทางศาสนาของเรา น่าจะมีผิดพลาดเสียแล้ว มิฉะนั้นคงจะไม่ค้านกันกับข้อเท็จจริงถึงเพียงนี้

“ขอลถามอีกหน่อยเถอะโรเยอร์ เมื่อเธอเป็นมนุษย์อยู่นั้น เธอรู้สึกว่ามีศรัทธา (pious) ในทางศาสนาอยู่ทุกขณะจิตทีเดียวหรือ”

“เปล่าแน่ทีเดียวครับ”

“จริงอย่างนั้น ไม่มีคนธรรมดาสามัญทั่ว ๆ ไปจะสามารถมีจิตใจเช่นนั้นตลอดวันและคืนเลย บางครั้งเราก็คิดอะไรเล่น ๆ สนุกสนานกันบ้าง บางครั้งเราก็ตช่วยเหลือผู้อื่นไปบ้างเท่าที่จะทำได้ ในเรื่องเช่นนี้ก็ไม่ได้เกี่ยวกับทาง

ศาสนาเลย ที่นี่ลองคิดถึงสภาพปัจจุบันดูที หรือเธอเห็นว่าบรรยากาศของโลกทิพย์นี้ เต็มไปด้วยเรื่องศาสนาตลอดเวลาหรือ ?”

“ก็ไม่เห็นเป็นเช่นนั้น นี่ครับ”

“แล้วเธอรู้สึกว่า อยากจะเปลี่ยนชีวิตในโลกนี้กับชีวิตในโลกมนุษย์หรือไม่ ?”

“โอ๊ะ ไม่ละครับ ไม่เอาเด็ดขาดเลยครับ”

“ระวังคำพูดของเธอหน่อยโรเจอร์ เธอเป็นชาวโลกทิพย์ถึงขนาดนี้แล้วนะ พูดอะไร ๆ ต้องให้สุภาพหน่อยชิต้องพยายามใช้ศัพท์สูง ๆ ให้มากที่สุด ต้องให้มีเนื้อความลึก ๆ ฟังเข้าใจยากที่สุดก็ยิ่งดี เธอไม่รู้ดอกหรือว่า ชาวโลกมนุษย์เขาจะเกณฑ์ให้พวกเราเป็นเช่นนั้นกันมานานแล้ว เขาต้องการให้เราอ่านพระคัมภีร์สวดมนต์พิมพ์ และพูดภาษานักบวชกันทั้งคืนทั้งวันเลยรู้ไหม ?”

“จริงอยู่ ฉันไม่ได้หมายความว่าเรากำลังอยู่ในโลกที่ไม่สนุกเลย ความจริงก็คือเราอยู่ในโลกที่มีเหตุผล เราทำงาน เราเล่น เราสนุกสำราญ และหัวเราะกันได้อย่างเต็มที่ และข้อสำคัญที่สุดก็คือเราเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องอยู่ใน

กฎหรืออาณัติของศาสนานิกายหนึ่งนิกายใดเลย เรามีความเป็นอยู่อิสระไม่ต้องขึ้นอยู่กับการพอใจของโลกมนุษย์ หรือใคร ๆ เลย จำไว้โรเยอร์”

“คิด ๆ ดูก็เป็นเรื่องแปลกอยู่อย่างหนึ่งโรเยอร์ เมื่อตอนที่ฉันเป็นมนุษย์อยู่นั้น ฉันมีกรรมสำหรับเทศน์มากมายไม่รู้วาก็แห่ง แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเทศน์ว่าอย่างไรดี เดียวนี้ฉันมีเรื่องอยากจะทำเทศน์มากมายเหลือเกิน แต่ก็ทำกรรมสำหรับเทศน์ไม่ได้เสียแล้ว ก็น่าขำดีนะโรเยอร์”

บทที่ ๖

การเดินทางในโลภทิพย์

เราเดินต่อไปเรื่อย ๆ ได้สักพักหนึ่ง โรเจอร์ก็ถามขึ้นว่า “ท่านครับ ในโลกนี้เราไปไหนมาไหนได้โดยการเดินอย่างเดียวเท่านั้นหรือครับ ผมมองดูไม่เห็นมีถนนที่ไหนสักแห่งหนึ่งเลย มีแต่ภูมิประเทศอันสวยงามตามธรรมชาติเช่นนี้ไกลออกไปเรื่อย ๆ เป็นระยะทางอีกหลายไมล์ทีเดียว”

“ไม่ใช่หลายไมล์ดอกเธอ ที่จริงนับเป็นพัน ๆ ไมล์ทีเดียวนะ” ข้าพเจ้าตอบ “ที่เธอถามเมื่อกี้นี้คงหมายถึงวิธีการเดินทางและการขนส่งใช่ไหม ? คำตอบ ในเรื่องนี้เธออาจจะไม่เชื่อก็ได้ คือ เราทุกคนมีวิธีการเดินทางและขนส่งทุกชนิดอยู่ในตัวของเราเองแล้วทั้งสิ้น และวิธีการดังกล่าวนี้ก็เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ และรวดเร็วที่สุดในสากลจักรวาล

เท่าที่แล้มาเธอจะเห็นว่า เราใช้ขาเดินไปไหนมาไหนกันตามปกติ เช่นโลกมนุษย์นั่นเอง แต่อันที่จริงตามปกติของชาวโลกทิพย์แล้ว เรามีอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งฉันจะแสดงให้เห็นเธอดูก็ได้

“เชื่อกันไหม โรเจอร์ เราไปไหนมาไหนกันได้โดยกำลังของความคิดนั่นเอง แบบนี้พอเธอเข้าใจวิธีสักครั้งสองครั้งแล้ว ก็จะเป็นแบบที่สะดวกที่สุด และจะกลายเป็นนิสัย ซึ่งต่อไปจะทำได้โดยแทบไม่ต้องคิดเลย เมื่อตอนที่เธอหัดเดินใหม่ ๆ ตอนที่ยังเล็กอยู่นั้นเธอพอจะจำได้ไหม ?”

“เอ น้ากลัวผมจะจำไม่ได้เลยครับ”

“ก็เป็นธรรมดาอยู่เอง เพราะโดยมากคงไม่มีใครยังจำได้อยู่หรอก แต่เมื่อเธอหัดเดิน แล้วล้ม ๆ ลุก ๆ ได้สักพักหนึ่ง เธอก็จะเริ่มตั้งตัวได้โดยไม่ล้มอีกต่อไป ต่อจากนั้นเธอก็เดินเหินไปไหนมาไหนได้เรื่อยมา และเธอก็คงจะไม่ได้นึกคิดนั้กว่า แต่ละครั้ง เวลาเราอยากจะเดินนั้น ควรจะเดินอย่างไร ในเรื่องนี้ก็เช่นเดียวกันหลังจากฝึกหัดสักสองสามครั้งแล้ว พอเธอตั้งใจคิดว่าจะไปไหนก็จะไปถึงที่นั่นได้เองเลยทีเดียวนะ ฟังดูคล้ายกับจะเหลือเชื่ออยู่ใช่ไหม ?”

“ก็ดู.....เอ้อ.....คล้าย ๆ กับจะเป็นอย่างนั้นแหละครับ”

ก็เรื่องนี้แหละที่ชาวโลกมนุษย์ชอบล้อพวกเราเล่นเห็นเป็นของตลกและหลอกลวง แล้วเขาก็หัวเราะเฮฮากันอย่างสนุกสนาน อันที่จริง ถ้าพวกนี้มีความคิดสักหน่อย ก็ควรจะหยิบเอาพระคัมภีร์ไบเบิลออกมาอ่านดูเสียใหม่ แล้วลองใช้สติปัญญาพิจารณาดูอย่างไม่ลำเอียง ก็จะได้เห็นความจริงข้อนี้ได้เป็นอย่างดี แต่นั่นแหละโรเยอร์ สิ่งที่ชาวโลกมนุษย์หัวเราะเยาะเอานั้น มิได้มีแต่เรื่องนี้เรื่องเดียว เพราะชาวโลกมนุษย์ส่วนมากติดในความคิด และการใช้เหตุผลแบบที่ตนเคยชินเสียหมด ดังนั้นเวลาคิดถึงเรื่องอะไร ก็เอาเหตุผลของตัวเองขึ้นมาใช้ทุกที เขาจึงไม่สามารถมีสติปัญญากว้างขวางออกไปอีกได้ เช่นในเรื่องสวรรค์เป็นต้น มนุษย์ถือเอาเป็นมันเหมาะว่า ขึ้นชื่อว่าสวรรค์แล้ว จะต้องมီးอะไรสมบูรณ์หมดทุกอย่าง แต่ถ้าจะถามว่า ก็อะไรเล่าที่เขาจะเกณฑ์ให้สมบูรณ์ เขาก็จะตอบไม่ได้ อันที่จริง ถ้าเขามีใจกว้างขวาง และใคร่ต่อการแสวงหาความจริงนอกเหนือไปจากที่เขาู้เห็นอยู่แล้ว เขาก็ควรจะมิ่ใจกว้างขวางรับฟังและหัดคิดตามแบบใหม่เสียบ้าง สมมติว่าเขาจะไม่ชอบ หรือไม่เห็นด้วยกับหลักหรือกฎเกณฑ์ หรือสภาพความเป็นอยู่อย่างใด ก็น่าจะลองคิดดูบ้างว่า วิธีที่ดีกว่านั้นควรจะเป็นอย่างไรร

และพวกเราก็ยินดีจะรับฟังเหมือนกัน และถ้าข้อคิดเห็นนั้นมีเหตุผลที่ดีกว่าจริง ๆ เราก็จะนำเสนอผู้ที่สมควรต่อไปก็ได้

อันที่จริง พวกเราก็ไม่ได้เป็นห่วงคนงมงายเหล่านี้ หรือเกรงว่าเขาจะนินทาเราอย่างใดเลย แม้เวลาที่เขาผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ หากมีสิ่งใดที่เขายังไม่พอใจ เขาก็มีสิทธิ์ที่จะหลีกตัวออกไปอยู่ต่างหากที่ไหนก็ได้ ซึ่งเขาจะได้มีชีวิตอยู่อย่างสบาย ตามแบบอุดมคติของเขา โดยไม่มีใครไปรบกวนเขาเลย ณ ที่นั่นเขาก็จะได้อยู่ในโลกของเขาอย่างมีอิสระเต็มที่

ตอนนี้รู้จักกับโรเยอร์หันมามองตากัน พร้อมกับพยักหน้า และยิ้มอย่างรู้สึกขำขัน เมื่อเห็นข้าพเจ้ากำลังบรรยายอย่างออกรส และแสดงความรู้สึกอย่างเต็มที่

“นี่โรเยอร์” รุทกล่าวขึ้น “ท่านมองซินเยอร์เอาจริง เอาจังในเรื่องนี้มาก ท่านเคยเป็นพระนักเทศน์มาแล้ว ย่อมรู้ว่าประชาชนสนใจ และไม่สนใจอะไรบ้าง เดียวนี้ท่านก็กำลังเทศน์เหมือนกัน แต่เปลี่ยนเนื้อความที่เทศน์ไปคนละแบบ ท่านรู้ดีว่าสำหรับคนโดยมากการที่จะสลัดทิ้งความเห็นเดิมไปได้นั้น เป็นเรื่องยากแสนเข็ญ ดังนั้นท่านจึงรำคาญมาก นี่แหละเธอ การไปเกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์เข้า แม้จะด้วยความปรารถนาดีเพียงใด ก็มักจะมีเรื่องยุ่งใจเช่นนี้เสมอ

ฉันเองไม่ค่อยได้ไปติดต่อกับโลกมนุษย์บ่อยนักดอก นอกจาก นาน ๆ ครั้งก็ไปดูท่านมองซินเยอร์ทำงานบ้าง หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงเก่า ๆ บ้างเท่านั้น ฉันจึงไม่ค่อยรู้สึกยุ่งใจและรำคาญใจเหมือนอย่างท่าน

“ความคิดเป็นของมีตัวตน มีอำนาจจริง ๆ นะ โรเยอร์” รุทกล่าวต่อไป “ความคิดที่ชาวโลกส่งมาถึงเรา ก็สามารถมาถึงเราจริง ๆ เช่นเดียวกับความคิดที่พวกเราส่งให้ในระหว่างพวกเดียวกันนี้แหละ นอกจากนั้น ความคิดของพวกเราก็สามารถส่งไปถึงโลกมนุษย์ได้อีกด้วย เป็นแต่ว่าไม่ค่อยจะมีมนุษย์ผู้ใดสังเกตหรือรับไว้ได้เท่านั้น”

“น่าจะเป็นจริงทีเดียวแหละครับ” โรเยอร์กล่าวรับรอง “บ่อยครั้งผมมีความรู้สึกในใจขอบกล ผมเองก็บอกไม่ถูกว่าเป็นเช่นใด มันคล้าย ๆ กับจะเป็นแรงดึงบางอย่าง ฉะนั้นมันทำให้ผมรู้สึกคล้าย ๆ กับว่าอยากจะไปที่ไหนสักแห่ง ซึ่งผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะเป็นที่ไหนกันแน่ มัน.....มันอ้างว้างพิกลครับ ผมรู้สึกแปลกประหลาดมาก ไม่ใช่ไม่สบายดอกครับ แต่ผมคิดว่าจะเป็นการกระวนกระวายอะไรสักอย่างหนึ่งมากกว่า”

“ไม่เป็นไรหรอก โรเจอร์ ฉันคิดว่าเรารู้ดีว่าความรู้สึกของเธอเช่นนั้น มีสาเหตุมาจากอะไร คือที่เธอรู้สึกเช่นนั้น ก็เป็นเพราะกระแสจิตแห่งความเศร้าโศกของญาติพี่น้องทางโลกมนุษย์ส่งมาถึงเธออยู่เสมอนั่นเอง จึงทำให้เกิดแรงดึงขึ้นในดวงจิตของเธอได้ เรื่องเช่นนี้ ก็เป็นของธรรมดาที่เกิดขึ้นแก่ทุก ๆ คน แต่อำนาจของความคิดถึงและความเศร้าโศกดังกล่าวนั้น ในรายของเธอนี้คงจะไม่รุนแรงนักดอก เธอจึงรู้สึกเพียงขนาดทำให้ประหลาดใจบ้างเล็กน้อยเท่านั้น ในรายที่ความรู้สึกจากโลกมนุษย์ในแบบนี้รุนแรง และเข้มข้นจริง ๆ แล้วเธอจะรู้สึกได้ชัด และกระวนกระวายยิ่งกว่านี้อีกมากทีเดียว แต่ก็ไม่แน่เหมือนกันนะ มันอาจจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นก็เป็นได้ ฉะนั้น ถ้าต่อไปเธอรู้สึกว่ามันมีอาการรุนแรงขึ้น ก็รีบบอกเราด้วย เรามีวิธีที่จะช่วยเธอให้หายจากแรงดึงได้โดยไม่ยากเลย สำหรับเธอเองก็ไม่ได้มีเรื่องเสียอกเสียใจ หรือคิดถึงใครเป็นพิเศษไม่ใช่หรือ?”

“ไม่มีหรอกครับ”

“ดีทีเดียว ถ้าเป็นเช่นนั้นได้ การขจัดอำนาจของแรงดึงดังกล่าวนั้น ก็จะมีง่ายขึ้นมาก”

“ดูเหมือนเราจะอธิบายเรื่องแทรกเสี้ยนจนเพลิน ลืมคำถามของโรเยอร์ไปเสียแล้วละจรูธ” ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป “เธอคงจะจำได้ใช่ไหม จรูธ ว่าเมื่อตอนที่โรเยอร์มาถึงใหม่ ๆ นั้น เราได้คุยกันถึงเรื่องเทวดามีปีกเหมือนนก แปลกไหม โรเยอร์ ศิลปินสมัยโบราณเขาช่างสรรหาปีกมาใส่ให้เราจากไหนก็ไม่รู้ ก็คงจะเป็นเพราะเขาเห็นว่า เราไม่ควรจะเดินไปไหนมาไหนเหมือนพวกเขานั้นเอง ทีนี้พอเขาไม่ต้องการให้เราใช้ขาแล้ว ก็ต้องคิดหาอะไรมาใส่ให้แทนจนได้ เรื่องมันก็ไปลงเอยเอาที่ปีกนั่นเอง เพราะถ้าไม่ทำเช่นนั้น ชาวโลกทิพย์ก็ต้องกลายเป็นต้นไม้ เกิดอยู่ที่ไหนก็ต้องการรากติดตามอยู่ที่นั่นเองตลอดไป ฉันคิดว่าซาตาน (คือพระยามาร) เอง ก็คงจะต้องมีปีกติดตัวไว้บ้างเหมือนกัน ไม่เช่นนั้นคงจะเที่ยวบินไปดลใจใครต่อใครให้ทำชั่วไม่ทันการแน่ทีเดียว เธอลองคิดดูก็แล้วกัน มันจะพระรุ้งพระรังและพิกลสักเพียงไร ถ้าหากเราต้องแบกปีกติดไปกับบ่าอย่างในภาพเขียนของศิลปินเช่นนั้น”

“ผมคิดว่า ถ้าเทวดาต้องมีปีกจริง ๆ ไม่เช่นนั้น เวลาไปไหนมาไหนกันเป็นฝูงใหญ่ ๆ น่ากลัวจะมีเสียงกระพือปีกกันพื้บพื้ดังลั่นท้องฟ้าไปหมด”

“อ้าว โรเจอร์ เธอพูดไม่เพราะอีกแล้ว นี่....ไปเรียกทวดาเป็นฝูง ๆ ได้หรือ ? ฟังดูไม่สุภาพเสียเลย”

“ฉันควรจะเรียกอย่างไรดีล่ะครับ ?”

“นั่นซี ฉันเองก็ยังไม่ออกเหมือนกัน เรียกท่านเป็นหมู่หรือเป็นกลุ่มก็คงจะพอได้กระมัง แล้วเธอจะต้องพูดเสียใหม่ ต้องพูดว่า “ทวยเทพหมู่ใหญ่กำลังทำความสั่นสะเทือนให้เกิดขึ้นแก่บรรยากาศ” ท่านองนี่ถึงจะถูกใจชาวโลกมนุษย์ รู้ไหม ? อันที่จริง ฉันดูรูปที่ศิลปินเขาเขียนหมายถึงพวกเราแล้ว อวดคิดไม่ได้ว่าเรานี้คงจะเป็นพวกครึ่งมนุษย์ครึ่งสัตว์ (half-human) เสียมากกว่า เพราะทั้ง ๆ ที่มีสองขาที่ยังอุตสาหกรรมมี ๒ ปีก แถมเข้าไปอีก แต่นั่นแหละ บางคราวมันก็กลับหนักเข้าไปอีก เพราะพวกเราถูกตีราคาว่าต่ำกว่ามนุษย์เสียอีก (sub-human) ในที่สุดเลยกลายเป็นสัตว์ไปเลย เธอเห็นไหม ?”

“อีกอย่างหนึ่ง เธอเคยเห็นรูปเทวดาที่ศิลปินเขาวาดไว้หรือปั้นไว้บ้างหรือเปล่า แล้วลองนึกดูทีหรือว่ามีรูปเทวดารูปไหนที่ยิ้มบ้าง เธอคงจะไม่วิตกกังวลไม่ไหวหรือ ที่เธอสามารถยิ้มได้อย่างอิสระดังเช่นในปัจจุบันนี้ แทนที่จะต้อง

ดำเนินชีวิต ชนิดที่ยึดไม่ออกเลย เอาละ เราได้อธิบายเรื่องนี้ให้เธอฟังมาอย่างยืดยาวมากพอแล้ว เดียวนี้เธออยากจะลองดูการไปไหน มาไหนแบบชาวโลกทิพย์บ้างหรือยัง ?”

“ก็เข้าทีครับ แต่ว่าผมจะทำอย่างไรก่อนดี ?”

“ก็ไม่มีอะไรมาก นอกจากเริ่มคิดเข้าเท่านั้นเอง ข้อสำคัญก็คือ ไม่ต้องตกใจเลย ทุกคนก็ต้องผ่านการทดลองในขั้นแรกเช่นนี้มาด้วยกันทั้งสิ้น ในระยะแรก ๆ ฉันทองกับรุชก็ตื่นเต้นกันไม่น้อยเหมือนกัน”

ในขณะที่เรากำลังนั่งกันอยู่บนพื้นหญ้า ข้าพเจ้าจึงเสนอแนะขึ้นว่า ให้โรเยอร์ตั้งใจว่าจะไปที่ต้นไม้ ที่อยู่ในระยะห่างออกไปประมาณ ๑๐ เส้นข้างหน้า

“ข้อสำคัญก็คือ จำไว้ว่าเธอไม่ต้องใช้กำลังจิตกันอย่างมหาศาลดอกนะ โรเยอร์” ข้าพเจ้าบอก “เพียงแต่คิดให้รู้สึกแน่ใจว่า ต้องการจะไปที่ดินไม้โน่น หรือที่ไหน ๆ ก็ตามใจ แต่ครั้งแรกนี้ไปที่ต้นไม้โน่นเสียก่อน เพราะอยู่ไม่ไกลจากรูช และฉันทองเกินไป เราทั้งสองคนจะส่งใจช่วยด้วย เอาละนะตั้งใจให้แน่ใจ.....ไปได้”

โดยฉับพลัน โรเยอร์ก็นายวับไปจากที่ ๆ เรานั่งอยู่ และไปปรากฏตัวอยู่ที่ต้นไม้ดังกล่าว เราโบกมือให้แก่เขา ซึ่งเขาก็โบกตอบมาอย่างร่าเริง และในขณะที่ต่อมาเราก็เดินทางไปพบเขา ณ ที่นั่นด้วย

“เป็นไง การเดินทางสนุกไหม ?”

โรเยอร์หัวเราะอย่างสนุกสนาน “สนุกนะสนุกดีหรรษาครับ เป็นแต่ว่าไม่มีโอกาสเห็นอะไรในระหว่างทางเลย พอนึกจบ ก็มาถึงที่หมายเสียแล้ว แต่มันเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์แท้ ๆ ทีเดียว เพราะผมรู้สึกว่ามีความเป็นอิสระอย่างแท้จริง นี่ถ้าผมทำได้เช่นนี้ ตอนที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์ละก้อถ้าจะดีไม่น้อยทีเดียว แต่.....เอ.....ไม่ได้แน่ คุณแม่ผมเห็นเข้าอาจจะตกใจตายไปเลยก็ได้”

“ถูกละ โรเยอร์ ในโลกมนุษย์ทำอย่างนี้ไม่ได้แน่นอน เพราะมันเท่ากับเป็นการปฏิวัติโลกทั้งโลกทีเดียว แต่ที่นี้เรื่องเช่นนี้เป็นของธรรมดาสำหรับชีวิตของเราโดยแท้”

“แต่ผมยังสงสัยอยู่อีกอย่างหนึ่งครับ ท่าน” โรเยอร์ถามขึ้น “ในทีนี้เราจะหลงทางไหมครับ สมมติว่าเมื่อต่อไปผมไม่ได้ติดต่อกับท่านและคุณรู้อย่างเดี๋ยวนี้อแล้ว ?”

“เธอหมายความว่า เพื่อเราพาเธอไปที่ไหน ๆ สักแห่ง
หนึ่งที่เธอไม่รู้จัก แล้วปล่อยเธอไว้ที่นั่นตามลำพัง โดยแอบ
หนีกลับมาเสียเช่นนั้น ใช่มั้ย?”

“เป็นไปไม่ได้เลย โรเยอร์ เพราะเธอก็สามารถจะกลับ
มาหาเราได้อีก โดยตั้งใจกลับมาที่เดิมนั่นเอง แต่อย่างกลัว
ไปเลย โรเยอร์ เราไม่ปล่อยเธอให้ตกอยู่กลางถนน แล้ว
ให้คนอื่นเก็บไปเลี้ยงดอง สมมติว่า เธอบังเอิญได้ไปอยู่ใน
ที่ซึ่งไม่เคยรู้จักมาก่อนเลย และเธอก็ลี้มหนีกลับบ้านหลังนี้
เสียแล้วก็ไม่เป็นไร เพราะว่าอย่างน้อยก็ยังมีความผูกพัน
ทางใจระหว่างเราทั้งสามอยู่ เพียงแต่เธอนึกถึงฉันหรือรุช
เท่านั้น เธอก็จะได้รับคำตอบหรือความช่วยเหลือทันที และ
ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ถ้าเป็นที่ที่เธอจะมาได้แล้ว เธอ
ก็จะมาได้ทันที ที่ฉันใช้ คำว่าในที่ที่เธอจะมาได้นี้ ก็หมาย
ความว่า ยังมีบางแห่ง เช่นในภูมิต่ำ ซึ่งเธอจะไม่สามารถ
ไปที่นั่นได้เลย นอกจากนั้น สมมติว่า เธอลี้มหนีกลับบ้าน
ของเราหรือลี้มหนีถึงฉันและรุช เธอจะนึกถึงเรเดียนท์ วิง
หรือบ้านของเขา ก็จะได้ผลเท่ากัน”

“อย่างไรก็ตาม เรื่องทั้งหมดนี้ก็เพียงเรื่องสมมติ
เท่านั้นเอง แต่โดยความจริงแล้ว ความจำของเธอเมื่อมา

อยู่ในโลกนี้แล้ว จะไม่มีวันลืมนอนไปได้เลย และเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็เป็นอันว่าไม่มีเรื่องหลงทางที่เธอจะต้องเป็นกังวลใจเลย ขอให้เธอจำไว้ได้เลยว่า ในโลกทิพย์ ร่างกายของเราเป็นสภาพที่ไม่ตาย ความจำ และมันสมองของเรา ก็เป็นสภาพที่ไม่มีวันเสื่อมเช่นเดียวกัน” @

“เป็นอันว่า ระบบการขนส่งทุกประการ จะเป็นในรูปรถยนต์ รถไฟหรืออย่างอื่นก็ตาม มีอยู่ในตัวเราแล้วโดยพร้อมบริบูรณ์ และโดยไม่ต้องอาศัยวัตถุรุงรังภายนอกเลย

“แต่ที่นี้สมมติว่า เราต้องการจะย้ายสิ่งของใหม่ ๆ ละครับ เช่นบ้านเป็นต้น จะทำอย่างไรกัน ?”

“ก็ไม่ยากอีกนะแหละโรเยอร์ ถึงแม้เราจะไม่ใช่นักขุด แต่เราก็มีพลังจิตของเรามากพอ ที่จะโยกย้ายสิ่งของในบ้านของเราไปไหนมาไหนได้โดยไม่ยากเลย และหลังจากที่เคลื่อนย้ายเสร็จแล้ว ก็ไม่มีการเมื่อยเอน หรือหลัง หรือนิ้วพอง แต่อย่างใด และอาจกล่าวได้ว่า ในขณะที่เดียว

@ ข้อความนี้แสดงว่า ท่านโรเบริทิว เป็นสัน ผู้เล่าเรื่องนี้ยังเข้าใจเรื่องโลกทิพย์ไม่ตลอด ในคัมภีร์พุทธศาสนาก็มีเรื่องที่ถูกกล่าวว่าเทวดาบางพวกเข้าใจว่าตนเองเป็นอมร คือเป็นผู้ไม่ตาย เช่นนี้ก็มิเหมือนกัน

กับที่ชาวโลกมนุษย์กำลังคิดว่า เขาจะโยกย้ายสิ่งของต่าง ๆ
อยู่นั่นเอง เราก็สามารถจะโยกย้ายสิ่งของกลับไปกลับมาได้
ตั้งหลาย ๑๐ เทียวแล้ว และโดยไม่มี การแตกหักเสียหาย
อะไรเลยอีกด้วย”

แม้ในเรื่องบ้าน ถ้าเราอยากจะโยกย้ายจริง ๆ เรา
ก็ทำได้โดยไม่ยาก เพราะว่าเราจะโยกย้ายบ้านของเราไปที่
ไหนก็ได้ภายในภูมิของเรานี้ แต่ว่าโดยมากเราก็ไม่ค่อยทำ
กันนัก เรามักจะอยู่ในที่เดิมไปจนกว่าจะถึง เวลาที่เลื่อน
จากภูมิของตนไปอยู่ภูมิที่สูงขึ้น และถึงแม้ว่าจะอยู่ในที่เดิม
นาน ๆ เราก็จะรู้สึกเบื่อ เราสามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม
ในบ้านของเราโดยประการต่าง ๆ ได้เสมอ ตัวอย่างเช่น
บ้านหลังที่เป็นของฉันนี้ ก็ไม่ได้เป็นเหมือนกับตอนที่ฉันมา
อยู่ใหม่ ๆ เพราะเมื่ออยู่ ๆ ไป เรามิงานต้องทำมากขึ้น
ก็จำเป็นต้องขยายห้องออกไปทางด้านข้างอีกดังที่เธอ ได้เห็นอยู่
แล้ว แม้สวนโดยรอบบริเวณบ้านก็ได้ปรับปรุง และเปลี่ยนแปลง
ใหม่ด้วยเหมือนกัน ทั้งนี้โดยที่มีผู้ชำนาญในทางนี้คอย
ช่วยตกแต่งให้เป็นไปตามความประสงค์ของเราอย่างเดียว
เพราะแต่ละอย่าง และทุกสิ่งทุกอย่างในโลกทิพย์นี้มีชีวิต

ทั้งสิ้น (All things, everything, in this world is endowed with life) จึงเป็นอันว่า ไม่มีสิ่งที่เป็นวัตถุไร้ชีวิต (There' s no such thing as inert matter) เลย

“เออละ ทีนี่โรเยอร์ เราไปดูเมืองโดยใกล้ชิดกันสักหน่อยดิไหม เท่าที่แล้วมาเธอได้เห็นแต่เพียงจากบ้านของฉัน ในระยะไกลเท่านั้น แต่ว่าเราจะไปกันโดยวิธีไหนดี จะเดินไปหรือจะไปแบบอื่นที่เราทดลองกันมาแล้วดี เอาแบบหลังกันเถอะนะ”

บทที่ ๗

เมืองในโลหทิพย์

☆☆☆☆☆

“ดูเหมือนไม่มีใครรีบร้อนไปไหนกันเลยนะครับ” โรเยอร์กล่าวขึ้น เมื่อเรามาเดินอยู่ในตัวเมืองได้สักพักหนึ่งแล้ว

แน่ละ ไม่มีใครเขารีบร้อนไปไหนกันดอก แต่เธอจะให้เขารีบร้อนไปไหนทำไม”

“จริงแท้ละ ผมเองก็ลืมไป”

“อันที่จริง ถ้ามีเรื่องจำเป็นต้องรีบร้อน เราก็สามารถไปถึงที่หมายของเราได้ในชั่วพริบตา แต่เมื่อไม่มีเหตุที่จะต้องรีบร้อนแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องรีบเดินไปไหนมาไหนเหมือนอย่างโลกมนุษย์”

ขณะนี้เราเดินมาถึงเนินดินสูงในตัวเมือง ซึ่งทำให้โรเยอร์ สามารถเห็นภูมิประเทศโดยรอบได้อย่างชัดเจนจาก

ที่ที่เรายืนอยู่ เราสามารถมองเห็นอาคารอันมหิพารหลายหลัง แต่ละหลังก็มีสวนล้อมรอบ และในสวนก็มีทะเลสาบเทียมน้อย ๆ แซมอยู่เป็นแห่ง ๆ ทั้งหมดนี้ตั้งเรียงรายเป็นแนวล้อมรอบอาคารหลังใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ตอนกลาง แลดูเสมือนซี่ล้อรถแผ่ออกไปจากตุ้มล้อ ฉะนั้น โรเยอร์กล่าวว่าไม่เห็นมิดนอยอย่างเช่นในโลกมนุษย์เลย ที่ทางเดินตามระหว่างอาคารต่าง ๆ นั้น ปลูกาดด้วยหญ้าเขียวขจีอยู่ทั่วไป

บนหลังคายอดกลม (dome) ของอาคารหลังใหญ่กลางตัวเมือง โรเยอร์สังเกตเห็นลำแสงสุกสว่างสีน้ำเงินพุ่งลงมาปกคลุมไว้โดยรอบ จึงถามว่า เป็นอะไร ?

“อาคารหลังใหญ่นั้น เป็นสถานที่ที่เราประชุมกันในโอกาสพิเศษบางครั้ง ในเมื่อมีท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปลงมาเยี่ยมเยียนเรา ความจริงมันไม่ใช่วัดหรือโบสถ์ดอก เพราะไม่ได้เป็นสถานที่ที่ท้าวไว้เพื่อให้มีการบูชา หรือสวดมนต์กันเหมือนดังในโลกมนุษย์ เราไม่ได้ทำพิธีทางศาสนาที่นั่น การประชุมของเราในที่นี้ตามปกติไม่ได้กินเวลานานนัก โดยมากก็ชั่วพักเดียวเท่านั้น แต่ตามปกติเราจะนั่งรอกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่ท่านผู้ใหญ่จะเข้ามาและหลังจากท่านไปแล้ว เราก็นั่งสงบใจอยู่ในที่นั่นต่อไปอีกพักหนึ่งเช่นเดียวกัน แต่ถึง

แม้ว่า การประชุมของเราจะเป็นไปในระยะไม่นานนักก็ตาม เราก็ได้กระทำกิจที่สำคัญครบทุกอย่าง ตามความประสงค์ของการประชุมนั้น ๆ ทั้งนี้เพราะเราไม่ต้องเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ในเรื่องพิธีการจุกจิกที่หาสาระไม่ได้ ลำแสงอันสุกสว่างสีน้ำเงินที่เธอเห็นนั้น จะปรากฏอยู่เช่นนั้นตลอดกาลโดยไม่มีวันดับหรือจางหายไป”

“ผมว่าลำแสงนั้น คงมีกำลังสุกสว่างมากทีเดียว เราจึงสามารถมองเห็นได้ถนัด แม้ในเวลากลางวันที่มีแสงจ้าเช่นนี้” โรเยอร์กล่าวขึ้น

“เรื่องความแรงกล้าของแสงนั้น ไม่ต้องพูดถึงละ เพราะถ้าเธอคิดถึงที่มาหรือต้นกำเนิดของแสงแล้ว ก็จะไม่เป็นสิ่งที่น่าประหลาดแต่อย่างใด ลำแสงนั้นมาจากต้นเค้าที่ใหญ่ยิ่งที่สุดของสิ่งทั้งปวง แต่แม้กระนั้น ก็แลดูไม่บาด নয়น์ตาเลย เธอสังเกตเห็นไหม ?”

“เมื่อตอนที่เธอคิดว่าจะมาชมตัวเมืองนั้น เธอคงไม่ได้คิดว่าจะเห็นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ดอกนะโรเยอร์” รูธเอ่ยขึ้น

“แต่ผมเองก็นึกไปไม่ถึงดอกครับว่า เมืองที่นี้ควรจะเป็นเช่นไร ที่นี้ก็ ๆ ผมคาดว่าคุณจะเหมือนเมืองในโลกมนุษย์บ้างไม่มากนักน้อย”

“ที่ไม่เหมือนเมืองในโลกมนุษย์ก็คือ ชีวิตของเราที่เป็นไปอย่างเรียบง่าย และสะดวกเหลือเกิน เมื่อเทียบกับความเป็นไปของชาวโลกมนุษย์ ลองนึกดูก็ได้โรเยอร์ ถึงสิ่งที่เราไม่จำเป็นต้องมีต้องให้เลยในที่นี่ ลองนึกดูเล่น ๆ ไปเรื่อย ๆ ทีละอย่างสองอย่าง ฉันคิดว่าในไม่ช้า รายการสิ่งของที่เราไม่จำเป็นต้องมี ต้องใช้นั้น น่ากลัวจะบรรจูลงในแคตตาล็อกได้เล่มโต ๆ ทีเดียว”

“เริ่มต้น เราลองคิดถึงเรื่องภายในบ้านกันก่อนก็ได้ ตัวอย่างข้อแรกก็คือ อาหาร เนื่องจากเราไม่จำเป็นต้องกินอาหาร ดังนั้นอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับอาหาร เช่น การกินและการดื่มก็ดี หรือวิธีการเก็บรักษาถนอมและปรุงอาหารก็ดี จึงเป็นอันว่าหมดความหมายไปโดยสิ้นเชิง”

ประการที่สอง เสื้อผ้า ก็เกิดมีขึ้นแก่เราโดยธรรมชาติ ดังนั้น ก็เป็นอันว่าอุตสาหกรรมในเรื่องการทอผ้าแพรรณต่าง ๆ ก็หมดความจำเป็นลงอีก

“อ้อ แล้วก็เรื่องวิธีการขนส่งอีกอย่างหนึ่งด้วยครับ”
โรเยอร์กล่าวเสริมขึ้น

“ใช่ หมดไป ๓ อย่างละนะ เป็นชนิดที่สำคัญเสียด้วย

ต่อไปก็ประการที่สี่ ก็ลองคิดถึง การงาน เช่น การค้าขาย และอาชีพต่าง ๆ ที่ไม่มีอยู่ในโลกนี้เลย”

“ผมนึกได้อย่างหนึ่งแล้วละครับ” โรเยอร์พูดพร้อมกับหัวเราะ “สัปเหร่อ เป็นข้อแรกที่เดียว”

“นักการเมืองด้วย” รุธกล่าวเสริมให้

“แต่สัปเหร่อ หรือนักการเมืองก็มีงานอื่นทำเหมือนกันนะ” ข้าพเจ้ากล่าวแย้ง “และเป็นงานที่มีประโยชน์มากกว่า เดิมเสียด้วย”

“อีกอย่างหนึ่งเธอสังเกตหรือเปล่า โรเยอร์ รุธถามขึ้น “ที่นี่เราไม่มีร้านค้าขายเลย” เพราะเราไม่ต้องทำการขายของอะไรให้แก่กัน”

“แล้วถ้าเผื่อว่าเรามีความต้องการ อยากรจะได้ของบางอย่างละครับ” โรเยอร์ซักสงสัย “แล้วจะทำอย่างไรดี”

“ก็ของอะไรล่ะ ?”

“เอ.....โรเยอร์คิดอยู่พักหนึ่ง จริงแหละครับ คิดไปคิดมา ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะต้องการอะไร ดู ๆ ก็แปลกดีเหมือนกัน” พุดจบเขาก็หัวเราะ รุธและข้าพเจ้าเลยหัวเราะขำขำพร้อมกัน

“คิด ๆ ดูจะว่าแปลกก็แปลกนะโรเยอร์ คือรู้สึกว่าจะไม่มีความจำเป็นจะต้องการอะไรสักอย่างหนึ่งเลย เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่อยู่ก็เป็นเสื้อผ้าที่ติดตัวมา与她 และในทีนี้เมื่อใครเขาเห็นเข้า ก็รู้กันว่า เธอเป็นผู้เพิ่งมาถึงใหม่ ๆ แต่อันที่จริงถ้าเธออยากจะเปลี่ยนเป็นชุดใหม่ คือให้เป็นเสื้อผ้าประจำโลกทิพย์นี้เลยก็ได้ และเราทั้งสองก็จะได้เปลี่ยนตามไปด้วย ดีไหมโรเยอร์?”

“แต่ถ้าไม่มีร้านขายเสื้อผ้าเลย แล้วเราจะเปลี่ยนกันอย่างไรเล่าครับ”

“ไม่ยากดอกโรเยอร์ เป็นอันว่าเธอตกลงเปลี่ยนเสื้อผ้าของเธอแน่นอน”

“แน่ที่เดียวครับ”

“ก็เปลี่ยนได้เลยโรเยอร์”

“นั่นนะซีครับ จะเปลี่ยนได้อย่างไรดี”

“เอ เรื่องที่ว่า จะเปลี่ยนได้อย่างไรนี้ ฉันเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน เธอมีไปดูวิวภายนอกตัวเองเสียจึงไม่รู้ตัว ลองมองดูที่ตัวของเธอเองเดี๋ยวนี้ซิ โรเยอร์”

“โรเยอร์ก็มองดูตัวเอง และแล้วก็ต้องประหลาดใจ เมื่อได้เห็นเสื้อผ้าชุดเดิมของเขาหายไปเสียแล้ว และ

กลับมีเสื้อผ้าชุดโลกทิพย์สีสดใสปราวภูอยู่แทนที่ และเป็นเสื้อผ้าชุดที่เข้ากันได้กับสภาวะที่เขาควรมีในปัจจุบันเป็นอย่างดี รุชและข้าพเจ้าก็ทำเช่นเดียวกันนั้น ซึ่งเป็นครั้งแรกที่โรเยอร์ได้เห็นเราทั้งสองในชุดเสื้อผ้าประจำภูมิของเราโดยเฉพาะ

“เป็นไง โรเยอร์ ที่นี่เธอคงเห็นแล้วละซินะว่า ถ้าเราทั้งสองไปปรากฏภายในห้องนอนของเธอแบบนี้แล้ว ก็น่ากลัวเธอจะต้องตกใจสิ้นสติไปอีกครึ่งหนึ่งแน่ทีเดียว”

“ก็น่ากลัวจริงครับ” โรเยอร์ตอบ พลังลูปคล่าเสื้อผ้าชุดใหม่ของเขาอยู่ไปมา ดู ๆ ฝ้านี้คล้าย ๆ กับจะไม่ได้ทำด้วยมือ นะครับ”

“เปล่าดอก โรเยอร์ เสื้อผ้าเหล่านี้ไม่ได้ทำด้วยมือแน่ แต่ถ้าเธอจะถามต่อไปว่าทำด้วยอะไร ฉันทและรุชก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน ในที่นี้มีอยู่หลายสิ่งหลายอย่างที่เราต้องรับเอาไว้ก่อน โดยยังไม่จำเป็นต้องคิดหาเหตุผล เธอลองคิดดูเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ก็แล้วกันโรเยอร์ มีหลายต่อหลายอย่างที่เรามาหาเหตุผลไม่ได้ แล้วก็จำต้องรับรู้ไว้เช่นนั้น ไปพลัง ๆ ก่อน เพราะบางสิ่งบางอย่างนั้น ถึงแม้เราจะรู้เหตุผลไปก็จะมีประโยชน์อะไรแก่ชีวิตของเราเลย”

“ความจริงเรื่องเสื้อผ้านั้น ในโลกทิพย์ก็มีอยู่แผนกหนึ่งโดยเฉพาะเหมือนกัน เธอเห็นตึกใหญ่ทางขวามือนั้นไหม นั่นแหละเป็นอาคารสำหรับกรรมการฝ่ายเสื้อผ้าโดยเฉพาะ ภายในอาคารนั้น เธอจะเห็นผ้าผ่อนแพรพรรณนานาชนิด ทั้งที่เธอได้เคยเห็นมาแล้วในโลกมนุษย์ และที่มีอยู่เฉพาะในโลกทิพย์นี้เท่านั้น”

“เธอสังเกตเห็นผ้าม่านมีดอกในเนื้อ ที่แขวนอยู่ที่ฝาผนังห้องของบ้านของเราไหม ? นั่นแหละรูธเป็นผู้ทำขึ้นเอง ในอาคารหลังนั้น รูธเป็นนักเรียนฝึกหัดมาจากที่นั่น และบัดนี้เธอเป็นผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งแล้ว”

“ไม่แปลกอะไรหรอก โรเยอร์” รูธกล่าวขึ้น “เธอเองก็จะทำได้ ถ้าเธอคิดว่าอยากจะลองเรียนดูบ้าง เรามีครูผู้เชี่ยวชาญยินดีจะสอนให้เธอเสมอ”

“แต่อาคารหลังนี้ไม่ได้ทอผ้าเป็นชุดเสื้อผ้าที่เราสวมใส่กันอยู่นี้ดอก โรเยอร์” ข้าพเจ้ากล่าว

“มองดูอาคารหลังนี้แล้วผมรู้สึกว่ ตัวเองโง่มากทีเดียวครับ” โรเยอร์ปรับทุกข์

“ไม่ใช่เช่นนั้นดอกโรเยอร์ เราต่างคนต่างก็ไม่ได้มีใครมีความรู้ติดตัวมาแต่เดิม เราต้องมาเรียนกันภายหลังทั้งนั้น อันที่จริง รุชและฉันก็เคยคิดเช่นนั้นมาแล้วเหมือนกัน เมื่อตอนที่ไปยืนอยู่หน้าตู้หนังสือ นับจำนวนไม่ถ้วนในห้องสมุด ดังนั้นถ้าจะว่าไป เราทั้งสามก็คงจะโง่พอ ๆ กัน นะแหละ”

“อาคารเรียนเหล่านี้ เป็นอาคารสำหรับศึกษาในฝ่ายศิลปะ เช่นการเขียนภาพ การดนตรีและวรรณคดีประวัติศาสตร์ พวกเราเอาใจใส่และรักศิลปะเหล่านี้ยิ่งกว่าชาวโลกมนุษย์มาก เพราะที่นี้เราถือกันว่า ศิลปะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตทีเดียว ซึ่งไม่เหมือนกับชาวโลกมนุษย์ที่ถือว่า ศิลปะเป็นเพียงส่วนประกอบที่ฟุ่มเฟือยส่วนหนึ่งเท่านั้นเอง ดังนั้นเราจึงมีความรู้ประเภทนี้กว้างขวางมาก”

“อีกอย่างหนึ่ง ก็คือ ที่นี้เราตัดสินคุณค่าของศิลปะกันอย่างยุติธรรมจริง ๆ รับรองว่าจะไม่มีงานศิลปะจอมปลอม หลุดเข้ามาได้เลย ทุก ๆ คนที่เข้ามาในที่นี้ จะต้องถอดหน้ากากออกให้หมด (Abandon all pretence ye who enter)

“สมมติว่าผมต้องการสมัครเป็นสมาชิก หรือว่าต้อง

การร่วมศึกษาด้วย จะต้องทำอย่างไรบ้างครับ ?” โรเยอร์ถามขึ้น

“ก็เดินเข้าประตูไปเท่านั้นเอง ต่อจากนั้น เธอก็จะได้รับคำแนะนำทุกอย่างตามที่ต้องการ ทุกคนยินดีสอนให้เธอย่างเต็มใจทั้งสิ้น รับรองว่า ในที่นี้ไม่มีพิธีรีตองยุ่งยากเหมือนในโลกมนุษย์เลย รูธเองก็ทำเช่นนั้นมาแล้ว”

“ฉันรับรองด้วยอีกคนโรเยอร์” รูธกล่าว “ครูผู้สอนที่นั่นใจดีทุกคน ถึงแม้ว่าเธอจะเป็นคนปัญญาทึบหรือเก้งก้างอย่างไรก็ตาม ท่านมองชินเยอร์ก็เคยจมอยู่กับหนังสือ นับเป็นจำนวนล้าน ๆ ในห้องสมุดมาแล้ว ในห้องสมุดนี้มีวิชาทุกสาขาที่เธอจะเลือกเรียนได้ตามใจชอบ ว่าง ๆ ลองเปิดดูสารานุกรม (Encyclopedia) ดูบ้างซี มีรูปภาพเต็มไปหมด เป็นหนังสือที่น่าอ่านอย่างยิ่ง ฉันอาจจะกล่าวได้ว่า ถ้าเธอตามหาท่านมองชินเยอร์ที่ไหนไม่พบละก็ ให้ไปตามที่ห้องสมุดเถิดเป็นต้องพบแน่”

“ฉันว่า เราเข้าไปดูอาคารเหล่านี้ โดยใกล้ชิดกันเถอะ” ข้าพเจ้าชวน

“เราเข้าไปได้เสมอหรือครับ” โรเยอร์ถามอย่างเกรง ๆ

“รับรองได้ตลอดเวลาเลย โรเยอร์ แล้วก็ไม่ต้องรออนุญาตใครเลยด้วย อีกอย่างหนึ่งก็คืออาคารที่นี่ไม่มีวันปิดหรือเวลาเปิด เขาเปิดกันทั้งวันและทุกวันหรืออันที่จริง ก็คือเปิดตลอดกาลนั่นเอง เพราะที่นี้เราไม่มีเวลากลางคืน เหมือนในโลกมนุษย์”

“แล้วเจ้าหน้าที่คนเก่าก็อยู่ประจำกันตลอดเวลาเหมือนกันหรือครับ ?”

“ไม่ใช่ดอก โรเยอร์ ถึงแม้ว่างานที่นี่จะไม่มีวันหยุดหรือเวลาหยุดเลยก็ตาม แต่ผู้ที่ทำงานก็มีการสับเปลี่ยนตัวกันได้เป็นครั้งคราว เราไม่มีกลางวันกลางคืนเป็นเครื่องหมายนับโมงยามกันก็จริง แต่เราก็มีการแบ่งงานกันอย่างเป็นที่พอใจกันทุกฝ่าย ในข้อนี้ฉันขอรับรองได้”

เมื่อเข้าไปข้างใน โรเยอร์ได้กล่าวว่า อาคารหลังนี้ไม่ค่อยสูงเท่าใดนัก

“ก็เป็นธรรมดาเช่นนั้นเอง ข้าพเจ้าตอบ เพราะที่นี้ไม่มีปัญหาเรื่องที่ดินแพง หรือเรื่องความแออัดยัดเยียดเช่นในโลกมนุษย์ จึงไม่จำเป็นต้องก่อสร้างซ้อนกันให้สูงขึ้นไปเช่นนั้น”

โรเยอร์ได้แสดงความยินดี และตื่นเต้นเป็นอย่างมาก ในเมื่อได้เห็นการประดับประดาตกแต่ง สถานที่ทุกหนทุกแห่งมีแต่สวนดอกไม้ ถนนหนทางอันปูลาดด้วยหญ้าอันอ่อนนุ่มและเขียวขจี และสระน้ำอันใสสะอาดที่สะท้อนภาพของอาคารและต้นไม้ต่าง ๆ ทำให้เป็นภาพที่แลดูไม่มีวันเบื่อเลย

“นี่แหละ เอนิกแปลกใจไหม ที่ทั้ง ๆ ที่โลกของเรา สวยสดงดงามและมีระเบียบเช่นนี้ ก็ยังไม่วายถูกค่อนแคะ และเหยียดหยัน จากพวกมนุษย์ที่ม गयाอยู่รำไป เธอลองเปรียบเทียบทิวทัศน์ของโลกเรา กับของโลกมนุษย์ที่ว่าสวยงามทั้งหลาย ดูทีหรือว่ามีทางเท่าเทียมกันได้ไหม ?”

แม้อย่างนั้นชาวโลกมนุษย์ผู้และ गयाก็ยังคงถือว่าโลกของเขา โลกเดียวเท่านั้นที่เป็นโลกจริง ๆ และการที่จะตัดสินคุณค่าของสิ่งใด ๆ ก็ต้องถือเอาจากมาตรฐานของโลกของเขา เท่านั้นเป็นหลัก

เมืองของชาวโลกมนุษย์เต็มไปด้วยฝุ่นละออง และถ้าวันอันทำให้เกิดความสกปรกและอบอ้าวเพียงใดเธอก็คงรู้อยู่แล้ว สิ่งเหล่านั้นจะมีทางเปรียบเทียบกับที่นี่ได้บ้างไหม ?”

เราได้พาโรเยอร์เดินชมอาคารต่าง ๆ รอบนอกผ่าน มาหลายหลัง และในที่สุดโรเยอร์ ก็แสดงความปรารถนา

ว่าใครจะเข้าไปในอาคารอันเป็นที่วิศวกรรมซึ่งมีแผนการวิจัยทางเคมีรวมอยู่ด้วย เราได้พาเขาเข้าไปข้างใน และก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลตึกหลังนี้ ซึ่งเต็มไปด้วยกิจกรรมนานาประการ

“เป็นอย่างไรครับ ท่านมองซินเยอร์และคุณรูธ” ท่านเอ่ยทักขึ้นด้วยความดีใจ “ไม่ได้พบกันเสียนาน วันนี้มีธุระอะไรด้วยหรือเปล่าครับ ?”

ข้าพเจ้าได้บอกความประสงค์ของเราให้เขาฟังและได้แนะนำให้โรเยอร์รู้จักกับท่าน

“ยินดีที่เดียว พ่อหลานชาย ติดขัดตรงไหน หรืออยากรู้เรื่องอะไรถามได้เลย”

ข้าพเจ้าใคร่ขอกล่าวแทรกไว้ในที่นี้สักเล็กน้อยว่า ในบรรดาอาคารทั้งหลายนั้น ดูเหมือนหลังนี้เองที่มีการดำเนินงานเกี่ยวข้องกับมนุษย์โดยใกล้ชิดที่สุด เพราะอันที่จริงวิชาการทางวิศวกรรมและทางเคมี ที่มีการค้นพบของใหม่ ๆ กันในโลกมนุษย์นั้น ก็มีต้นกำเนิดมาจากที่นี่เอง มีวัตถุหลายสิ่งหลายอย่างที่เราคิดประดิษฐ์กันขึ้นที่นี่ก่อน เสร็จแล้วเราก็ส่ง (คือถ่ายถอดความคิด) ไปให้แก่ชาวโลกมนุษย์

เพื่อให้นำไปประดิษฐ์ใช้กันเป็นประโยชน์แก่มนุษย์โดยส่วนรวมต่อไป

เราเดินเที่ยวสำรวจไปตามห้องต่าง ๆ ก็ได้เห็นบรรดานักวิทยาศาสตร์ และผู้ช่วยกำลังทดลองผสมวัตถุต่าง ๆ ด้วยสูตรต่าง ๆ กัน เพื่อประกอบกันให้เป็นวัตถุใหม่ ๆ ขึ้นมา ท่านนักวิทยาศาสตร์เหล่านั้น ได้แสดงให้เห็นว่าท่านได้ผสมส่วนของวัตถุต่าง ๆ ที่เป็นของโลกมนุษย์ โดยเฉพาะจริง ๆ ทั้งนี้เพราะการค้นคว้ายังกล่าว เป็นการกระทำเพื่อโลกมนุษย์ จึงไม่มีประโยชน์อะไรที่จะใช้วัตถุ ซึ่งมีอยู่เฉพาะในโลกทิพย์เท่านั้น เพราะสารวัตถุเหล่านั้น จะนำไปใช้ประโยชน์ในโลกมนุษย์ไม่ได้เลย ดังนั้นสารวัตถุต่าง ๆ จึงเป็นวัตถุจำลอง (Counterpart) ซึ่งมีคุณสมบัติเหมือนกับตัววัตถุจริง ๆ ในโลกมนุษย์นั่นเอง

ท่านเจ้าหน้าที่ผู้พาเราชมกิจการได้บอกว่า ความจริงในเรื่องการค้นคว้ายังที่ทำอยู่เช่นนี้ เราไม่จำเป็นต้องบอกให้มนุษย์รู้รายละเอียดหมดทุกประการก็ได้ ข้อสำคัญก็คือหาวิธีแนะนำให้เขาได้รู้แนวทางอย่างกว้างขวางก็เป็นการเพียงพอ เพราะเมื่อนักวิทยาศาสตร์ในโลกมนุษย์รู้แนวทางและ

จับหลักได้แล้ว ที่เหลือนอกนั้นเขาก็ดำเนินการต่อไปกันเอง
ได้เป็นอย่างดี

ในด้านวิศวกรรมก่อสร้างก็เช่นเดียวกัน เรามีการค้น
คว้าหาสารวัตตุดอย่างใหม่ ๆ ที่แข็งแรง และทนทานยิ่งขึ้น
กว่าเดิมอยู่เสมอ กิจกรรมแผนกนี้ได้มีการค้นคว้าและวิจัย
รวมไปถึงวัตตุด ที่จะนำมาใช้เป็นผ้าผ่อนแพรพรรณสำหรับ
นุ่งห่ม และสำหรับในกรณีอื่น ๆ เช่น ไข่มุกแก้วในท้องต่าง ๆ
อีกด้วย

ในด้านการวิศวกรรมเครื่องกล เราก็ทำการค้นคว้าและ
ทดลองกันอยู่เป็นประจำเหมือนกัน เพื่อที่จะหาวิธีให้ได้มี
การขนส่ง และการเดินทางที่จะสะดวกสบายปลอดภัย และ
รวดเร็วยิ่งขึ้น และในเรื่องนี้ได้ค้นคว้ากันตั้งแต่เครื่องยนต์
ง่าย ๆ ที่ใช้กันสำหรับส่วนตัว และในวงการอุตสาหกรรม
ขนาดใหญ่ทีเดียว

ชีวิตในโลกมนุษย์กำลังจะเพิ่มความสลับซับซ้อนสับสน
และยุ่งยากมากขึ้นทุกที ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากพอใจใน
การแสวงหาความสำราญทางวัตตุดกันไปหมด แทนที่จะนึก
คิดถึงในความสงบสุขของจิตใจบ้าง วิธีที่ชาวโลกมนุษย์

สามารถมีความสุขมากขึ้นก็คือ ต้องหักทำตัวและชีวิตให้
ง่าย ๆ เสียบ้าง เราชาวโลกทิพย์มีเรื่องที่ต้องการจะตัดเดือน
มนุษย์อยู่เป็นอันมากในแนวนี้ แต่ชาวโลกมนุษย์ก็ต้องปรับ
ปรุงตัวเองให้เข้ากับแนวทางที่ถูกต้องด้วยตนเอง ข้อสำคัญ
ที่สุดก็คือ ชาวโลกมนุษย์ จะต้องหาทางมิให้สงครามเกิด
ขึ้นเป็นอันขาด เขาจะต้องมิใช่สงครามไม่บิดเบือนความรู้
ความสามารถ ซึ่งเราถ่ายทอดไปให้มัน เพื่อทำลายล้าง
กันและกัน ถ้าเขาทำไม่ได้ เขาก็จะต้อง ประสบความ
พินาศเอง และทั้งหมดนี้ ก็เป็นเรื่องที่เขาจะต้องเลือกทาง
เดินเอาเอง

บทที่ ๘

ไบเยียมโบสถ์

☆☆☆☆☆

เราออกจากเมืองมาแล้ว และกำลังเดินมาถึงชายป่า
แห่งหนึ่ง ก็พอดีโรเยอร์ชี้มือไปที่ตึกหลังหนึ่งและกล่าวขึ้นว่า
“เอ๊ะ นั่นดูเหมือนจะเป็นโบสถ์นะครับ ?”

“จะว่าใช่ก็ได้” รูดตอบ “หรือจะว่าไม่ใช่ก็ได้”

“เราลองเข้าไปดูกันสักหน่อยไหม ?” ข้าพเจ้ากล่าว
ชวน แล้วเราก็พากันเดินเข้าไปใกล้

โบสถ์หลังนี้ เมื่อดูภายนอกก็จะแลเห็นมีลักษณะคล้าย
กับโบสถ์ธรรมดาตามชนบทนั่นเอง ถ้าจะแตกต่างกันก็คง
จะเป็นในเรื่องอายุเท่านั้น โบสถ์หลังนี้ถึงแม้ว่าจะมีลักษณะ
เป็นแบบเก่าก็ตาม แต่ก็ไม่ได้แสดงว่าได้ถูกแดดลมหรือฝน
กัดทำลายให้สึกหรอไป ดังเช่นในโลกมนุษย์ และถึงแม้ว่า

บางครั้งจะดูคล้าย ๆ กับว่า ได้สร้างขึ้นเมื่อวานนี้เองก็ตาม แต่ความจริงแล้วอาจมีอายุตั้งหลายร้อยปีก็ได้

และโบสถ์หลังที่เรากำลังจะเข้าไปชมนี้ ก็เช่นเดียวกัน โดยไม่มีข้อยกเว้น ในโลกมนุษย์อาจมีหลักอยู่ว่าไม่มีกฎข้อใดที่ไม่มีข้อยกเว้น แต่สำหรับในโลกทิพย์ อาจยังมองไม่เห็นว่าจะต้องมีข้อยกเว้นของกฎนี้ โบสถ์หลังนี้มีลักษณะแปลกหลายประการ ที่ไม่เหมือนกันกับในโลกมนุษย์ ฉะนั้นเมื่อเราเข้าไปใกล้ ข้าพเจ้าจึงบอกให้เขาลองสังเกตดูว่า มีอะไรผิดแปลกตาบ้างหรือเปล่า

โรเยอร์เป็นคนช่างสังเกตเหมือนกัน และชั่วครู่หนึ่ง เขาก็บอกได้ว่ามีอะไรผิดปกติบ้าง ที่สำคัญ ก็คือสิ่งแวดล้อมภายนอก ซึ่งไม่เหมือนโบสถ์ในโลกมนุษย์เลย

“ดีทีเดียว โรเยอร์” ข้าพเจ้ากล่าวชม “เธอเพิ่งมาจากโลกมนุษย์ใหม่ ๆ ยังไม่ลืมของเก่าเสียทีเดียว จึงสามารถเปรียบเทียบของใหม่กับของเก่าได้ดี”

“โบสถ์ ที่เธอเห็นอยู่นี้เป็นโบสถ์ ที่มีความงามอย่างเรียบ ๆ ดังเช่นที่โบสถ์ในโลกมนุษย์ควรจะเป็น และกินเนื้อที่ไม่มากนัก บริเวณโดยรอบแม้จะมีที่กว้างขวาง แต่เราก็

ปล่อยไว้ว่าง ๆ เช่นนี้เสียเป็นส่วนใหญ่ไว้ให้ดูคล้ายโบสถ์ในโลกมนุษย์”

เมื่อเข้าไปใกล้แล้วก็เห็นกำแพงอิฐเตี้ย ๆ สร้างไว้เป็นแนวเลี้ยวมาโดยรอบบริเวณนั้น นี่ก็เป็นการเลียนแบบในโลกมนุษย์เช่นเดียวกัน คือ แสดงให้เห็นอาณาเขตพอเป็นพิธีเท่านั้น (ซึ่งความจริงแล้วก็ไม่มีความจำเป็นอย่างใดเลย) เราเดินตรงเข้าไปที่ประตูรั้ว และผ่านเข้าไปตามทางที่ปูลาดด้วยวัตดูสีดำคล้าย ๆ กับยางอัสปัสต์เช่นนั้น

ลักษณะอีกอย่างหนึ่ง ที่เราต้องการทำให้เหมือนกันกับโลกมนุษย์ก็คือดอกไม้ เนื่องจากดอกไม้ที่นิมานสะพรังอยู่ได้ตลอดกาลโดยไม่มีวันเหี่ยวแห้งหรือโรยรา เราจึงต้องทำแปลงดอกไม้ต่าง ๆ กันให้มีลักษณะต่างออกไปบ้าง เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงฤดูหนาวและฤดูร้อนในโลกมนุษย์ ดังนั้นแปลงดอกไม้บางแปลง เราจึงปล่อยให้ว่างไว้บ้าง เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงฤดูหนาวอันร้ายแรงและทารุณในโลกมนุษย์

โรเยอร์สังเกตได้ทันทีว่า โดยรอบบริเวณของโบสถ์หลังนี้ไม่มีป่าช้าที่ฝังศพเลย และก็ไม่มีกระดาศป้ายปิดประกาศเรื่องเทศน์ไว้ด้วย

“รูบอกเธอไว้แล้ว โรเยอร์ ว่าโบสถ์ที่นี่มีหลายสิ่งหลายอย่างที่แตกต่างกันกับโบสถ์ในโลกมนุษย์ ทั้งภายในและภายนอก ความจริงตึกหลังนี้เรียกว่าโบสถ์ ก็เพราะรูปร่างภายนอกเท่านั้นเอง โดยที่แท้แล้ว ตึกหลังนี้ไม่ใช่สำหรับการบูชาหรือทำพิธีต่าง ๆ เลย แต่เรื่องที่ทำหรือประชุมกัน在这里 ก็มีประจำมากกว่าที่ทำกันอยู่ในโบสถ์ของโลกมนุษย์เป็นอันมาก”

เมื่อเราเข้าไปข้างใน ก็ปรากฏว่า ไม่มีคนอยู่เลย เครื่องประดับประดาตกแต่งภายในนั้น เมื่อพิจารณาดูแล้วก็ยิ่งเห็นว่าตึกหลังนี้ ไม่น่าจะเรียกว่าโบสถ์เลย สิ่งที่เขาไปอย่างเห็นได้ชัดก็คือ อ่างน้ำมนต์ (สำหรับรับศีล) ธรรมาสน์ และที่สำคัญที่สุดก็คือแท่นบูชาซึ่งไม่มีปรากฏอยู่เลยเหมือนกัน

ที่เหมือนกันก็คือเก้าอี้นั่งสำหรับพระ ซึ่งจัดวางลดหลั่นไว้เป็นชั้น ๆ ตั้งแต่ต่ำที่สุดไปจนถึงสูงที่สุด ชั้นบนที่สุดเป็นเก้าอี้สวยงามจำนวนหนึ่ง ตั้งอยู่ภายในเนื้อที่กว้างซึ่งทำไว้เป็นพิเศษ เก้าอี้ตัวกลางรู้สึกว่าจะงดงามกว่าตัวอื่นเล็กน้อย เหนือขึ้นไปเป็นหน้าต่างรูปโค้งประดับด้วยกระจกสีดูงดงามมาก แต่แทนที่กระจกเหล่านี้ จะมีรูปวาดเป็นรูป

เกี่ยวกับศาสนา ดังที่เราเคยเห็นอยู่กลับเป็นรูปทิวทัศน์ของ
ชนบท ดังเช่นที่เราเห็นอยู่บนผ้าผืนประดับกำแพงโดยมาก

ที่บนฝาผนังเหนือกระจกขึ้นไปมีอักษรจารึกทำด้วย
กระจกสีฝังภายในกำแพงสวยงามมาก อักษรจารึกนั้น เป็น
คำภาษาลาติน ๒ แถว แปลความว่า "ขอนอบน้อมแด่
พระเจ้าเป็นเจ้าในสรวงสวรรค์ผู้สูงสุด และขอสันติสุขจงมีแก่
ผู้ที่มีความปรารถนาดีทั้งหลายในโลกมนุษย์โดยทั่วกัน"
(*'Gloria in excelsis Deo, et in terra pax hominibus
bonae voluntatis'*) โรเยอร์รู้สึกสลดตมามาก เมื่อได้
อ่านอักษรนี้จึงเอ่ยถามขึ้นว่า

"เอ๊ะ ทำไมจึงมีแสง ๒ ลำพุ่งลงมาจากอักษร ๒ แถว
นั้นด้วยล่ะครับ ?"

"ลำแสงนั้นไม่ได้พุ่งลงมาดอกโรเยอร์ แต่พุ่งขึ้น และ
ออกจากอักษรเหล่านั้นนั่นเอง"

เด็กหนุ่มอ่านภาษาลาตินด้วยสำเนียงแปร่ง ๆ ขอบกล

"ขอโทษเถิด โรเยอร์" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น "การอ่าน
ภาษาลาตินของเธอใช้ไม่ได้เลย"

"ก็คุณครูของผมสอนมาอย่างนี้ครับ" โรเยอร์ หัวเราะ

“ถูกละ โรเยอร์ ฉันเองตอนแรกก็อ่านแบบนี้เหมือนกันนี่แหละ ชาวโลกมนุษย์ทำอะไรโดยสะเพร่าเช่นนี้เอง ดูเหมือนจะมีสุภาษิตว่า “ถ้าเลือกได้ จงเลือกสิ่งที่น่าเกลียดเข้าไว้ก่อนเป็นดี” (if possible always choose the ugly !)

“แหม ท่านละก็ ออกจะมองโลกในแง่ร้ายเกินไปเสียแล้ว” รุธค่าน

“ก็ไม่เชิงดอกเธอ นี่โรเยอร์ ดูข้อความตอนหลังที่แปลไว้แล้ว เธอจะเห็นว่าเป็นการแปลอย่างได้ใจความดีกว่าที่เธอเคยเห็นมามากทีเดียว เธอเห็นไหม ชั้นแรกก่อนที่จะมีสันติสุข เราจะต้องมีความปรารถนาดีด้วยความจริงใจเสียก่อน โลกมนุษย์หาสันติสุขไม่ได้ก็เพราะเขาไม่มีความปรารถนาดีอย่างจริงใจนั่นเอง”

“ตึกที่เราสมมติเรียกกันว่าโบสถ์หลังนี้ เกิดขึ้นโดยผู้ที่อยู่แถวนี้ มีความประสงค์ที่จะให้ครูผู้สอนธรรมซึ่งลงมาจากภูมิสูงเป็นครั้งคราว ได้มาใช้เป็นสถานที่สำหรับให้อิโรวาท และสั่งสอนพวกเราที่นี่ แก้อึดัวกลางที่เธอเห็นว่ามีลวดลายแปลกกว่าตัวอื่นเล็กน้อยนั้น ทำไว้สำหรับท่านหัวหน้า ผู้มาจากภูมิสูงได้นั่งอบรมสั่งสอนและให้อิโรวาท ส่วนที่อยู่รอบ ๆ ลงมาก็สำหรับผู้ติดตามมาด้วยกันกับท่าน”

“เธอลองมองดูรอบตัวอีกทีซิ แล้วบอกฉันว่าเธอเห็นอะไรบ้าง หรืออันที่จริงก็คือ ไม่เห็น อะไรบ้างที่ควรจะมี?”

โรเยอร์ มองดูรอบ ๆ ตัว “ไม่เห็นมีคำจารึกบนตำแหน่งเลยครับ แล้วก็ไม่มีรูปภาพที่เกี่ยวกับศาสนา ไม่มีแผ่นป้ายเขียนเพลงสวด ไม่มีเทียนบูชาพระ และไม่มีเครื่องประดับประดาอีกหลายต่อหลายอย่าง ผมดู ๆ ไปตึกหลังนี้เหมือนโบสถ์ก็แต่ภายนอกเท่านั้นเอง แต่ข้างในดูไม่มีอะไรเหมือนโบสถ์สักอย่าง นอกจากมีเก้าอี้นั่งสบายมาก ไม่ใช่เป็นเก้าอี้ไม้แข็ง ๆ เหมือนในโลกมนุษย์เลย”

หน้าต่างด้านข้างทั้งสองด้านบุด้วยกระจกสีต่าง ๆ เมื่อต้องแสงสว่างภายนอก ก็สาดแสงเป็นสีเหลือบรุ้งอยู่ภายใน ทำให้บรรยากาศภายในเป็นที่น่ารื่นรมย์อย่างยิ่ง

“อักขระภาษาลาตินบนกำแพงนั้น บุคคลผู้ร่วมใจกันสร้างสถานที่นี้ได้ขอให้จารึกไว้ ทั้งให้เป็นเครื่องรำลึกถึงสงคราม ซึ่งเป็นมหากภัยที่ร้ายแรงที่สุดของมนุษย์ บุคคลเหล่านี้ก็เช่นเดียวกับพวกเรา ได้เคยผ่านพบภัยสงครามอันร้ายแรงมาแล้ว และรู้สึกสลดสังเวชใจเป็นอย่างยิ่ง บุคคลเหล่านี้จึงขออุทิศให้อักขระดังกล่าวนั้น เป็นเครื่องเตือนใจ

ถึงความจริงที่น่าสยดสยองนั้น และได้ขอให้แสงที่พุ่งออก
จากอักขระนั้น จงอย่าได้มีวันเลือนลมหายไป เรารู้ดีว่า
หากจะมีผลเพียงเหมือนหยดน้ำเล็ก ๆ หยดหนึ่งในมหาสมุทร
ก็ยิ่งดี”

“เธอเห็นไหมโรเยอร์ เราพยายามทำหลายสิ่งหลาย
อย่างเพื่อช่วยให้เกิดความดีเสมอ ถึงแม้ว่าจะดูเป็นของเล็ก
น้อยเพียงใดก็ตาม บางครั้งเราก็ทำสำเร็จ และบางครั้งก็
ไม่สำเร็จ แต่เราก็ไม่ละความพยายาม โดยเฉพาะเรื่อง
สงครามนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก และไม่ใช่เรื่องที่น่าเพลิดเพลิน
เลย หวังว่าที่ฉันพูดมานี้ คงไม่ทำให้เธอเกิดความหดหู่ใจ
จนเกินไปดอกนะ”

“ไม่หรอกครับท่าน ผมก็ต้องการรู้อะไรหลาย ๆ อย่าง
เหมือนกัน ถึงแม้ว่า มันอาจจะไม่ใช่เรื่องที่น่าเบิกบานใจ
นักก็ตาม”

ทางมุมด้านที่สมมติว่า เป็นทิศตะวันตกของโบสถ์นี้มี
ออร์แกนอันใหญ่อยู่อันหนึ่ง รูปลักษณะเป็นออร์แกนสมัยเก่า
ข้าพเจ้าชี้ให้โรเยอร์ดูแล้วก็เอ่ยขึ้นว่า

“ออร์แกนอันนี้เสียงน่าฟังนะโรเยอร์ ใครอยากจะเล่น

ก็เล่นได้เลย ไปดูกันใกล้ ๆ เอะ เฝือบางที่รู้อาจจะเล่นเพลงให้เธอฟังสักเพลงหนึ่ง”

“ที่นี่ไม่มีไฟฟ้านี้อะครับ” โรเยอร์กล่าวขึ้น “ถ้าคุณรู้อาจจะเล่น ผมจะเป่าลมใส่ท่อให้เอง”

“ไม่ต้องหรอกโรเยอร์ ขอบใจ” “ที่นี่ไม่มีไฟฟ้าก็จริง แต่เรามีสิ่งอื่นที่ดีกว่าไฟฟ้ามาก”

ว่าแล้วเธอก็ชี้ไปที่หีบลมซึ่งวางอยู่ข้าง ๆ ออร์แกนนั้นนั่นเอง “นั่นแหละโรเยอร์ พอเราให้เครื่องสูบลมนั้นเดินไปได้ เราก็ดีดออร์แกนได้”

“แล้วทำอย่างไร เครื่องจึงจะเดินไปได้ล่ะครับ”

“ก็ความคิดนะซี โรเยอร์ รูธตอบ “ถ้าเราอยากให้เครื่องเดิน เราก็คิดให้เครื่องเดินเท่านั้นเอง เธอก็พอจะเข้าใจถึงเรื่องอำนาจของความคิดดีแล้วไม่ใช่หรือ ?”

“จริงแหละครับ ผมก็ลืมนึกไป”

รูธเข้านั่งประจำที่ออร์แกน และเริ่มเล่นเพลงเบา ๆ ที่มีท่วงทำนองสนุกสนานร่าเริงหนึ่งเพลง เมื่อจบเธอก็ลุกขึ้นคว้าแขนโรเยอร์ไว้แล้วกล่าวว่า “ไปกันเถอะ โรเยอร์

ไปข้างนอกกันสักประเดี๋ยวนะ แล้วเธอจะได้เห็นของแปลก
ประหลาดอะไรอย่างหนึ่ง”

โรเยอร์ตามเราออกมาข้างนอก และเมื่อเห็นข้าพเจ้า
และครูแห่งหน้าชั้นมองเบื้องบนหลังคาโบสถ์ก็แหงนมอง
ตามบ้าง และในทันใดก็ร้องอุทานด้วยความแปลกใจ เมื่อ
ได้เห็นลำแสงเป็นรูปทรงกลมใหญ่ลอยหมุนคว้างขึ้นไปจาก
หลังคาโบสถ์ ลำแสงนี้ มีสีสัณวาระต่าง ๆ สวยงาม
มาก แต่ละสีก็เกี่ยวกระหวัดกันไปมาอย่างน่าดู เป็นภาพที่
มหัศจรรย์อย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเช่น โรเยอร์

“ออกไปดูห่าง ๆ กว่านี้อีกหน่อยจึงจะเห็นดี” ข้าพ-
เจ้าแนะนำ “ดูที่นี่เราอยู่ข้างล่างตรงเกินไป มองเห็นอะไร
ไม่ค่อยถนัดนัก”

เราจึงถอยห่างออกไปจากที่นั่นราว ๑๐ เส้น และก็
ได้เห็นภาพของลำแสง และสีอันเกิดจากบทเพลงของครูได้
อย่างชัดเจน โรเยอร์รู้สึกตื่นเต้นจนพูดไม่ถูก เมื่อได้เห็น
ภาพที่ไม่เคยคิดฝันมาแต่ก่อน พอดู ๆ ไปก็คล้าย ๆ กับว่า
ลำแสงนั้นจะเป็นวัตถุโปร่งแสงชนิดหนึ่ง ซึ่งสามารถลอยอยู่
กลางอากาศได้ โดยไม่มีอะไรพยุงไว้ข้างล่างเลย

“เสียงเพลงทุกชนิดจะทำให้เกิดปรากฏการณ์ เช่นนี้เสมอ” รุทธอธิบาย “ไม่ว่าเราจะเล่นเครื่องดนตรีชนิดใด เป็นแต่ว่าอาจจะได้รับผลแตกต่างกันบ้าง ก็ถ้าฉันเล่นเพลงบทเดียวกันนี้โดยติดเปียโน ลำแสงที่เกิดขึ้นจะไม่ใหญ่ถึงขนาดนี้ แต่เพลงบทนี้ เขาแต่งสำหรับเล่นกับออร์แกนโดยเฉพาะ ฉะนั้นจึงแลดูสวยงามมาก

“คุณรุทธครับ” โรเยอร์กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ยังไม่หายตื่นเต้นดี “เห็นครั้งแรกผมรู้สึกตกใจทีเดียวครับ คือว่าแปลกใจมากจนพูดไม่ออกนั่นแหละครับ”

“ถูกแล้ว เธอคงแปลกใจอย่างยิ่งเสียมากกว่า” ข้าพเจ้าตอบ “ไม่ว่าใครก็เหมือนกันทั้งสิ้น โรเยอร์ ทั้ง ๆ ที่รุทธและฉันเคยเห็นมาแล้วตั้งนับครั้งไม่ถ้วน ก็ยังอดตื่นเต้นไม่ได้อยู่ดี และอันที่จริง ฉันก็คิดว่า ไม่มีใครที่จะอดรู้สึกเช่นนี้ได้สักคนเดียว”

เด็กหนุ่มมองดูรุทธอย่างนิยมชมชอบ ในความสามารถของเธอเป็นอย่างยิ่ง ที่ทำให้เกิดปรากฏการณ์อันน่าพิศวงเช่นนี้ขึ้นมาได้ รุทธรู้สึกขำในใจ เพราะเธอเข้าใจความรู้สึกของโรเยอร์ดี และได้โบกมือพร้อมกับปฏิเสธทันที “นี่

โรเยอร์ฉันไม่ได้ทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์ หรือเก่งกาจอะไรดอกนะ ใครที่เล่นออร์แกนเป็น ก็สามารถทำให้เกิดปรากฏการณ์เช่นเดียวกันนี้ได้ทั้งสิ้น ถ้าเธอจะให้เกียรติฉันจริง ๆ แล้ว ก็ต้องให้เกียรติท่านผู้แต่งเพลงนี้จึงจะถูกกว่า”

“ไหนคุณรุฐว่ามีผู้แต่งให้ไซ้ไหมครับ ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่า ที่นี้เราก็มักแต่งเพลงขึ้นเยี่ยมเหมือนกันกับในโลกมนุษย์นะซีครับ ?

“ก็เป็นเช่นนั้นแหละ โรเยอร์” ข้าพเจ้าตอบ “ถ้าเธอไม่ให้ท่านนักดนตรีเหล่านี้มาที่นี้ แล้วเธอจะให้ท่านไปที่ไหนเล่า ?”

“จริงซีครับ ผมเองก็โง่ไปถนัด”

“นักแต่งเพลงในโลก ก็มักจะอาภัพเช่นนี้เสมอ โดยมากก็ต้องอด ๆ อยาก ๆ ตอนที่อยู่ในโลกมนุษย์ ต่อเมื่อกายตายไปแล้ว พวกมนุษย์จึงจะนึกถึงได้บ้าง ที่นี้ก็สร้างอนุสาวรีย์ให้ใหญ่โต และงานของเขาก็เป็นของมีค่าขึ้นมาทันที เมื่อมาถึงที่นี้แล้ว เขาก็จะไม่ต้องกังวลเรื่องอดอยากอีกต่อไป”

“ปรากฏการณ์ของแสงเช่นนี้ จะคงอยู่ได้นานสักเท่าใดครับ” โรเจอร์ถาม

“ตามปกติจะอยู่ได้เพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้นเอง” รูธตอบ “แต่สำหรับคราวนี้ ท่านมองซินเยอร์กับฉันได้ใช้พลังจิตบังคับให้มันคงอยู่ได้นานกว่าปกติเล็กน้อย ไว้ให้เธอได้เห็นนาน ๆ ในกรณีที่ว่าดนตรีทั้งวงเล่นเพลงยาก ๆ ติดต่อกันไปเรื่อย ๆ หลายท่อน ปรากฏการณ์ของแสงดังกล่าวนี้จะอยู่เพียงครู่เดียว เพราะเสียงดนตรีที่อ่อนหลังจะปล่อยแสงออกมาเรื่อย ๆ ฉะนั้น ถ้าอยู่นานเกินไปลำแสงสีต่าง ๆ เหล่านี้จะปนเปกันยุ่งไปหมด ซึ่งจะทำให้หมดความสวยงามไปด้วย ดังนั้นในกรณีเช่นนี้ มันจะคงปรากฏอยู่เพียงครู่เดียวแล้วก็จะจางหายไป”

บทที่ ๙

อายุของบุคคลในโลกทิพย์

“มีเรื่องที่ผมรู้สึกสงสัยอยู่อย่างหนึ่งครับท่าน” โรเยอร์
กล่าวกับข้าพเจ้า หลังจากที่เราได้กลับมาจากการไปเยี่ยม
โบสถ์มาถึงบ้านข้าพเจ้าแล้ว

“อย่างเดียวกับเท่านั้นหรือ เธอว่าไปได้เลย ถ้าตอบได้
รูธและฉันก็ยินดีอธิบายให้ฟังอย่างเต็มที่ทีเดียว”

“คืออย่างนี้ครับ ทำไมผู้คนที่นี้จึงแลดูหนุ่มสาวหมด
ทุกคน เท่าที่ผมจำได้ ยังไม่เคยเห็นคนแก่ที่ไหนเลย ?”

“อันที่จริงเธอเคยได้เห็นแล้วเหมือนกัน โรเยอร์ เว้น
แต่ว่า คนแก่เหล่านั้น ไม่ได้เป็นคนแก่อย่างที่เธอหมายถึง
เท่านั้นเอง”

“ผมอยากถามอะไรสักหน่อยครับ แต่ถ้ามันจะเป็นการล่วงเกินไปก็ขออภัยด้วย คือว่าท่านอายุเท่าไรแล้วครับ”

“ไม่ต้องกลัวในเรื่องนั้นดอกเธอ ที่นี่ไม่มีใครใจน้อยเหมือนในโลกมนุษย์เลย โดยเฉพาะในเรื่องการถามอายุกัน แม้รูธเองก็รับรองว่าจะไม่เคืองเลย หากเธอจะถามว่า อายุเท่าไรแล้ว ผู้หญิงในโลกมนุษย์ถือกันนักหนาว่า ถ้าใครถามเรื่องอายุละก็เป็นการหยาบคายมาก แต่ที่นี่ไม่มีใครถือเรื่องนี้นัก เพราะไม่มีใครค่อยคิดถึงเรื่องนี้กันนั่นเอง แต่อันที่จริงเรื่องนี้ก็น่าถามอยู่เหมือนกัน เพราะอย่างน้อยก็เป็นความรู้ที่น่าศึกษาสำหรับผู้ที่ชอบในการศึกษาหาความรู้อยู่เสมอ ๆ”

“สำหรับอายุของฉันนะ โรเยอร์ เมื่อตอนที่ฉันเข้ามาสู่โลกนี้ ฉันอายุได้ ๔๓ และฉันก็อยู่ที่นี้มาได้ ๓๗ ปีแล้วที่ฉันรู้เช่นนี้ได้ ก็เพราะฉันมีเรื่องติดต่อกับทางโลกมนุษย์อยู่บ่อย ๆ จึงสามารถกำหนดนับเวลาที่ล่วงไปได้โดยไม่ลืมนั่นเป็นไง เธอรู้อายุของฉันแล้วสินะ”

“โอ้โฮ” เด็กหนุ่มอุทาน “งั้นท่านก็อายุ ๘๐ แล้วซีครับ”

“ใช่แล้ว อายุ ๘๐ กำลังหนุ่มแน่นทีเดียว”

“แต่ผมดูท่านไม่น่าจะอายุถึงขนาดนั้นเลยนี่ครับ”

“พูดถึงเรื่องท่าทาง ก็คงจะเป็นจริงเช่นที่เธอว่า เพราะอันที่จริง ถึงแม้เดี๋ยวนี้ฉันก็ไม่แก่ไปกว่าตอนที่เพิ่งมาถึงที่นี่เลย จะมีผิดแปลกไปบ้างก็ตรงที่หนุ่มขึ้นกระมัง”

“เธอลองทายดูอีกทีหรือว่า ฉันอายุเท่าใด ?” รูดถามขึ้น

“ระวังให้ดีนะ โรเยอร์ เดียวจะทายผิด” ข้าพเจ้าเตือนเป็นทำนองล้อ ๆ แต่ปรากฏว่าโรเยอร์ก็ไม่กล้าทาย

“อันที่จริง ถ้าเธอทายว่าฉันอายุ ๑๐๐ ปี ฉันก็รับรองว่าไม่โกรธเลย” รูดกล่าว “แต่ฉันก็ยังไม่ถึงขนาดนั้นดอก อายุที่แท้จริงของฉันก็คือ ๖๒ นั่นเอง”

“แต่ผมดูคุณคล้ายกับอายุ ๒๕ เท่านั้นเองครับ”

“ตอนที่ฉันเข้ามาสู่ในโลกนี้ก็อายุขนาดนั้นแหละ”

“งั้นอย่างผมนี่อายุสักเท่าใดครับ ?”

“เพิ่งแรกเกิด ยังแดง ๆ กระมัง” รูดตอบพร้อมกับหัวเราะ “อันที่จริงนั้น รูปร่างของเธอก็ไม่ผิดอะไรกับในตอนที่เราเพิ่งมาถึงดอก โรเยอร์ เว้นแต่สุขภาพเท่านั้นที่แตกต่างกันมาก โดยเฉพาะก็คือ แตกต่างกับตอนในระยะ

หลัง ๆ ที่เธอจวนจะต้องจากโลกมนุษย์มาสู่ที่นี่ ในตอนนั้น เธอแย่มากทีเดียว เป็นเพราะความเจ็บป่วยที่ทำให้ต้องจากโลกมนุษย์มาสู่โลกนี้ นั่นเอง”

“เธอเห็นแล้วใช่ไหม โรเจอร์” ข้าพเจ้ากล่าว “ในโลกทิพย์นี้อายุที่นับกันเป็นปี ๆ ไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะในที่นี่วัยที่เรียกว่าวัยหนุ่มสาวนั้นเป็นวัยที่ถาวรของเราทั้งหลาย บุคคลที่ผ่านเข้ามาสู่โลกนี้ก่อนถึงวัยหนุ่มสาว เช่นตอนที่ยังเป็นทารกอยู่ หรือเช่นเธอเป็นต้น ก็จะเคลื่อนไปสู่วัยหนุ่มสาวยิ่งขึ้นตามลำดับกาล และเมื่อถึงวัยนั้นแล้ว ก็คงที่อยู่แค่นั้นตลอดไป ทีนี้หากบุคคลผ่านเข้ามาสู่โลกนี้เมื่อเลยวัยหนุ่มสาวไปแล้ว เช่นเข้ามาเมื่ออายุ ๔๐ หรือมากกว่านั้นเป็นต้น ยิ่งอยู่ไป ๆ เขาก็จะย้อนกลับไปสู่วัยหนุ่มสาวยิ่งขึ้นทุกที เข้าใจไหม โรเจอร์

“ฟัง ๆ ดูก็น่ารื่นรมย์ดีครับ”

“ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะทุกสิ่งทุกอย่างที่นี้ก็น่ารื่นรมย์และมีเหตุผลดีทั้งนั้น”

เราทั้งสามหัวเราะขึ้นพร้อมกัน เมื่อได้ยินคำชมพวกกันเอง

“นี่แหละ โรเยอร์ เราอาจจะหัวเราะในการที่มันเป็น เรื่องที่น่าขำก็จริง แต่มันก็มีความจริงอันยิ่งใหญ่แฝงอยู่ที่ เดียว เพราะกฎเกณฑ์ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีเหตุผล และเป็น ไปอย่างยุติธรรมทั้งสิ้น เรื่องนี้แหละจะทำให้เธอเห็นได้ว่า การที่จะเดาอายุของบุคคลในโลกนี้เป็นของยากอย่างยิ่ง เธอ ยิ่งอยู่ในโลกนี้นานไปเท่าใด ก็จะต้องเห็นว่า วันเดือนปีใน โลกมนุษย์สั้นเหลือเกิน ยกตัวอย่างเรเดียนท์วิง ก็ได้ ใน ตอนนี่เธอจะเดาไม่ได้เลยว่า เขาควรจะมีอายุสักเท่าใด แต่ เมื่ออยู่ไปนานขึ้นสักหน่อยเธอก็จะมีความรู้พอสมควร พอที่ จะอนุมานได้บ้างว่าบุคคลนั้น ๆ น่าจะมีอายุประมาณสักเท่าใด เมื่อคิดถึงอายุของเขาในโลกนี้รวมเข้าไปด้วย”

“จริงครับ ผมเดาไม่ถูกเลยว่าเขาอายุสักเท่าใดแน่ พูด ถึงท่าทางดูเขาก็เป็นคนหนุ่มคนหนึ่งนั่นเอง แต่เมื่อฟังเขา พูดจาแล้ว ก็รู้สึกว่่าน่าจะมีอายุไม่น้อยเหมือนกัน”

“ยากมาก โรเยอร์ เพราะที่นี้ไม่มีร่องรอยแห่งความ ขรา เช่นริ้วรอยย่นบนดวงหน้า หรือตามร่างกายให้เป็นที่ สังเกตได้เลย เธอพอจะกะได้ไหมว่า เรเดียนท์วิงน่าจะอายุ ประมาณเท่าใด ?”

“ไม่ได้แน่ทีเดียวครับ ผมไม่กล้าทายเลย”

“เขาอายุประมาณ ๖๐๐ ปีมาแล้ว”

“ไอ้โฮ น่าอัศจรรย์จริง ๆ”

“ยังหรอก ยังไม่น่าอัศจรรย์เท่าใด เธอจำโอมาร์ได้ไหม นั่นแหละเขาอายุ ๒ พันปี ท่านชาวอียิปต์ยิ่งแก่กว่านั้นอีก เขาอายุประมาณ ๕ พันปี เป็นไง สมกับที่ในพระคัมภีร์ว่าไว้ไหมว่า “ฉันจะให้เขามีอายุยืนยาวนับไม่ไหวทีเดียว”

“โลกทิพย์เป็นโลกที่ไม่มีอายุ โรเยอร์ ไม่มีรอยย่นที่หน้า ไม่มีศิระะหงอก ไม่มีผิวหนังที่ซุบซิดเขียวแห้ง ไม่มีความเงืองหงอยของการเคลื่อนไหวร่างกาย กระแสเสียงก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นเสียงแหบแห้ง ร่างกายก็ไม่มีการอ่อนเพลีย จิตใจก็ไม่มีการหลงลืมบ้า ๆ เปื่อ ๆ จนกลายเป็นเด็กไปไหมอีก เมื่อสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ไม่มีเลยแม้แต่อย่างเดียวแล้ว เราจะทายอายุของบุคคลได้อย่างไร”

“ถ้าฉันโลกทิพย์นี้ จะมีอายุสักเท่าใดครับ ?” โรเยอร์ถาม

“นี่สิเธอ ปัญหาข้อนี้สำคัญไม่ใช่เล่น” ข้าพเจ้าตอบ “เธอย่อมรู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่า สภาวะที่เป็นอนันตกาลนั้น

ย่อมไม่มีเบื้องต้น และอนันตกาลนี้ก็เช่นเดียวกับอมตธรรม เหมือนกัน ย่อมพิสูจน์ไม่ได้ ดังนั้นสิ่งที่เธอจะพึงทำได้ในเรื่องนี้ ก็คือต้องสืบถามดูว่า ใครมีความเห็นอย่างไรในเรื่องนี้ แล้วเธอจะพบว่า ทุกคนล้วนมีความเห็นอย่างเดียวกันทั้งสิ้น คือว่าโลกนี้รวมทั้งตัวเราด้วยเป็นสภาพอนันตกาล (eternity) เหมือนกันทั้งสิ้น เราทุกคนเป็นสิ่งที่เที่ยงแท้ถาวร (permanent) เพราะว่าถ้าไม่เที่ยงแท้ถาวรแล้ว สิ่งต่าง ๆ ที่แวดล้อมอยู่นี้จะมีประโยชน์อะไร ?”

“ดังนั้นจึงเป็นอันลงมติได้เลยทีเดียว โรเยอร์ ว่าสภาพสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ย่อมมีอยู่ เป็นอยู่โดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงเลย ถ้าเรายังไม่แน่ใจในเรื่องเช่นนั้น ท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป ก็ยังจะเป็นพยานยืนยันความจริงข้อนี้แก่เราได้ และถ้าท่านเหล่านี้จะกล่าวคำไม่จริงแก่เราก็เป็นอันว่า ไม่มีความจริงอะไรอีกแล้วในสากลจักรวาลทั้งปวง”

“แต่เราก็มีอำนาจสร้างสรรค์ของเราเองบ้างเหมือนกัน โรเยอร์ เพียงแต่ว่าเธอยังไม่ได้เห็นเราทำงานเท่านั้น ต่อไปเธอจะเห็นผู้เชี่ยวชาญในทางนี้สร้างบ้านให้ผู้อื่นอยู่สักครั้งหนึ่ง หรืออาจจะเป็นการสร้างสิ่งที่ใหญ่กว่าบ้านเช่น อาคารหรือ

วังอะไรสักอย่างหนึ่งก็ได้ เราสามารถสร้างสิ่งเหล่านี้ได้ก็ด้วย อาศัยพลังที่มาจากแหล่งที่ยิ่งใหญ่ (The Great Source) นั้นทั้งสิ้น เธออาจจะสงสัยว่า ถ้าหากแหล่งที่ยิ่งใหญ่นั้น งดหรือตัดอำนาจนี้เสีย ไม่ส่งมาให้เราแล้ว เราจะทำอย่างไร ขอให้ทราบว่าความคิดเช่นนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย พลังหรืออำนาจนี้ได้มีอยู่คู่กับเรามาตั้งแต่สร้างโลกแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะนำมาคิดเลยทีเดียว”

“เธออาจจะตกใจ เมื่อเห็นตัวเลขเป็นแถวยาวเหยียด ซึ่งหมายถึงอายุของโลกมนุษย์ และโลกทิพย์ เรื่องเช่นนี้อาจจะเป็นไปได้ในสมัยก่อน แต่ในสมัยนี้เราได้มีความคุ้นเคยพอสมควรจากการได้เห็นตัวเลขยาวเหยียดในงบประมาณ แผ่นดินบ้าง ในวิชาดาราศาสตร์บ้าง ซึ่งตัวเลขเหล่านี้จะเรียงกันเป็นแถวยาวนานับด้วยจำนวนล้านล้านทีเดียว ดังนั้นฉันคิดว่า เมื่อเธอเห็นตัวเลขซึ่งเป็นอายุของโลกทิพย์แล้ว ก็คงจะไม่ถึงกับตกใจเท่าใดนัก”

“อายุของโลกทิพย์ เท่าที่จะบอกให้เธอทราบได้โดยประมาณก็คือ โลกทิพย์นี้เกิดก่อนโลกมนุษย์อย่างแน่นอน ความจริงข้อนี้เรารู้มาจากท่านที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป ดังนั้น

หากตามที่นักวิทยาศาสตร์คำนวณไว้ว่า โลกมนุษย์มีอายุรวมเป็น ๓ พันถึง ๔ พันล้านปีแล้ว ก็เป็นอันว่า โลกทิพย์ต้องมีอายุแก่กว่านี้อีก”

“เป็นไง เธอได้ฟังตัวเลขจำนวนปีอายุของโลกแล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง ? ทีนี้ลองคิดดูอีกทีว่า เมื่อโลกทิพย์มีอายุมากกว่าโลกมนุษย์เช่นนั้นแล้ว ก็แปลว่า ในโลกทิพย์นี้ก็ต้องมีใครสักคนหนึ่ง หรือกลุ่มหนึ่งอยู่ที่ไหน สักแห่งหนึ่ง ซึ่งสามารถจะกล่าวได้อย่างเต็มภาคภูมิว่ามีอายุเป็นพันล้านปีทีเดียว เธอลองเทียบอายุของพวกเขาที่ว่ามากกว่ากับบุคคลรุ่นนี้ดูทีหรือ แล้วรู้สึกอย่างไรบ้าง”

“แหม ผมคิดแล้วอ่อนใจเลยครับ” โรเยอร์ตอบ

“ก็น่าอ่อนใจอยู่บ้างเหมือนกัน โรเยอร์ แต่อันที่จริงสิ่งที่ควรอ่อนใจนั้น ไม่ใช่อยู่ที่ลำพังตัวเลข ที่เป็นแถวยาวเหยียดเช่นนั้นดอก เพราะเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือความรู้ของท่านเหล่านั้นเอง เธอยังไม่ได้ไปเห็นดอก แต่สักวันหนึ่งเธอก็จะได้เห็น สำหรับรูธและฉันนั้นได้ไปเห็นมาแล้ว คือได้ไปถึงภูมิจันสูงสุดอันเป็นที่อยู่ของท่านเหล่านี้เลยทีเดียวนะ เธอจำโอมาร์ได้ไหม ? โอมาร์นั่นแหละเป็นผู้ใกล้ชิดของท่าน

ผู้นี้ หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ เป็นมือขวาของท่านผู้นี้
ทีเดียวนี่แหละเห็นไหม เธอถามคำถามง่าย ๆ แต่ฉันต้อง
คอยตอบแทบแย้”

“จริงครับ ผมไม่ควรจะถามเลย”

“เปล่า ฉันไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นดอก โรเยอร์ ฉัน
ต้องการจะบอกให้เธอรู้ว่า คำถามนี้ตอบยากอย่างยิ่งเท่านั้น
แต่ถึงอย่างไร มันเป็นเรื่องที่เธอก็ควรจะต้องถาม และควรรู้
ด้วยเหมือนกัน แต่เธอก็ควรต้องระลึกไว้อีกอย่างหนึ่งด้วยว่า
ยังมีเรื่องอีกหลายสิ่งหลายประการด้วยกันที่เราไม่รู้ไม่ได้ ทั้งนี้
ไม่ใช่เพราะว่ามันเป็นความลับอะไรดอก แต่เป็นเพราะว่าเรา
ต้องศึกษาให้มากขึ้นกว่านี้เสียก่อนจึงจะรู้ได้ ด้วยสติปัญญา
ของเราเท่าที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ จะไม่ทำให้เราสามารถรู้และ
เข้าใจอะไรได้ทุกอย่างเลย”

“เรื่องเช่นนี้ ก็เหมือนกันกับการเรียนหนังสือนั่นแหละ
โรเยอร์ เธอจะต้องเรียนรู้ความจริงตั้งแต่ขั้นต้นขึ้นไปเป็น
ลำดับเสียก่อน การที่เธอหรือใคร ๆ ก็ตาม จะรู้ความจริง
ขั้นสูงสุดให้ได้ในขั้นต้นเลยนั้น ยังเป็นไปไม่ได้ฉันใด ความ
รู้และความเข้าใจของเราทั้งหลายในที่นี้ ก็เป็นเช่นเดียวกัน

และเราก็ไม่ต้องกลัวว่า เราจะก้าวหน้าไปไม่ได้ เพราะไม่
 ได้รับความจริงขั้นสูงขึ้นไปเหล่านั้น มีหลักอยู่ว่าเราจะเข้าใจ
 ความจริงเช่นนี้ได้เอง เมื่อเรามีภูมิธรรมสูงขึ้นไป อย่างไร
 ก็ตาม การถกเถียงถึงเรื่องเช่นนี้ก็ไม่มีโทษมีภัยแต่อย่างไร
 เพราะอย่างน้อยก็ทำให้เรามีความรู้ความเข้าใจดีขึ้นได้บ้าง
 เหมือนกันภายในขอบเขตที่จิตใจของเราสามารถจะเข้าถึงได้”

“โลกนี้เป็นโลกที่มีเหตุผลอย่างยิ่งโรเยอร์ โดยที่เธอได้
 เห็นความจริงต่าง ๆ มาด้วยตนเองแล้ว อย่างไรก็ตาม การ
 ที่บุคคลใดผ่านเข้ามาสู่โลกทิพย์ ไม่ได้หมายความว่าเขาจะ
 สูญเสียปัจจัยดลลักษณะ (Identity) หรืออุปนิสัยใจคอแต่
 เดิมของเขาไปทั้งหมด เรื่องเช่นนี้ถ้าจะมีความจริงอยู่บ้าง
 ก็มีแต่เพียงว่า นิสัยบางประการที่ติดเมื่ออยู่กับกายเนื้อใน
 โลกมนุษย์นั้น ย่อมหมดไป และเขาก็จะมีนิสัยหรือลักษณะ
 ทั่วไปของบุคคลในโลกทิพย์แทนที่ (Shake off the Physical
 characteristics that belong to the earthly side, and
 put on the Spirit World personality)

“โอมาร์กับผู้ช่วยของเขานั้น สองคนนี้ อายุต่างกัน
 ประมาณ ๓ พันปีของโลกมนุษย์ แต่เธอสามารถสังเกตดู
 ลักษณะภายนอกแล้ว บอกได้ไหมว่าใครแก่กว่าใคร ?”

“ไม่ได้แน่ครับท่าน”

“พวกเรา และคนอื่นทั้งหมดอีกนับเป็นจำนวนล้าน ๆ ก็แบบเดียวกันนี้แหละ คือดูอายุไม่ออกเลย”

“สำหรับบุคคลที่เรารู้จักกันดีในโลกมนุษย์ล่ะครับ จะเป็นอย่างไร ?”

“เธอหมายถึงบุคคลในสมัยก่อน หรือในสมัยปัจจุบัน?”

“ทั้งสองอย่างนั้นแหละครับ”

“ถ้าเป็นบุคคลในสมัยก่อน ก็มีเรื่องที่จะต้องกล่าวหลายอย่างด้วยกัน เพราะบางทีก็ไม่มีรูปภาพที่ถูกต้องกับความเป็นจริงของบุคคลผู้นั้นอยู่เลยในโลกมนุษย์ เมื่อเป็นเช่นนี้ ถึงแม้ว่าเธอจะได้พบบุคคลเช่นนั้นในโลกทิพย์นี้ เธอก็คงจะไม่นึกว่าเป็นเขาเลย เป็นอันว่าสำหรับบุคคลเช่นนี้ ไม่มีใครจำเขาได้อีกต่อไป นี่เป็นเหตุประการที่หนึ่ง ซึ่งแสดงว่าแม้รูปร่างภายนอกของบุคคลเหล่านั้น จะไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย ก็ยังเป็นการยากที่เราจะจำท่านได้ และเหตุประการที่สองก็คือ ตามความเป็นจริงแล้ว รูปร่างภายนอกนั้นก็มีการเปลี่ยนไปบ้างเหมือนกัน” (เช่น แก่ก็กลับเป็นหนุ่ม เป็นสาวขึ้น หรือที่ชูบชืดก็ผ่องใสขึ้น เป็นต้น)

“ที่นี่สำหรับเกียรติยศ หรือชื่อเสียงในโลกมนุษย์เล่า
จะเป็นอย่างไรในโลกทิพย์ ? เรื่องนี้ก็สุดแล้วแต่ว่าชื่อเสียง
เช่นนั้นจะมีรากฐานมาจากอะไร หรือมีแก่นแท้เพียงใด ชื่อ
เสียงที่กลวง ๆ คือที่ยกยอปอับันอุปโลกน์กันขึ้นมาเอง (โดย
ไม่ได้มีคุณธรรมเป็นรากฐาน) ก็ตามหรือชื่อเสียงที่เป็นไปใน
ทางที่ไม่ดีไม่งามก็ตาม จะไม่มีความหมายเลยในโลกทิพย์
(ในที่นี้ชื่อเสียงของบุคคลจะมีความหมายก็ต่อเมื่อมีคุณงาม
ความดีเป็นรากฐานอยู่เท่านั้น)”

บทที่ ๑๐

การสร้างสรรคในโลกทิพย์

“โรเยอร์ เธอรู้สึกแน่ใจแล้วใช่ไหมว่า บ้านหลังนี้กิตติ
ตลอดจนถึงภูมิประเทศโดยรอบของโลกทิพย์กิติ เป็นของมี
ตัวตนอยู่จริง ๆ และเป็นของแข็งที่จับได้ถูกต้องได้จริง ๆ
ใช่ไหม”

“แน่ใจทีเดียวครับ” โรเยอร์ตอบ “แต่เอ๊ะ ท่านถาม
ทำไมครับ”

“ก็เพราะว่ามนุษย์ในโลกโดยมากยังไม่ยอมเชื่อว่าโลก
ของเรามีอยู่จริง ๆ นะซี เขาชอบโมเมเอาเองว่าโลกภายหลัง
มรณกรรมนั้น เป็นโลกที่เกิดจากการนึกฝันไปเองทั้งนั้น จึง
ไม่สามารถที่จะมีตัวตน หรือเป็นของแข็งจริง ๆ เหมือนกับ
โลกมนุษย์ได้”

“ผมพอจะเข้าใจแล้วครับ” โรเยอร์กล่าวทวนความจำ
 “เพราะว่าในขณะที่แรกที่ผมตื่นขึ้นมาบนเตียงในบ้านนี้นั้น ผม
 ก็เคยนึกสงสัยเหมือนกันว่า มันจะเป็นความฝันหรือเปล่านั้น”

“แล้วเธอคิดอย่างไรต่อไป ?”

“ตอนนี้ผมก็เห็นท่านและคุณรูธนั่งอยู่คนละข้างเตียง
 ของผม และก็ได้ยินท่านพูดจาต่าง ๆ ได้เหมือนกับคน
 ธรรมดาฉันเอง”

“ขบใจเธอที่ยังอุตส่าห์เห็นฉันเป็นคนอยู่”

“อ้าว.....ผมไม่ได้หมายความว่า จะดูถูกท่านดอกครับ”

“อ้าว.....ก็ฉันไปว่าอะไรเธอเล่า” ข้าพเจ้าและรูธหัวเราะ
 ขึ้นมาพร้อมกัน “คือหมายความว่า ตอนนี้ดูเหตุการณ์ก็
 เป็นปกติดี ไม่มีอะไรน่าแปลกประหลาดอย่างใด คือไม่
 เหมือนกับฝันร้ายในบางครั้งเท่านั้นเอง”

“ใช่ครับ และผมก็รู้สึกว่ เหตุการณ์ตอนนั้นไม่ใช่
 ความฝัน ผมลองเอาเท้าเหยียบพื้นดูแล้วก็เป็นอันแน่ชัดได้
 ว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของจริง และเป็นของแข็งอย่างแน่นอน”

“ถูกต้องแล้วโรเยอร์ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของจริงและ
 ของแข็ง (Real and Solid) นี้แหละเป็นจุดสำคัญที่สุด

ที่ชาวโลกมนุษย์ไม่ยอมเข้าใจเสียเลยว่า ความคิดนั้น มีอำนาจเพียงไร แม้ว่าเขาจะมีความรู้ในเรื่องนี้อยู่บ้างก็จริง แต่ก็ยังเป็นความรู้ที่น้อยเหลือเกิน”

“อันที่จริง ทั้ง ๆ ที่ชาวโลกมนุษย์ถือว่า โลกของตน เป็นโลกที่แท้จริง และเป็นของแข็งเป็นตัวตนนั้น เราก็ได้ พิสูจน์ให้เห็นได้ว่า ไม่เป็นความจริงเลย เธอลองนึกย้อน หลัง ไปถึงตอนที่เราทั้งสองเข้าไปนั่งในห้องในโลกมนุษย์ก็ได้ ในตอนนั้นเราสามารถผ่านฝาหรือทะลุกำแพงไปได้อย่างสบาย ไม่มีติดขัดอย่างใดทั้ง ๆ ที่ฝาและกำแพงก็เป็นของแข็ง ๆ ของชาวโลกมนุษย์โดยแท้ แต่เราก็ไม่รู้สึกรู้ว่าฝาหรือกำแพง เหล่านั้นมีอยู่เลย ในระยะนั้นเธออาจเห็นเราก็จริง แต่ก็ยังไม่อาจเห็นโลกทิพย์ได้”

“ต่อจากนั้น ชีวิตหนึ่งของเธอก็ดับวูบลง และอีกชีวิต หนึ่งก็ปรากฏขึ้นแทนที่ กระบวนการทั้งหมดนี้ เกิดขึ้นใน ห้องนอนของเธอ หรือถ้าจะกล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือ ณ สถานที่อันเป็นที่ตั้งของห้องนอนของเธอนั่นเอง มาถึงตอนนี้เธอได้หยั่งลงสู่ความหลับแล้ว คือเธอได้ทำให้เธอหลับไป ชั่วขณะ ถ้าหากเธอยังตื่นอยู่ เธอก็จะเห็นว่าสภาวะรอบ ห้องนอนของเธอมียหมอกควันปกคลุมอยู่ทั่วไป และบุคคล

ในท้องนั้นก็มิมีลักษณะเป็นหมอกควันไปได้เช่นเดียวกับตอนนี้ เราอาจจะขอยืมสำนวนของชาวโลกมนุษย์มาใช้พูดก็ได้ว่า ท้องของเธอนั้นหรือโลกมนุษย์ในตอนนั้นมีสภาพคล้าย ๆ กับ จะเป็นเพียงเงา ๆ เท่านั้นเอง หาได้เป็นสภาพที่มีอยู่จริง หรือเป็นของแข็ง ๆ แต่ประการใดไม่ ถูกละ เราไม่กล่าว เช่นนั้นว่า เรารู้ความจริงฝ่ายเดียว แล้วก็ไมยอมรับรู้ความจริงของอีกฝ่ายหนึ่งเลย ต่อจากนั้นไปเธอก็ได้กลายเป็นผู้ ไม่มีตัวตนสำหรับชาวโลกมนุษย์ แต่ก็เป็นผู้ที่มีตัวตน อย่าง แท้จริงสำหรับพวกเราแล้ว”

“แต่สำหรับเธอเอง โรเยอร์ คงไม่มีเรื่องราวมากนัก เพราะเธอยังไม่ได้มีความฝันเรื่องโลกหน้าของเธอโดยเฉพาะ ทั้งนี้หมายความว่า เธอยังมิได้มีทิวฐิที่ทำให้ทึกทัก และ ยึดมั่นเอาเองว่า โลกทิพย์จะต้องเป็นอย่างไรนั้เหมือน กับผู้อื่น”

“แล้วโลกมนุษย์กับโลกทิพย์แตกต่างกันอย่างไรครับ ?”

“แตกต่างกันโดยส่วนใหญ่มีดังนี้คือ ในที่นี้ไม่มีวัตถุ ที่หยาดงเช่นในโลกมนุษย์ มาเป็นเครื่องกั้นระหว่าง ตัวเรากับความคิดของเรา ในโลกมนุษย์นั้นก่อนที่จะสร้าง อะไรขึ้นมาได้จะต้องมีความคิดวางแผนการกันก่อน และ

บ้างก็ต้องลงมือเขียนแบบกันอีกด้วย ต่อจากนั้น ก็ต้องทำให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาโดยใช้มือหรือไม้ก็เครื่องจักร เธอเห็นใหม่่ว่า จากความคิดคงว่าจะสำเร็จเป็นวัตถุขึ้นมาได้ ต้องใช้เวลาและต้องผ่านกรรมวิธีอันยุ่งยาก และซับซ้อนเพียงใด แต่ในที่นี้เราตัดกระบวนการต่าง ๆ ในเรื่องนี้ทิ้งไปหมดได้เลย เพราะว่าเราสามารถให้ความคิดของเราอย่างเดียว ทำงานได้ทั้งหมดอย่างมีประสิทธิภาพดีเสียด้วย”

“ในโลกทิพย์ ความคิดเป็นการกระทำที่ส่งผลให้เกิดขึ้นโดยตรงและทันทีทันใด และข้อยากที่ชาวโลกมนุษย์ไม่ยอมเข้าใจก็อยู่ตรงเรื่องนี้เอง เขาอาจจะเชื่อว่าความคิดมีผลเช่นนั้นจริง แต่เขาก็คิดต่อไปว่าผลอันเกิดจากความคิดดังกล่าวนั้น คงจะเป็นเหมือนกับความฝันและเนื่องจากมีสภาพเป็นเพียงเงา ๆ ก็คงจะอยู่คงทนไม่ได้นาน ย่อมจะละลายหายไปได้ง่ายเหมือนหมอก ฉะนั้นเธอจะเห็นได้ว่าความเข้าใจของชาวโลกมนุษย์ในเรื่องนี้ผิดพลาดอย่างไร” ในโลกทิพย์นี้ ความคิดมีอำนาจมากมายและกว้างขวางมาก ในโลกมนุษย์เพียงแต่คิดเท่านั้น ยังไม่ได้ชื่อว่าทำอะไรได้ แต่ในที่นี้พอคิดเสร็จก็เป็นอันทำและเกิดผลทันที”

“ข้อนี้หมายความว่า พอคิดเสร็จ ก็จะมีผลเป็นวัตถุ ขึ้นมาดังที่คิดไว้ทันที อย่างไรก็ตาม ขอให้เธอละลึกไว้ อย่างหนึ่งด้วยว่า ความคิดที่ฉันทกล่าวถึงในที่นี้ไม่ได้หมายถึงความอยากได้หรือความต้องการอย่างเดียว เช่นการก่อสร้างบ้านนี้เป็นต้น ก่อนที่จะปรากฏเป็นรูปบ้านขึ้นมาได้ เราก็ต้องคิดกะโครงการกันโดยรอบคอบเสียก่อนว่า จะให้เป็นรูปหรือทรวดทรงอย่างไร ต่อจากนั้นช่างก่อสร้างและช่างปูนจึงจะรวมกันลงมือทำงาน แล้วงานก่อสร้างดังกล่าวนี้ ก็สำเร็จด้วยอำนาจของความคิดอย่างเดียว คือไม่ต้องอาศัยวัตถุก่อสร้างอย่างไรไม่ต้องมีร้านค้า ไม่ต้องมีเครื่องจักรกลต่าง ๆ เลย หลังจากทีตกลงกะแผนการกันเรียบร้อยว่าจะก่อสร้างแน่แล้ว ท่านทั้งหลายเหล่านี้ก็เริ่มใช้พลังความคิดหรือพลังจิตสร้างบ้านขึ้นมาได้ และบ้านที่สร้างขึ้นมานี้ก็เป็นบ้านจริง ๆ จับได้ถูกต้องได้ อาศัยอยู่ได้ และก็จะคงอยู่ตลอดไปตราบนานเท่าที่เราต้องการจะให้มันคงอยู่”

“เธอเห็นไหม ขณะนี้เรากำลังนั่งกันอยู่บนเก้าอี้และเก้าอี้ก็อยู่บนพื้นห้องในบ้านเหมือนกับในโลกมนุษย์นั่นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเราไม่ใช่ความฝันเลย”

“ถ้าเช่นนั้น ก็หมายความว่า หากเราต้องการจะสร้างหรือทำอะไรขึ้นมา เราก็ต้องหัดหรือเรียนเสียก่อนใช่ไหมครับ ?” โรเยอร์ถาม

“แน่นอนที่สุด ตัวอย่างเช่น เดียวนี้หากเธอนึกอยากจะทำโต๊ะสักตัวหนึ่ง เธอจะทำได้ไหม ?”

“ไม่ได้ทีเดียวครับ”

“อย่าว่าแต่เธอเลย ฉันเองและรูธก็ยังไม่เหมือนกัน เพราะว่ายังไม่เคยหัดมาก่อน รูธเคยทำผ้าม่านสำหรับแขวนที่ฝาผนังห้องเหมือนกัน แต่เธอทำโดยอีกวิธีหนึ่ง คือเธอทำโดยใช้เครื่องจักร ซึ่งเครื่องจักรนี้ก็มีผู้เชี่ยวชาญทำขึ้นให้เหมือนกัน เครื่องจักรเหล่านี้ก็เป็นเครื่องจักรจริง ๆ ไม่ใช่ของหลอก ๆ เป็นเงา ๆ แต่อย่างใดเลย เธอเคยเห็นเขาทำดอกไม้บ้างไหม ?”

“ยังเลยครับ”

“อยากดูไหม ?”

“ก็ดีทีเดียวครับ”

“จั้นไปกันเดี๋ยวนี้เลย ไปดูผู้เชี่ยวชาญเขาทำกัน”

ในระหว่างการเดินทาง เราได้อธิบายให้โรเยอร์ฟังว่า บุคคลผู้ที่เรากำลังจะไปหานี้ เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ เป็นผู้ที่มีนิสัยรักดอกไม้ ดังนั้นเมื่อเข้ามาสู่โลกทิพย์แล้วก็ได้ทำงานที่ตนรักต่อไป คือในปัจจุบันมีหน้าที่ดูแลรักษาสวนดอกไม้

“ผมคิดว่า ดอกไม้ที่เนืองออกอย่างเดียวกับในโลกมนุษย์ เสียอีกครั้ง” โรเยอร์กล่าว “คือโดยการปลุกเมล็ดลงในดิน แล้วปล่อยให้มันงอกขึ้นมาเอง แต่ฟังตามที่ท่านพูด ผมรู้สึกว่าจะไม่ใช่เช่นนั้นเสียแล้ว”

“เราไปให้ถึงเสียก่อนเถอะโรเยอร์ แล้วเธอจะได้เห็นเอง นี่ไง เธอเห็นหรือยัง สวนดอกไม้ที่เราต้องการมาพบ อยู่ที่นี่เอง”

เบื้องหน้าเราเป็นอาณาเขตอันกว้างขวางของสวนดอกไม้ ซึ่งประกอบด้วยดอกไม้นานาพรรณและมีสีต่าง ๆ กันเต็มไปหมด นอกจากนั้นยังมีต้นไม้ต่าง ๆ ขนาดตั้งแต่อย่างป็นหน่อเล็ก ๆ จนถึงขนาดสูงใหญ่มหึมา เป็นอันว่า รอบตัวเราในบัดนี้มีต้นไม้และดอกไม้แวดล้อมอยู่โดยรอบ ทำให้เกิดความชุ่มชื้นอย่างบอกไม่ถูก แล้วเราก็ชวนกันเดินไปตามทางที่นำไปสู่บ้านหลังใหญ่ท่ามกลางภูมิประเทศอันงดงามนี้

เนื่องจาก ข้าพเจ้าได้ส่งกระแสดิจิตบอกให้ท่านเจ้าของบ้านทราบล่วงหน้าถึงการมาเยี่ยมของเราแล้ว พอไปถึงหน้าประตูจึงปรากฏว่า ท่านเจ้าของบ้านได้ออกมาคอยต้อนรับเราอยู่ก่อนแล้ว โรเยอร์แสดงความประหลาดใจอย่างยิ่ง ที่ได้ยินคำพูดแสดงว่าท่านได้รู้ล่วงหน้าถึงการมาของเราดี รุจจึงอธิบายว่าเราได้ส่งข่าวให้ท่านทราบก่อนแล้ว ด้วยกระแสดความคิดของเรา ซึ่งมีผลเท่ากันหรือว่าดีกว่าการมาบอกด้วยตนเองเสียอีก

เราได้แนะนำ โรเยอร์ ให้ท่านเจ้าของบ้านรู้จักว่าเป็นผู้ที่เพิ่งมาถึงใหม่ และแจ้งว่าเด็กหนุ่มต้องการจะเห็นกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ด้วยตนเอง

“ได้การพ่อบุ๋ม ถ้าเธอต้องการดูการสร้างดอกไม้ละก็ แปลว่าเธอมาถูกที่แล้ว” ท่านเจ้าของบ้านกล่าว

โรเยอร์ขณะนี้รู้สึกว่าจะมีความกล้า และคุ้นเคยต่อขนบธรรมเนียมของโลกทิพย์อยู่บ้างแล้ว จึงถามขึ้นทันที

“ท่านมีหน้าที่ผลิตดอกไม้ขึ้นสำหรับโลกทิพย์นี้ทั้งหมดหรือครับ”

“เปล่าเลยเธอ หน้าที่ของฉันไม่ได้กว้างขวางถึงขนาดนั้นดอก” ท่านตอบ “ยังมีอีกหลายแห่งที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกับฉันในที่อื่น หน้าที่ของฉันมีขอบเขตเพียงแต่บริเวณนี้เท่านั้น อ้อ แต่ว่าเธอต้องการจะมาดูการทำงานของฉันไม่ใช่หรือ เข้ามาข้างในดูผลงานบางอย่างของฉันก่อนเถอะ”

โดยรอบบริเวณในที่ใกล้ ๆ นี้ เราสังเกตเห็นอย่างหนึ่งว่า ต้นไม้ดอกแต่ละต้นนั้นช่างมีดอกมากมายเหลือเกิน เมื่อคิดเทียบส่วนกันกับในโลกมนุษย์

“เธอสังเกตเห็นได้ดี จะเห็นความแตกต่าง บางอย่างระหว่างดอกไม้ที่นี่กับในโลกมนุษย์ ประการแรก ก็คือดอกไม้ในโลกมนุษย์จะร่วงโรยไปเองตามกาลเวลา แต่ที่นี่มันจะคงอยู่เช่นนั้นตลอดไป เท่าที่เราต้องการให้มันคงอยู่ ประการที่สอง ต้นไม้ในโลกมนุษย์จะต้องมีดอกที่ยังอยู่ในฝักเสียส่วนหนึ่งเสมอ ดังนั้นทำอะไรก็ไม่สามารถจะมีดอกให้เต็มต้นได้ แต่ที่นี่ไม่เป็นเช่นนั้น ดอกไม้ทุกดอกจะบานเหมือนกันหมด จึงกล่าวได้ว่าจะไม่มีที่เปรียบเทียบกับในโลกมนุษย์ได้จริง ๆ”

เรามองออกไปเบื้องหน้าในระยะไกล และก็ได้เห็นแปลงดอกไม้อันสวยงามยาวเหยียด ข้าพเจ้ากับรุศเคยมาที่นี่

หลายครั้งแล้ว แต่โรเยอร์เพิ่งได้มาเป็นครั้งแรก ทศนียภาพอันงามเหมือนกับความฝันที่เห็นอยู่เบื้องหน้า ทำให้เขารู้สึกดูดีมีจนพูดอะไรไม่ออกไปพักหนึ่ง

ในแปลงดอกไม้เบื้องหน้าเรา มีดอกไม้บานาชนิดทั้งที่มีอยู่ในโลกมนุษย์และเป็นของโลกทิพย์ โดยเฉพาะดอกไม้เหล่านี้ ที่เป็นดอกไม้ที่มีปรากฏแต่ชื่อในวรรณคดี ก็มีเป็นจำนวนมากมาย กลิ่นหอมชื่นใจของดอกไม้เหล่านี้แทรกซึมอยู่ในบรรยากาศโดยรอบ ทำให้เกิดความชุ่มชื้นอย่างบอกไม่ถูก

“เธอควรจะทราบไว้ด้วยว่า งานดูแลรักษาสวนอันกว้างขวางมโหฬารเช่นนี้ ถ้าหากเป็นในโลกมนุษย์จะต้องเป็นงานหนักอย่างเหลือหลายทีเดียว” ท่านเจ้าของสวนอธิบายให้โรเยอร์ฟัง “แต่ในที่นี้เป็นเหมือนกับงานอดิเรกในยามว่างงานเท่านั้นเอง ฉันทันเองก็ยังไม่เคยเห็นว่าจะมีสวนที่โหนดในโลกมนุษย์ที่จะใหญ่เท่านี้หรือเปล่า แต่ก็ต้องขอบอกเธอว่า สวนนี้ยังหาใช่สวนที่ใหญ่ที่สุดในโลกทิพย์ไม่”

“ทำไมงานดูแลสวนอันใหญ่โตถึงขนาดนี้ จึงเป็นเพียงงานอดิเรกในยามว่างได้ ? ก็เพราะว่าเราไม่มีเรื่องที่จะต้องกังวลต่าง ๆ ดังเช่นในโลกมนุษย์เลย ข้อแรกก็คือ เรื่อง

อากาศ ดินฟ้าอากาศ ที่นี้สดชื่นเป็นเครื่องอำนวยความสะดวก เจริญเติบโตของพืชอยู่ตลอดกาล เรื่องที่สองคือเรื่องดิน ก็เป็นอันเลกวิตกกังวลได้ เรื่องที่สามก็คือเวลาในโลกมนุษย์ การปลูกต้นไม้จะต้องรอเวลาอันสมควรเสมอ ก่อนที่มันจะมีดอกมาให้เราชม แต่ในโลกทิพย์เราสามารถสร้างต้นไม้ขึ้นมาพร้อมกับให้มีดอกในทันทีได้เลย (we make our plant with its blooms already on it) และจะต้องการให้มีสีอย่างใดก็ได้ทั้งสีและจำนวนดอกนั้น เราจะให้มีเพียงดอกเดียว หรือหลายดอกก็ได้ตามใจชอบ”

“แต่เธออย่าเพิ่งคิดนะ โรเยอร์” ข้าพเจ้าเอ่ยขึ้น “ว่าผู้รักษาสวนที่นี้ช่างมีงานทำน้อยเหลือเกิน และคงจะเป็นคนขี้เกียจเสียเป็นส่วนมาก อันที่จริงแล้วเขาเป็นอัจฉริยะในทางนี้ทีเดียว เขามีผู้ร่วมงานอีกหลายคน ซึ่งล้วนมีหน้าที่รับผิดชอบ ในความงามน่ารักของดอกไม้เหล่านี้ทั้งหมด”

เราเดินตามท่านเจ้าของสวนไปตามทางเล็ก ๆ ซึ่งมีดอกไม้บานาพรรณขึ้นอยู่โดยรอบ ท่านได้บอกว่าคุณไม้เหล่านี้มีไว้เพื่อใช้ประโยชน์ด้วยเหมือนกัน ไม่ใช่เพียงไว้ดูเล่นสวย ๆ เท่านั้น

“ท่านครับ” โรเยอร์ถาม “ถ้าดอกไม้และต้นไม้ต่าง ๆ

ไม่มีการตายเลยเช่นนี้ เหตุใดจึงมีผู้ต้องการมากเหลือเกิน น่ากลัวจะมีผู้ต้องการมากกระมังครับ ?”

“ใช่แล้ว” ท่านเจ้าของสวนตอบ “มีผู้ต้องการมากจริง ๆ บางคนต้องการขยายสวนเดิมก็มี และบางคนก็ต้องการเปลี่ยนของเก่าที่มีอยู่ให้เป็นชนิดใหม่ เรื่องเช่นนี้ ก็ตกเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องช่วยเหลือเสมอ เข้ามาข้างในเถอะ จะได้ดูของสวยงามอีกมาก”

เราเข้าไปข้างในห้องอันกว้างขวาง ซึ่งมีหนังสือวางไว้บนหิ้งต่าง ๆ มากมาย ท่านเจ้าของบ้านหยิบหนังสือออกมาเล่มหนึ่งและเปิดออกให้เราดู เห็นรูปดอกไม้ลิปซึ่งเป็นรูปสอดสีอย่างสวยงาม อันที่จริง ถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องแล้ว จะเรียกว่ารูปภาพก็น่าจะไม่ถูกนัก ข้าพเจ้าคิดว่า ควรจะเรียกว่าคล้าย ๆ กับจะเป็นตัวอย่างของดอกไม้ลิปดอกหนึ่งเสียมากกว่า เพราะสีสนัวรรณะของมันเหมือนกับดอกไม้จริง ไม่มีผิดเพี้ยนเลย

“รูปภาพเหล่านี้เป็นของจำเป็นที่สุด” ท่านเจ้าของบ้านอธิบาย “เพราะนักเรียนของเราต้องเรียนรู้รายการเรียนทุกอย่างก่อนที่จะสร้างมันขึ้นมาได้ หลักความจริงมีอยู่ว่า ก่อน

ที่เราจะสามารถสร้างสรรค์สิ่งใดขึ้นมาได้ เราจะต้องรู้รายละเอียด อย่างละเอียด จะต้องเขียนทุกส่วนทุกตอนของสิ่งนั้น ๆ ได้โดยไม่ให้มีข้อบกพร่องเลยทีเดียว มิฉะนั้นแล้ว เวลาเธอสร้างขึ้นมานั้นจะไม่เป็นวัตถุที่สมบูรณ์ ในเรื่องนี้ เธอจะถือแต่เพียงว่า เกือบใช้ได้แล้วเท่านั้นยังไม่พอ เราจะต้องให้สมบูรณ์ (คือนึกให้เห็น และจำให้ได้โดยสมบูรณ์) จริง ๆ จึงจะใช้ได้ เธอจะต้องหลับตามองให้เห็นทุกส่วนทุกแง่ทุกมุมของมันอย่างทะลุปรุโปร่งเสียก่อน ดังนั้น ชั้นแรกผู้หัดใหม่ จึงต้องเรียนโดยวิธีการลงวาดภาพดูด้วยตนเองก่อน ต่อจากนั้นก็ดูรูปภาพ หรือดูของจริงก็ได้ เมื่อจำได้จนติดตาติดใจแล้ว จึงจะเริ่มลงมือสร้างได้ด้วยกำลังจิต หรือความคิดของตนเอง”

เราออกจากห้องนั้นไปยังอีกห้องหนึ่ง ซึ่งมีรูปดอกไม้ต่าง ๆ แขนงไว้ตามฝาผนังเป็นจำนวนมาก ท่านเจ้าของบ้านได้อธิบายให้ฟังว่า

“รูปภาพเหล่านี้เป็นภาพที่ส่งมาจากส่วนอื่น เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกันกับภาพของเราที่ส่งไปให้เขาบ้างสุดแล้ว แต่ใครจะนึกค้นคิดแบบใหม่ดี ๆ ขึ้นมาได้ เธอเห็นไหม

โรเยอร์เราทำงานก้าวหน้ากันเรื่อย ไม่มีใครหยุดนิ่ง หรือ
เกียจคร้านเลย”

ในที่สุดเราก็ได้เข้าไปยังห้องใหญ่ห้องหนึ่ง ซึ่งมีเด็ก
หนุ่มหลายคนกำลังทำงานกันง่วนอยู่ เราได้รับคำบอกเล่า
ว่าเด็กเหล่านี้เป็นนักเรียนแผนกการสร้างดอกไม้และหลังจาก
นั้นเราก็มาถึงจุดมุ่งหมายของการพาโรเยอร์มาเยี่ยมในครั้งนี้
คือมาดูกรรมวิธีในการสร้างดอกไม้เห็นประจักษ์แก่ตา

เราทุกคนลงนั่งกันรอบ ๆ โต๊ะตัวหนึ่ง ท่านเจ้าของ
บ้านได้นำภาชนะอย่างหนึ่ง มีรูปร่างคล้ายกระถางต้นไม้มา
วางลงบนโต๊ะ แล้วเอาดินใส่ลงไปเล็กน้อย เสร็จแล้วก็สั่ง
ให้เราคอยดูสิ่งที่จะเกิดขึ้นในขณะที่ต่อไปให้ดี

ในขั้นแรกปรากฏว่ามีเพียงหมอกจาง ๆ ปกคลุมอยู่โดย
รอบกระถางนั้น ต่อมากลุ่มหมอกนี้ก็ค่อย ๆ ปรากฏเป็น
รูปร่างชัดขึ้นทุกที และเราก็ได้เห็นเป็นรูปคล้าย ๆ ก้าน
ดอกไม้อยู่ที่ท่ามกลางหมอกนั้น ภาพดังกล่าวค่อยปรากฏชัด
ขึ้น ๆ และในไม่ช้าเราก็เห็นเป็นดอกไม้ดอกหนึ่งปรากฏขึ้น
อย่างจาง ๆ พร้อมทั้งมีสีสนววรรณด้วย พอที่จะทำให้เรา
เห็นได้ว่าเป็นดอกทิวลิปนั่นเอง

ท่านเจ้าของสวนลุกขึ้นจากที่นั่ง หยิบกระดาษขึ้นมา
พิจารณาดูอย่างถี่ถ้วน แล้วก็ส่งให้เราทุกคนดูกันจนทั่ว

เป็นดอกไม้ที่สวยงามทีเดียว ถึงแม้ว่าในตอนนี้จะยัง
อ่อนแออยู่ และยังมีสีจางอยู่บ้างก็ตาม ข้าพเจ้าส่งกระดาษ
คืนให้ไป และท่านก็ได้รับไปวางไว้ที่เดิม ไขก่าลงจิตเพ่งดู
อยู่อีกครู่เดียว ก็ปรากฏว่าดอกไม้นั้นมีสีส้มเหมือนของจริง
และเป็นดอกไม้ที่แข็งแรงสมบูรณ์ทุกประการ

“เป็นไง โรเยอร์ เราได้ดอกไม้ใหม่อีกดอกหนึ่งแล้ว
เธอลองพิจารณาดูทีหรือว่า มันมีอะไรบกพร่อง หรือผิด
พลาดบ้าง ?”

โรเยอร์รับไปพิจารณาดู แต่แล้วก็บอกว่าไม่มีสิ่งใด
บกพร่องเลย

“มีสิ โรเยอร์ ท่านมองซินเยอร์และรูธรู้ดี แต่เธอ
ยังไม่รู้ เพราะว่าเรายังไม่ได้บอกให้ทราบนั่นเอง”

โรเยอร์รับดอกไม้ไปพิจารณาดูใหม่ แต่ก็สารภาพว่า
ไม่เห็นมีอะไรบกพร่องเลยจริง ๆ

“ถ้าว่ากันในแง่รูปลักษณะของดอกไม้แล้ว มันก็ไม่มี
อะไรผิดไปจากเดิมหรอก เพราะว่าเราได้สร้างสรรค์มันขึ้น

อย่างสมบูรณ์จริง ๆ สิ่งที่ผิดไปหรือว่าที่ขาดไปก็คือมันขาดพลังชีวิตที่จะรักษามันไว้ให้คงอยู่ตลอดเวลา พลังดังกล่าวนี้เราให้มันไม่ได้ เพราะต้องได้มาจากเบื้องสูงขึ้นไป ซึ่งเราจะต้องแจ้งความประสงค์ขอไปก่อน แต่เราต้องแน่ใจจริง ๆ ว่า สิ่งที่เราสร้างสรรค์ขึ้นนี้สมบูรณ์สมควรที่จะขอไปได้แล้ว”

“บางครั้งเราก็ทำผิด คือบกพร่องเหมือนกัน เรื่องเช่นนี้ ก็เป็นเหมือนกับเด็กนักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดหรือการบ้านผิดนั่นเอง แต่ว่าการผิดเช่นนี้ไม่มีอันตรายอย่างใดดอก เพราะเราก็ยุบมันเสีย ให้วัตถุมันกลับคืนไปยังแหล่งเดิมของมัน แล้วก็ตั้งต้นทำใหม่อีก”

“ตัวอย่างเช่น บางครั้งปรากฏว่ากลีบดอกไม้หายไปกลีบหนึ่ง หรือดอกเกิดเบี้ยวไปข้างหนึ่ง หรือว่าสีไม่ตรงกับความเป็นจริง เราก็ต้องเริ่มต้นใหม่ เราทำแล้วแก้กันไป เช่นนี้จนกว่าจะได้ที่ เป็นที่พอใจจริง ๆ”

“ท่านจะต้องทำอย่างไร เวลาท่านขอพลังชีวิตให้ดอกไม้ ? ต้องมีพิธีไหมครับ” โรเจอร์ถาม

“โหน.....เธอหมายถึงพิธีทางศาสนาใช่ไหม ?”

“ก็ทำนองนั้นแหละครับ”

ถ้าแบบนั้นละก็ไม่มีแน่ทีเดียว เท่าที่เราจะต้องทำ ก็คือส่งกระแสความคิดขึ้นไปยังภูมิสูงดังที่ฉันได้บอกให้เธอฟังแล้ว และก็จะมีใครคนหนึ่ง รับกระแสความคิดของเราไว้ ต่อจากนั้นก็จะมีกระแสพลังชีวิตส่งลงมาให้ แน่ละพลังนี้มาจากแหล่งใหญ่ที่สุด (the Source) แต่ก็ได้ส่งผ่านผู้ที่อยู่ในภูมิสูงผู้หนึ่งลงมาให้เรา เรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมชาติ อย่างแท้จริง และจะไม่มีการขาดตกบกพร่องแต่อย่างใดเลย ขอแต่ให้เราสร้างดอกไม้ให้สมบูรณ์เสียก่อนก็เป็นการเพียงพอแล้วพอเราขอไปท่านก็จะส่งมาให้ทุกคราวโดยไม่มีการปฏิเสธและไม่มีการซักถามแต่อย่างใด ดังนั้นเราจึงไม่เคยขอไปในเมื่อเรายังสร้างวัตถุขึ้นมายังไม่สมบูรณ์พอ อันที่จริงนั้นถึงแม้ว่า วัตถุจะยังไม่สมบูรณ์พอ หากเราจะขอไปก็คงจะได้ แต่ว่าเราก็ไม่ควรทำเช่นนั้น

“ในขั้นแรกฉันจะตรวจดูงานของนักเรียนของฉันโดยเรียบร้อยเสียก่อน ถ้ามีอะไรยังจะแก้ไขได้ก็ทำเสีย แต่ถ้ามันบกพร่องหรือผิดแปลกมากเกินไป ก็จะยุบแล้วทำใหม่ เรื่องเช่นนี้ก็ทำได้ไม่ยากเท่าใดนัก”

“แต่ผมเองคิดว่า มันคงไม่ถายนักหรอกครับ” ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านเจ้าของบ้าน “ถ้าท่านให้ผมทำ ผมก็คงจะ

ทำดอกไม้ซึ่งเกิดมาผมก็ไม่เคยเห็นเลยและซึ่งผมคงจะไม่
ปรารถนาที่จะเห็นอีกด้วย”

“ไม่ถึงยงั้นดอกนะ ท่านมองซินเยอร์” ท่านเจ้าของ
บ้านตอบ “ลองดูกันเดี๋ยวนี้ก็ได้เอาไหม?”

“ไม่ได้แน่ครับ” ข้าพเจ้ากล่าวปฏิเสธ “ผมใจคอไม่ดี
แน่ ยิ่งเห็นท่านทั้งสามนั่งจ้องอยู่เช่นนี้ด้วยแล้ว ใจคอสั้น
ไปหมดเลย”

คนทั้งสามหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

“แต่แล้วการฝึกหัดจริง ๆ ไม่ได้เป็นเช่นนั้นดอก” ท่าน
เจ้าของบ้านอธิบาย “ผมกับนักเรียนจะเข้าไปในห้องกัน ๒
ต่อ ๒ เท่านั้น ดังนั้นเราจึงฝึกหัดและทดลองกันได้ตาม
ลำพัง โดยไม่ต้องกระดากอย่างใดเลย”

“ท่านคิดว่า ยังจะพอมือที่ว่างรับผู้ฝึกหัดใหม่ได้อีกสัก
คนหนึ่งไหมครับ” โรเยอร์ถาม “คือว่าผมอยากจะ.....”

“เรียนด้วยคนไข้ไหม” ท่านเจ้าของบ้านต่อให้ “รับ
รองเลยเธอ ไม่เป็นไร ยังมีที่ว่างเหลืออีกมากพอนั่นทีเดียว
แต่ในตอนนี้อเราสร้างดอกทิวลิป ที่ค้างอยู่นี้ให้เสร็จกันเสีย
ก่อนดีกว่า คงไม่เสียเวลามากนักหรอก”

ว่าแล้วท่านก็ประคองดอกไม้้นั้นไว้ในอุ้งมือ จับพลัน เราก็เห็นประกายแสงวามมาที่ดอกทิวลิป แล้วก็หายวับไป ทั้งหมดนี้เป็นไปในชั่วพริบตา ก่อนที่เรารู้ว่าอะไรเป็นอะไร เสียด้วยซ้ำ

“เอาละทีนี้ลองดมดูก็ได้” ท่านกล่าวพลางค่อยโยกดอกไม้้นั้นไปมาข้างหน้าเรา ทำให้เราได้กลิ่นหอมชื่นใจ อย่างยิ่ง

“ลองเอามือจับประคองดูซิโรเยอร์”

โรเยอร์เอื้อมมือไปกุมดอกไม้ไว้โดยรอบ “โอ้โฮ” เขา ร้องอุทาน “จริง ๆ แหละครับดอกไม้ดอกนี้มีชีวิตแล้ว ผมรู้สึกว่ามี.....ง่า.....คล้าย ๆ กับไฟฟ้า.....แล่นขึ้นมาตาม แขนครับ”

“ไม่ใช่ไฟฟ้าดอกโรเยอร์ มันเป็นพลังนะ เป็นพลัง ของชีวิตอย่างที่เขากล่าวนั้นแหละ กระแสพลังนั้นจะทำให้ เธอสดชื่นยิ่งขึ้นอ่า.....แต่ว่าเรายังทดลองกันยังไม่เสร็จดี ทีนี้โรเยอร์ เธอวางกระถางลงบนโต๊ะ แล้วเอามือจับลำต้น แล้วลองเขย่าดูสักเล็กน้อยซิ”

โรเยอร์ลองเขย่าดูเบา ๆ และทันใดก็ได้ยินเสียงกังวาน

เบา ๆ แต่ทว่าแหลมเล็กและแจ่มใสอย่างยิ่ง ดังออกมาจากต้นไม้

ด้วยความประหลาดใจและดีใจ โรเยอร์ได้เขย่าตุ๊กตาเบา ๆ หลายครั้ง และทุกครั้งก็มีเสียงกังวานไพเราะดังออกมา

“เวลาเราเขย่าดอกไม้จะเกิดเสียงดังเช่นนี้เหมือนกัน ทุกครั้งหรือครับ” เขาถาม

“ใช่ ทุกครั้งที่เดียวและอันที่จริงก็หมายความว่าถึงอย่างอื่นนอกจากดอกไม้ด้วย เช่นน้ำเป็นต้น เวลาเธอควนน้ำก็จะเกิดเสียงเช่นนั้นเหมือนกัน แต่สำหรับดอกไม้ลึบนี้ เมื่อต่อนก่อนที่จะให้พลังชีวิต ถึงแม้เธอจะเขย่าอย่างไร ก็จะไม่มีความดังออกมาเลย”

“เอละ สำหรับเธอ ว่าง ๆ เมื่อใดก็มาสมัครเรียนได้เลย แต่ในระยะแรกนี้ ท่านมองชินเยอร์คงจะพาเธอไปเที่ยวชมภูมิประเทศสักพักหนึ่งก่อน”

บทที่ ๑๑

คนจน

“ดูเหมือนท่านได้เคยบอกผมใช้ไหมครับ” โรเจอร์
ถามขึ้นในวันหนึ่งว่า “มีสถานที่ซึ่งไม่น่าอยู่เหมือนกับภูมิ
ของเรานี้”

“จริงอย่างนั้น” ข้าพเจ้าตอบ

“สถานที่เช่นนั้นอยู่ที่ไหนครับ”

“เรื่องนี้เห็นจะตอบยากโรเจอร์ เพราะเมื่อในโลกทิพย์
นี้ไม่มีทิศเหนือ ทิศใต้ ตะวันออกและตะวันตกแล้ว ก็เป็น
การยากที่จะตอบว่า สถานที่นั้น ๆ อยู่ที่ไหนกันแน่ แต่
อย่างไรก็ตาม เราก็สามารถไปถึงสถานที่นั้นได้ทันที เธอ
ต้องการ ไปดูสถานที่นั้นหรือ ?”

เด็กหนุ่มนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ผมคิดว่าให้ท่านมองซินเยอร์ และคุณครูช่วยออกความเห็นให้ดีกว่าครับ”

“ถ้าเช่นนั้น ฉันคิดว่าในระยะนี้อย่าเพิ่งไปดูก่อนจะดีกว่าโรเยอร์ อันที่จริงเราสามารถจะคุ้มภัยทุกอย่างให้แก่เธอได้เสมอ แต่ที่ห้ามไว้ในขณะนี้ ก็เพราะเกรงว่าเธอจะใจคอไม่ดีเมื่อได้ไปเห็นสิ่งเหล่านั้นมานั่นเอง นี่หมายความว่า บางครั้งความอยากรู้อยากเห็นนี้แหละก็อาจทำให้ต้องมานั่งเสียใจว่า รู้เช่นนี้ไม่ได้ดูไม่ได้เห็นเสียดีกว่า”

แต่มีข้อที่ควรรู้อยู่อย่างหนึ่ง โรเยอร์ คือภูมิต่ำ หรือ อบายภูมิต่ำนี้ ไม่มีลักษณะเหมือนกับที่ศาสนา (คริสต์ศาสนา) ในทางโลกมนุษย์เข้าใจกัน คือคนในโลกมนุษย์เข้าใจว่า เมื่อใครเข้าไปแล้วก็เป็นอันไม่ต้องมีการออกมาอีกตลอดกาล แต่ความเป็นจริงทุกคนที่อยู่ในที่นั้นไม่ว่าจะต่ำหรือมีตเพียงใดก็ตาม มีโอกาสที่จะกลับตัวได้เสมอ และเมื่อเขากลับตัวหรือว่ากลับใจได้แล้ว เขาก็มีโอกาสมออกมาจากภูมิต่ำเช่นนั้นได้ หลักการมีอยู่ว่า เราที่นี่สามารถจะเลื่อนชั้นภูมิของเราขึ้นไปได้อีกโดยการทำความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ฉะนั้น ผู้ที่อยู่ในนรกหรือภูมิต่ำเช่นนั้น ก็สามารถจะเลื่อนภูมิของเขาขึ้นมาจนถึงภูมิของเรานี้ได้ฉะนั้น”

“เธอเห็นกระท่อมเล็ก ๆ ที่นั่นไหม กระท่อมที่มีต้นไม้
สูงขึ้นไปอยู่ ๒ ข้างนั่นแหละ ผู้ที่อยู่ในกระท่อมนี้แหละ เป็น
ตัวอย่างของหลักการที่ฉันได้บอกแก่เธอแล้ว ครั้งหนึ่งเขา
เคยอยู่ในภูมิเช่นนั้นมาก่อน และบัดนี้ด้วยความสำนึกผิด
ของตน จึงได้เลื่อนภูมิขึ้นมาชั้นนี้แล้ว นั่นไง เจ้าของบ้าน
เขาเห็นเราแล้ว”

ขณะนี้เจ้าของบ้านซึ่งอยู่ในสวนได้แลเห็นเราและกำลัง
โบกมือให้แก่เราด้วยความยินดี

“คุณรุช ท่านมองซินเยอร์” เขาร้องทักด้วยความดีใจ
“ยินดีเหลือเกินครับ ที่ได้พบคุณทั้งสอง รู้สึกว่าคุณทั้งสอง
หายไปเสียนานทีเดียว อ้อ.....แล้วก็เพื่อนหนุ่มของเราคนนี้
เป็นใครครับ ดูเหมือนผมจะยังไม่เคยเห็นมาก่อนเลย”

เราได้แนะนำให้โรเยอร์รู้จักกับเขา และอธิบายว่าที่หายไป
เสียนาน ก็เพราะกำลังพาโรเยอร์เที่ยวชมภูมิประเทศและ
ให้การศึกษาเกี่ยวกับชีวิตใหม่แก่เขาอยู่

“เป็นอย่างไรบ้างหนุ่มนี้ สำหรับคุณ ?” รุชถาม

“สบายดีครับ ผมรู้สึกสบายดีขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก”

“แต่ก่อนเป็นอย่างไรครับ ?” โรเยอร์ถาม

“เทียบกันไม่ได้เลยเธอ” ชายผู้นั้นตอบ “แต่ตอนนี้เราเข้าไปข้างในกันก่อนดีกว่าโรเยอร์ แล้วเธอจะได้เห็นกระท่อมในชนบทของโลกทิพย์ว่า มีสภาพเป็นอย่างไร”

ภายในกระท่อมนี้เจ้าของบ้านได้จัดไว้อย่างสะอาดและเรียบง่ายน่าดูมาก เครื่องประดับตกแต่งบ้านเป็นแบบโบราณ แต่ก็ได้รับการขัดถู และชักเงาเป็นอย่างดี บนโต๊ะมีดอกไม้อันสวยงามใส่แจกันวางไว้ทั่ว ๆ ไป แสดงว่าผู้เป็นเจ้าของบ้านได้เอาใจใส่ดูแลรักษาบ้านของเขาเป็นอย่างดี

“ฉันยินดีจะบอกเธอโดยไม่ละอายเลย โรเยอร์ ว่าสภาพของฉันเมื่อตอนที่มาถึงโลกทิพย์ใหม่ ๆ นั้นเลวกว่านี้มาก ที่ฉันได้มีที่อยู่ ๆ เช่นนี้ได้ ก็เพราะท่านมองชินเยอร์ คุณรุธและท่านเอ็ดวินนั่นเอง อ้อ.....ท่านเอ็ดวินไปไหนเสียเล่าครับ ?”

“หมูนี เอ็ดวินกำลังมีธุระยุ่ง” รุธตอบ “เราเองก็ไม่ได้พบเขาบ่อยนัก และขณะนี้เราก็กำลังดูแลโรเยอร์อยู่ด้วย”

“ผมยังไม่ลืมบุญคุณที่ท่านทั้งสามได้ช่วยผมไว้เลย การพบกันครั้งแรกของเรานั้นผมจะจำไว้ตลอดไป”

“ถ้าเธอไม่รังเกียจ ช่วยเล่าให้โรเยอร์ฟังสักหน่อยก็ดี”

“ได้ครับ ถ้าเป็นความประสงค์ของท่าน แต่ก่อนอื่น เธอควรจะทราบเสียด้วย โรเยอร์ ว่าเหตุใด ฉันจึงตกไปอยู่ในสภาพอันเลวทรามต่ำช้าเช่นนั้น เมื่อมาถึงโลกทิพย์ใหม่ ๆ ในตอนแรก”

“เมื่อตอนที่ฉันอยู่ในโลกมนุษย์นั้น โรเยอร์ ฉันเป็นนักธุรกิจ ที่ได้ประสบความสำเร็จในการทำงานคนหนึ่งทีเดียว ฉันไม่ได้คิดถึงอะไรมากจากการค้าขาย และฉันก็ถือว่าการติดต่อกับผู้อื่นนั้น เราต้องพยายามเอาเปรียบเขาให้ได้มากที่สุด และวิธีการใด ๆ ก็ตาม ถ้าไม่ผิดกฎหมายแล้ว ก็เป็นอันใช้ได้เสมอ ส่วนที่ว่าผู้อื่นจะต้องได้รับความลำบากหรือเดือดร้อนอย่างใดนั้นฉันไม่เคยคิด เพราะถือว่าเป็นเรื่องของเขาเอง ความสามารถในการหาอุปาย เพื่อเอาเปรียบผู้อื่นประกอบกับการไม่มีใจกรุณา ทำให้ฉันเป็นนักธุรกิจที่ประกอบการสำเร็จในชีวิตอย่างน่าพอใจ”

ในบ้านอันใหญ่โตของฉัน มีบุคคลที่ฉันคิดถึงอยู่คนเดียวคือตัวของฉันเอง คนอื่น ๆ ไม่มีความหมายสำหรับฉัน ฉันคนเดียวเป็นผู้ออกคำสั่ง และเขาทั้งหมดจะต้องทำตามคำสั่งของฉันโดยเคร่งครัด

ฉันเคยทำบุญมากเหมือนกัน ในเมื่อฉันเชื่อว่าฉันจะได้รับประโยชน์และการยกย่องอย่างคุ้มค่า เรื่องที่ว่าทำบุญโดยไม่มีใครรู้นั้น ฉันทำไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นถ้าจะมีการออกเงินทำบุญ ฉันก็ต้องติดตามดูว่า ชื่อของฉันจะต้องปรากฏเด่นพอดูทีเดียว ฉันเคยออกเงินสร้างโบสถ์ในตำบลที่ฉันอยู่เหมือนกัน และฉันก็ได้คอยติดตามดูว่า ชื่อของฉันมีปรากฏให้เห็นเด่นจริง ๆ

“บ้านของฉันมีขนาด และลักษณะสมกับที่ฉันเป็นนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง ตอนนั้นฉันถือว่า ฉันเป็นเทวดาองค์หนึ่งทีเดียว ฉันภูมิใจในตัวเองเช่นนี้เรื่อยมาจนกระทั่งมาสู่โลกทิพย์นี้ และก็ได้รู้ความจริงว่าตัวเองเป็นเทวดาเหมือนกัน แต่เป็นเทวดาจอมปลอม เทวดาที่สกปรกเลวที่สุด เท่าที่จะพึงมีได้ในโลกทิพย์ (a god made of tin, the sorriest, shabbiest god)”

“ตอนที่ฉันตายจากโลกมนุษย์มานั้น ฉันมีอายุเลยวัยกลางคนได้ประมาณหนึ่งหรือสองปี”

“ฉันเชื่อว่า ฉันจะต้องได้รับการทำศพให้อย่างมโหฬาร มีพิธีอันใหญ่โตหรูหรา และมีผู้เศร้าโศกเสียใจมากมาย แต่ฉันก็ได้มารู้ในภายหลังว่า ไม่มีใครเสียใจในการตายของฉัน

เลย ตรงกันข้ามเขากลับพากันดีใจเสียอีก บางคนกลับว่า พวกปีศาจร้ายมันได้พาฉันไปอยู่กับมันแล้ว ในที่สุด บางคน ก็กล่าวว่า ฉันเป็นตัวผีรอกพลัดมาเกิดในโลกมนุษย์ (I was the one justification for the existence of hell) แล้วว่า ฉันตายเสียได้แผ่นดินคงจะสูงขึ้นอีก (the earth was the sweater for my remove) นี่แหละ โรเยอร์ คนข้างหลังเขาคิดถึงฉันแบบนี้ และในระหว่างนั้นเธอรู้ไหม โรเยอร์ว่าฉันได้มาอยู่ที่ไหนในโลกทิพย์ ?”

“ฉันตื่นขึ้นมา ก็พบว่าตนเองมานอนอยู่ในกระท้อบ โทโรโทโส ที่แสนสกปรกหลังหนึ่ง เธอคงจะคิดไม่ถึงดอก โรเยอร์ว่ามันสัปรังเค และน่าทุเรศเพียงใด ฉันจะพาเธอ ไปดูก็ได้เพราะมันยังอยู่ที่เดิมนั่นเอง เธอลองคิดดูก็ได้ว่า มันเป็นความทรมาณอย่างแสนสาหัสเพียงใด ในเมื่อฉันซึ่ง เคยอยู่ในบ้านอันใหญ่โตเหมือนปราสาทมาแล้ว กลับต้อง มาอยู่ในกระท้อบหลังเล็ก ๆ เหมือนรูหนู และสกปรกรุงรัง เช่นนั้น และนอกจากนั้น กระท้อบหลังนี้ยังอยู่ในสถานที่ ที่โดดเดี่ยว และกันดารอย่างที่สุดไม่มีสวนหรือต้นไม้อื่นใด เลย โดยรอบบริเวณในที่ใกล้ ๆ นั้น สภาพแวดล้อมภายนอก และภายในกระท้อบหลังนี้ มีแต่ความแห้งแล้งเปล่า เปลี่ยวและน่าทุเรศอย่างเหลือเกิน”

“ถ้าเธอได้ไปเห็นกระต๊อบหลังนี้ เธอคงจะต้องนึกว่าเป็นที่อยู่ของพวกที่ยากจนอย่างที่สุด ซึ่งก็ไม่ห่างไกลกันกับความเป็นจริงนัก เพราะว่าถึงแม้ว่าฉันจะเคยเป็นผู้ที่ร่ำรวยเงินทองอย่างมากมายสักเพียงใดก็ตาม แต่เมื่อว่าโดยจิตใจแล้ว ฉันเป็นผู้ที่ยากจนแสนเข็ญจริง ๆ เสียด้วย มันเป็นการยากจนของจิตใจหรือวิญญาณ (poverty of the soul) เพราะว่าฉันเป็นผู้ที่มีจิตใจแคบอย่างที่สุด ฉันไม่เคยคิดถึงประโยชน์สุขของผู้ใดเลยนอกจากตัวของฉันเอง ฉันไม่เคยช่วยเหลือใครด้วยความสุจริตใจหรือด้วยความเอื้อเฟื้อเลย นอกจากจะทำไปเพื่อเป็นการโฆษณาตัวเอง หรือเพื่อประโยชน์ของตัวเองอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น”

“เสื้อผ้าชุดที่ฉันสวมใส่อยู่ ก็ขาดกระรุ่งกระริ่ง และสกปรกสิ้นดี แน่ละเมื่อฉันตื่นขึ้นมาพบตัวเองอยู่ในสภาพของยากจนเช่นนี้ ฉันโกรธเป็นฟืนเป็นไฟทันทีเพราะฉันไม่สมกับที่ฉันได้เคยตั้งความหวังไว้เสียเลย แปลกอยู่อย่างหนึ่งที่ว่า ฉันรู้สึกที่ฉันออกจากบ้านไปไหนไม่ได้เลย เป็นอันว่าต้องติดตังอยู่กับบ้านรู่หนูนั่นเอง ฉันมองออกไปทางหน้าต่างก็ไม่ปรากฏว่ามีภาพที่น่าดูอย่างใด นอกจากความอ้างว้างแห้งแล้ง และเปล่าเปลี่ยวโดยรอบบริเวณ ภายในก็ไม่มี

ความน่าดูน่าอยู่ และยังมีแถมภายนอกก็ไม่มีอะไรน่าดูเสียอีก เธอคิดดูเถิดว่า มันเป็นการทรมานอย่างร้ายแรงเพียงใด ฉันสู้ทนจนโกรธแค้น สาปแช่งใครต่อใครตลอดเวลา จนกระทั่งท่านเอ็ดวินได้มาพบฉันเข้า”

“ท่านเอ็ดวินได้มาหาฉันในวันหนึ่ง และฉันก็ได้แสดงอาการต้อนรับท่านอย่างที่เคยทำมาในโลกมนุษย์ คือโดยอาการเกรี้ยวกราด วางอำนาจคล้ายกับว่าท่านเป็นลูกน้องคนหนึ่งของฉัน แต่กับท่านเอ็ดวินเป็นบุคคลสุดท้ายนะที่ฉันได้แสดงอาการเช่นนั้น ท่านเป็นคนใจดีเยือกเย็นเหลือเกิน ท่านได้พยายามอธิบายเหตุผลให้ฉันฟัง แต่ในตอนนั้นจิตใจของฉันมันมืดมนอย่างยิ่ง ฉันจึงไม่ยอมฟังเหตุผลใด ๆ เลย”

“ฉันโกรธแค้นอย่างแสนสาหัส มันเป็นการทรมานที่ผสมกับความหลง คือไม่รู้ความจริงว่าโดยที่แท้แล้ว ผู้ที่สมควรจะโกรธมากที่สุดก็คือตัวของตัวเอง แต่ฉันก็ไม่เคยคิดเช่นนั้นเลย อย่างไรก็ตาม ฉันมีเครื่องนี้กลบใจตัวเองอยู่อย่างหนึ่งว่า เรื่องทั้งหมดนี้ พวกพระควรต้องได้รับส่วนแบ่งแห่งความผิดบ้างเหมือนกัน เพราะท่านเหล่านั้นได้เป็นผู้ชักนำให้ฉันเดินผิดทาง ไม่ใช่เพราะพวกพระดอกหรือ ที่ทำให้ฉันได้บริจาคตานไว้เป็นอันมาก ไม่ใช่เพราะพวกพระ

ดอกหรือที่ป๊อຍทำให้ฉันหวังว่า ผลของการบริจาคทาน เหล่านั้น จะเป็นเครื่องเกื้อกูลฉันในชาติหน้าอย่างมากมาย ฉันคิดว่า ฉันได้รับความยุติธรรมอย่างยิ่งจากพวกพระ ซึ่ง ทั้ง ๆ ที่ฉันได้เป็นมรรคทายกเป็นมหาอุบาสกได้ช่วยเหลือถึง ขนาดนั้นแล้วก็ยังหลอกลวงฉันได้ลงคอ ทำให้ฉันต้องมาได้รับทุกข์ทรมานเช่นนั้น”

“ฉันจะทำอย่างไรดี ตอนนั้นฉันรู้ว่า ได้ตายจาก โลกมนุษย์มาแล้ว แต่ความรู้เช่นนี้ ก็ดูจะไม่มีประโยชน์ อย่งไรนัก”

“ฉันคงจะได้ส่งกระแสจิตขอความช่วยเหลือออกไป เป็นแน่ เพราะในขณะต่อมา ฉันก็เห็นชายคนหนึ่งเดินตรง มา ชายผู้นั้นก็คือท่านเอ็ดวินนั่นเอง ท่านผู้นี้ได้มาเยี่ยม ฉันหลายครั้งด้วยกัน แต่ทุกครั้งก็ไม่ค่อยจะได้รับประโยชน์ อย่งไร เพราะแม้ท่านจะอธิบายเหตุผลอย่างไร ฉันก็ เกรี้ยวกราดเอา กับท่านจนท่านต้องล่าถอยออกไปเอง ตอน นั้นฉันเลวมาก หยาบคายมาก แต่ท่านเอ็ดวินก็มีความ อุดมทนมากเหมือนกัน อันที่จริงท่านอาจจะได้ตอบฉันได้มาก กว่านั้น แต่ท่านก็อดทนได้เป็นอย่างดี เมื่อฉันแสดงอาการ เกรี้ยวกราดกับท่านหนักเข้า ท่านก็ออกจากกระท่อมของ ฉันไปเสีย ปล่อยให้ฉันนั่งง่วนไปตามลำพัง”

“ในที่สุดท่านก็กลับมาอีก แต่คราวนี้ได้นำเพื่อนมาด้วยสองคน คือท่านมองซินเยอร์กับคุณรูธนั่นเอง และการมาของท่านครั้งนี้เอง จัดได้ว่าเป็นหัวเลี้ยวที่สำคัญในชีวิตของฉันทัน คุณรูธและท่านมองซินเยอร์ยืนอยู่ห่าง ๆ ในตอนนั้นคงมีแต่ท่านเอ็ดวินได้เข้ามาหาฉันทันโดยใกล้ชิด คราวนี้ฉันทันรู้สึกว่าจะมีความโกรธน้อยลงไปเมื่อฉันทันมองเห็นคุณรูธเข้า”

“การที่ฉันทันได้เห็นคุณรูธนี้เอง ได้เป็นเสมือนแสงสว่างเกิดขึ้นในจิตใจของฉันทัน เพราะคุณรูธได้ทำให้ฉันทันนึกถึงบุตรสาวของฉันทันขึ้นมาทันที ทั้ง ๆ ที่ฉันทันก็ไม่ได้เอาใจใส่ต่อบุตรสาวของฉันทันเท่าใดนัก เมื่อตอนที่อยู่ในโลกมนุษย์ อันที่จริงไม่ใช่เพราะว่า คุณรูธกับบุตรสาวของฉันทันมีลักษณะรูปร่างคล้ายกันดอก ที่ทำให้ฉันทันนึกถึงเธอ แต่เป็นเพราะว่าอุปนิสัยใจคอนั่นเอง คราวนั้นคำพูดและเหตุผลของท่านเอ็ดวินทำให้ฉันทันได้คิด และหลังจากที่เขาได้ไปกันหมดแล้ว ฉันทันก็เกิดความอ้างว้างและเปล่าเปลี่ยวอย่างบอกไม่ถูก และพร้อมกันนั้นก็รู้สึกเสียใจในความเลวทรามของตนเองอีกด้วย ฉันทันร้องไห้ออกมาดัง ๆ อย่างไม่ละอายเลย และเริ่มรู้สึกว่าจะอยากให้คุณเอ็ดวินกลับมาหาฉันทันอีกครั้งหนึ่ง เพราะฉันทันได้เคยแสดงกิริยาหยาบคายต่อท่านไว้มากเหลือเกิน”

“เธอลองนึกดูก็ได้ว่า ฉันจะมีความดีใจและแปลกใจสักเพียงใด เมื่อพอฉันคิดว่าอยากจะพบท่านเอ็ดวินเท่านั้น ท่านก็มาปรากฏตัวให้ฉันเห็นทันที และนับตั้งแต่นั้นมาฉันก็กลายเป็นอีกคนหนึ่งไปแล้ว”

“ก่อนอื่นฉันขอขอบคุณท่านเอ็ดวิน ที่ได้อุตส่าห์มาหาฉันในทันที เธอควรจะรู้ไว้สักหน่อยว่า ฉันไม่ค่อยได้กล่าวคำขอบคุณใครบ่อยนักหรอก ครั้นแล้วฉันก็ขออภัยที่ได้แสดงกิริยาหยาบคายแก่ท่านมาแล้ว นับครั้งไม่ถ้วน แต่ท่านได้กล่าวว่าเรื่องนั้นไม่มีความสำคัญอย่างใดเลย สิ่งที่สำคัญก็คือท่านรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นว่าฉันเริ่มกลับใจได้แล้ว และต่อไปนี้ฉันก็คงจะไม่ต้องทนทุกข์ทรมาน เนื่องจากความหลงผิดและความยากจนแห่งจิตใจของตนเองอีกต่อไป”

“ต่อจากนั้นท่านเอ็ดวินได้แนะนำฉันถึงวิธีที่จะทำให้ฉันได้มีโอกาสหลุดพ้นจากขุมนรกหมู่นี้ได้ ท่านเอ็ดวินได้แนะนำให้ฉันทำตาม โดยให้ทนอยู่ที่เดิมต่อไปอีกชั่วระยะเวลาสั้น ๆ สักพักหนึ่งก่อน แล้วท่านก็จากไปโดยสัญญาว่า จะกลับมาใหม่ในไม่ช้า”

“หลังจากท่านเอ็ดวินได้กลับไปแล้ว ในตอนนี้จิตใจของฉันค่อยสงบเยือกเย็นขึ้นบ้าง ฉันเหลียวมองดูรอบ ๆ

ตัวเอง ก็รู้สึกว่ สิ่งแวดล้อมของฉันดูแจ่มใสขึ้นกว่าเดิม
อย่างเห็นได้ชัด เสื้อผ้าที่ฉันสวมใส่อยู่รู้สึกว่าสกปรกน้อยลง
เป็นครั้งแรกที่ฉันได้มีความรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง นับตั้งแต่ได้
เข้ามาสู่โลกทิพย์”

“ฉันจะไม่เล่าให้เธอฟังโดยละเอียดถึงความพยายาม
อย่างเอาจริงเอาจัง ที่ฉันได้กระทำเมื่อตอนที่จะนำตนเอง
ให้พ้นจากขุมนรกภูหนุแห่งนั้น มันเป็นงานที่หนักเอาการอยู่
เหมือนกัน เพราะเป็นเรื่องที่เราจะต้องทำเพื่อขจัดความเลว
ทรามแต่หนหลังของเราเอง แต่ฉันก็อุ้มใจที่มีผู้คอยให้กำลังใจ
อยู่เสมอ”

“เป็นไงไรเยอร์ เดียวนี้เธอได้เห็นฉันเปลี่ยนไปจาก
เดิมอย่างกลับหน้ามือเป็นหลังมือทีเดียว เธอรู้ไหมว่าเดี๋ยวนี้
ฉันทำงานอะไร ก็คืองานที่ท่านเอ็ดวินได้กระทำต่อฉันมา
นั้นแหละ งานนี้ฉันทำได้ผลดี เพราะว่าฉันเคยเป็นคน
เช่นนั้นมาแล้วครั้งหนึ่ง” เขากล่าวพร้อมกับหัวเราะหึ ๆ

“ป่านนี้พวกมนุษย์ส่วนมากคงจะลืมฉันแล้ว แต่ถึง
พวกเขาจะนึกถึงฉันได้ในบางครั้ง เขาก็คงจะคิดไม่ถึงดอก
ว่าฉันได้กลับใจและได้เปลี่ยนไปเป็นคนละคนแล้ว”

บทที่ ๑๒

ความโง่ของคนฉลาด

“นับตั้งแต่เธอได้เข้ามาอยู่ในโลกทิพย์นี้แล้ว โรเจอร์
เธอเคยคิดบ้างไหมว่า โลกทิพย์นี้เป็นเพียงภาพลวงตาไม่มี
ความจริง ?” ข้าพเจ้าเอ่ยถามโรเจอร์ในวันหนึ่ง

“โอ้โฮ.....เป็นไปไม่ได้หรอกครับ มีใครเคยคิดอย่าง
นี้หรือครับ”

“ก็มีอยู่ไม่น้อย บุคคลประเภทนี้ในโลกมนุษย์เราเรียก
กันว่าเป็นนักปรัชญา ตลอดจนถึงพวกที่อาศัยนักปรัชญา
เหล่านี้ทำเงินเข้ากระเป๋า ก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน พวกนี้ไม่
ค่อยรู้เรื่องอะไรมากมายนักหรอก แต่ก็คุยฟุ้งเหมือนกับว่า
ตัวเองรอบรู้ไปหมดทุกอย่าง เขาวางตัวเป็นผู้รู้วิชาทุกอย่าง

ของโลกมนุษย์ยังไม่พอ ยังคิดว่ารู้ตลอดมาถึงโลกหน้าอีกด้วย ทีนี้พอมีใครถามถึงเรื่องนี้เข้า ก็ชักอึกอักตอบไม่ใคร่ถูกเสียแล้ว”

“แต่เขาไม่ยอมจนปัญญาดอก เขาเที่ยวเก็บความรู้จากที่โน่นบ้างที่นี้บ้างมาปะติดปะต่อกันเข้า แล้วก็โหมเมตอบว่า โลกทิพย์เป็นโลกที่เป็นเงา ๆ มีลักษณะคล้ายกันกับโลกมนุษย์นั่นแหละ แต่ว่าไม่น่าอยู่และยิ่งใหญ่เหมือนโลกมนุษย์”

“เธอเคยได้ยินคำสั่งสอนเรื่องความเมตตาการุณา ต่อเพื่อนมนุษย์บ้างหรือเปล่า ?”

“เคยครับ เคยได้ฟังเทศน์ในบางครั้งที่ผมไปวัด”

“แต่ก็คงไม่บ่อยนักหรอกนะ ฉันทหมายถึงการไปวัดของเราล่ะ”

ทั้งรูธและโรเจอร์หัวเราะขำพร้อมกัน ทั้งคู่ดูจะมีนิสัยรื่นเริงเหมือนกันกับข้าพเจ้า และเรามักพูดจาหยอกล้อขำ ๆ ระหว่างกันเสมอ เพราะเรารู้ดีว่าไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่เราจะต้องทำหน้าที่เข้าหากัน อารมณ์ขันเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของเรา และเราก็ชอบทำให้เพื่อนฝูงของเรายิ้มหรือหัวเราะ เพราะเรารู้สึกว่าเราก็มีหัวใจเป็นมนุษย์เหมือนกัน

ถึงแม้ว่าชาวโลกมนุษย์จะไม่ยอมให้เราเป็นเช่นนั้นก็ตาม แต่นั่นแหละพอพวกนั้นบางคนเข้ามาสู่ที่นี่แล้ว ก็จะได้รู้ความจริงด้วยตนเอง

“หลักคำสอนเรื่องการแผ่เมตตา นั้น เป็นหลักการที่ดีมาก แต่ผู้สอนเรื่องนี้แต่เดิมก็ได้เข้าใจ และเห็นความจริงในเรื่องนี้อย่างแจ่มแจ้งแก่ใจว่า ข้อปฏิบัติเช่นนั้นมียานิสต์เพียงใด แต่พอตกมาถึงสมัยนี้ กลับไม่ค่อยมีใครเชื่อถือและปฏิบัติตามกัน โดยเฉพาะถ้าเป็นคำสั่งสอนที่ชาวโลกทิพย์แนะนำให้ พวกหัวดีเหล่านั้นทำให้เราลำบากมาก ในเมื่อต้องมาอยู่ในความรับผิดชอบของเราหรือใครก็ตามผู้มีหน้าที่ต้องคอยดูแลเขา และนอกจากนั้นยังทำให้ประชาชนอีกเป็นจำนวนไม่น้อยพากันหลงผิดตามไปอีกด้วย”

“แล้วในที่สุดความเห็นผิดเหล่านั้น ก็ต้องมาได้รับการแก้ไขกันที่นี่” โรเยอร์ต่อให้

“ใช่แล้ว แต่สำหรับในรายของเธอนั้น เป็นเรื่องพิเศษเหมือนกับเป็นวันหยุดงานของเราเช่นนั้น ส่วนในรายอื่น ๆ นั้น พวกเราต้องทำงานกันอย่างหนักทีเดียว อันที่จริงการที่ไม่มีความรู้อะไร ในเรื่องโลกหน้าเสียเลยจะดีเสียกว่า แต่

สำหรับพวกชาวโลกมนุษย์โดยมากเนื่องจากมีความเห็นผิด ๆ เป็นพื้นฐานอยู่แต่ก่อนแล้วทั้งสิ้น จึงเป็นเรื่องที่ยุ่งยากสันตติ อย่างเธอเป็นต้น โรเยอร์ เธอไม่มีความรู้อะไรเลยในเรื่อง โลกทิพย์ และก็ไม่ได้ถือทิฏฐิผิด ๆ อย่างใดเป็นทุนเดิม ความไม่รู้ของเธอในกรณีเช่นนี้ จึงไม่ได้เป็นความเลวร้าย แต่อย่างใด เธอมีจิตใจที่ว่างเปล่าและบริสุทธิ์สะอาด พร้อมทั้งจะรับแนวความคิดใหม่ ๆ ได้เสมอ”

“สิ่งที่มีเหตุผลอย่างร้ายแรงอีกประการหนึ่ง ก็คือเรื่อง ภาษาพูดของชาวโลกทิพย์ทั้งหลาย ที่นักบวชเหล่านั้น โดยมากมักถือว่า จะต้องเป็นภาษาอังกฤษเสมอไป โดยนัยนี้ เป็นอันว่าชาวโลกทิพย์ทั้งหลาย ต้องเป็นชาวอังกฤษเท่านั้น ไม่มีชาวโลกทิพย์อื่นอีกเลย เธอคิดดูเถอะว่า มันเป็นเรื่อง น่าหัวเราะเพียงใด”

“แบบนี้คนชาติอื่น เขาก็คงพูดอย่างเดียวกันได้เหมือนกันแหละครับ”

“ก็แน่ละ ตัวอย่างเช่น ชาวฝรั่งเศส เขาก็คงจะว่าชาวโลกทิพย์ทั้งหมด เป็นฝรั่งเศส เพราะเขาเห็นว่าผู้ติดต่อกัน ในโลกทิพย์ได้เป็นคนชาวฝรั่งเศสทั้งนั้น แล้วชาติอื่น ๆ

แต่ละชาติเขาก็ย่อมพูดเช่นเดียวกันนี้ได้ ใครจะไปว่าเขาได้
 ที่นี้เธอลองคิดดูทีหรือว่า ถ้านักบวชชาติต่าง ๆ ของโลกมนุษย์
 เหล่านี้มาพบกันเข้า เขาจะอย่างไร น่ากลัวว่าจะเป็น
 เรื่องที่ขบขันและอึดอัดสันตติเดียวใช่ไหม ?”

“ผมคิดว่าคนชาติอื่น ๆ เขาก็คงต้องตายกันแบบเดียวกับ
 กับที่เราตายนั่นเองใช่ไหมครับ ?”

“ก็ต้องใช่ซีเธอ อันที่จริงมันเป็นเรื่องง่ายเสียเหลือเกิน
 จนกระทั่งบรรดานักบวชทั้งหลายเข้าใจไม่ได้เลย”

“แล้วถ้าเป็นเช่นนั้น โลกทิพย์แถบที่เราอยู่กันนี้ก็คง
 เป็นชาวอังกฤษใช่ไหมครับ ?”

“ก็เธอลองดูลักษณะท่าทางดูซิว่า มันควรจะเป็น
 อย่างไร ?”

“ผมดูลักษณะภายนอก ก็รู้สึกคล้ายกับภูมิประเทศ
 ในบ้านเดิมของเรามากที่สุดทีเดียวครับ”

“ถูกแล้ว แม้ลักษณะของบ้านก็เป็นเช่นเดียวกัน อัน
 ที่จริงเรายังไม่ได้ออกไปไกลเท่าใดนัก เพราะที่นี้ก็มีภูเขา
 สูง ๆ อยู่เหมือนกัน แล้วที่นี้สำหรับบุคคลเล่า เธอเห็นเป็น
 อย่างไร ?”

“ก็เห็นสองคนคือท่านกับคุณรุช และอีกคนหนึ่งที่ท่านกล่าวถึงคือท่านเอ็ดวิน ก็เป็นชาวอังกฤษ อ้อ.....ต่อไปก็มีเรเดียนทวิง โอมาร์และเพื่อนของเขา”

“ถูกแล้ว คนแรกเป็นชาวอเมริกันอินเดีย คนที่สองเป็นชาวคัลดิน ที่สามเป็นชาวอียิปต์ เป็นโง่คิดไปคิดมากก็คล้ายกับว่าเป็นสมาคมนานาชาติแล้วนะ อ้อ.....เธอลืมเพื่อนในกระท่อมเมื่อกันี้ไปคนหนึ่งแล้ว เขาเป็นชาวอังกฤษเหมือนกัน”

“ปัญหาก็คือว่า หลังจากที่เธอละจากโลกมนุษย์ไปแล้ว เธอจะไปปรากฏอยู่ในโลกทิพย์อันเป็นดินแดนของชาติไหน ? เธอพอจะตอบได้ไหม ?”

“เอ เรื่องนี้ ผมยังไม่เคยคิดครับ ก็น่าจะเป็นในดินแดนของชาวอังกฤษด้วยกระมัง ?”

“สมมติว่าเธอตื่นขึ้นแล้วพบว่าอยู่ในท่ามกลางชนชาติอื่น เช่น ชาวจีนเป็นต้น เธอจะรู้สึกอย่างไร”

“น่ากลัวเห็นจะต้องตกใจตายไปอีกทีกระมังครับ”

“อ้าว.....ทำไมล่ะเธอ อันที่จริงชาวจีนก็ไม่ใช่ป่าเถื่อนไปเสียหมด โดยปกติแล้วเขาก็เป็นคนที่ร่าเริงมีใจกรุณา มี

ปัญญา และพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเสมอนั้นแหละเป็นเรื่องที่พวกเรามักจะเข้าใจกันอย่างผิด ๆ คิดเสียว่า ชาวโลกทิพย์จะต้องเป็นชาวอังกฤษอย่างเดียวเท่านั้น”

“สำหรับในเรื่องภาษาพูดนั้น ก็ไม่มีความลำบากแต่อย่างใด เพราะที่เราสามารถติดต่อกันโดยกระแสดวงความคิดได้นั้น ก็เป็นอันทำให้อุปสรรคในเรื่องภาษาไม่มีอีกต่อไป เพราะว่ากรรมวิธีดังกล่าวมา เป็นสิ่งที่ทำกันได้โดยไม่เลือกชาติและภาษา แต่เมื่อเราตื่นขึ้นในดินแดนของพวกเราเองแล้ว ก็ใช้การพูดกันด้วยวิธีธรรมดา”

“ถ้าอย่างนั้นชาวโลกทิพย์ ที่เป็นชาติอื่น ๆ ก็คงมีที่อยู่อาศัยของตนเองที่ส่วนอื่น ๆ ของโลกทิพย์ใช่ไหม ครับ ?”

“ก็เป็นธรรมดา โรเยอร์ ทุกชาติในโลกมนุษย์ก็มีโลกทิพย์เป็นส่วนของตนเองโดยเฉพาะ ตั้งอยู่ ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งของโลกทิพย์ โดยปกติเราก็ชอบอยู่กับคนที่ เป็นชาติเดียวกัน ซึ่งก็เป็นของธรรมดา การที่จะกะเกณฑ์ให้คนชาติที่มีขนบธรรมเนียม และนิสัยใจคออย่างหนึ่งไปอยู่ปะปนกับชนชาติที่มีขนบธรรมเนียมและนิสัยใจคออีกอย่างหนึ่ง ย่อมเป็นการผิดธรรมชาติอย่างเห็นได้ชัด”

“แม้ในเรื่องบ้านก็เหมือนกัน หน้าที่หนึ่งก็มีความชอบในแบบบ้านอันเป็นของตนเอง หรืออยากจะให้ประเทศของตนเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น ซึ่งเรื่องนี้เขาก็มีอิสระเสรีที่จะทำได้ตามใจชอบ เพราะมันก็เป็นเรื่องธรรมดาเหมือนกัน”

“แล้วโอมาร์กับเพื่อนของเขาเล่าครับ ? ทำไมเขาจึงมาอยู่กับพวกเราชาวอังกฤษได้ ?”

“นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก ความจริงแล้วโอมาร์และเพื่อนของเขาไม่ได้อยู่ในภูมิของเราเนี่ย เขาอยู่ในภูมิที่อยู่เหนือชาติใด ๆ ทั้งสิ้น เรเดียนทิง ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่อยู่ในระดับเดียวกัน ในภูมิอันเป็นที่อยู่ของท่านเหล่านี้ ไม่มีความสำนึกในเรื่องชาติเหลืออยู่เลย ถึงแม้ว่าจะยังมีลักษณะประจำชาติเหลืออยู่ก็ตาม เธอพอจะเข้าใจที่ฉันพูดนี้ไหม ?”

“รู้สึกว่ายังงง ๆ ครับ”

“คืออย่างนี้ ที่เรื่องนี้โดยรูปร่างภายนอกแล้วอาจมีลักษณะประจำชาติ พอที่จะให้ผู้อื่นดูออกได้บ้างว่าแต่เดิมท่านเป็นคนชาตินั้นชาตินี้ แต่โดยความรู้สึกที่แท้จริงของตัวท่านเองแล้วจะไม่มีเรื่องชาติเหลืออยู่เลย ดังนั้นแล้วจึงอาจกล่าวได้ว่า ท่านไม่ได้เป็นคนชาติใดเลยด้วยก็ได้ หรือว่า

เป็นคนของทุก ๆ ชาติด้วยก็ได้ แต่ที่ฉันพูดนี้ก็คงจะต้องถูกคัดค้านจากบรรดานักบวชในโลกมนุษย์อีกตามเคย”

“แต่ผมรู้สึกว่าคุณเหล่านี้แม้จะเป็นคนต่างชาติ แต่ก็พูดภาษาอังกฤษได้อย่างชัดเจนมากทีเดียวครับ เหมือนกับว่าจะไม่มีเสียงเพี้ยนหรือแปร่งเลย”

“นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่พวกนักบวชทั้งหลายชอบคัดค้านกันนัก ที่นี้ฉันอยากจะถามเธออีกสักหน่อยคือว่า เธอมีเหตุผลหรือข้อขัดข้องอย่างใดไหม ซึ่งทำให้เธอคิดว่าเขาไม่ควรจะพูดอังกฤษได้ชัดถึงเพียงนั้น ?”

“เอ คิด ๆ ไปดูก็ไม่น่าจะมีครับ ผมว่าเขาตั้งใจจริง ๆ ก็น่าจะทำได้เหมือนกัน”

“นี่แหละคือเหตุผลที่แท้จริง โรเยอร์ ถ้าเขาตั้งใจจริง ๆ ก็ย่อมทำได้ คือถ้าเขาคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษจะเป็นปัจจัยเกื้อกูลแก่การงานของเขา เขาก็จะเรียน และเมื่อเขาเรียน เขาก็ต้องพูดได้ทำได้”

“เรื่องเป็นดังนี้ โรเยอร์ โอมาร์มีคนรู้จักในโลกมนุษย์เมื่อเป็นเช่นนี้เขาก็ต้องการพูดจาติดต่อกับพวกนี้บ้าง ที่นี้จะทำอย่างไรดีในเมื่อเขาเองเดิมคงพูดอังกฤษไม่ได้ และ

ชาวโลกมนุษย์คงพูดภาษาคัลตินไม่ได้แน่นอนในโลกมนุษย์ไม่สามารถจะเรียนภาษาคัลตินได้ แต่โอมาร์สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ ดังนั้นเขาจึงเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ และเขาก็เรียนได้โดยไม่มีความลำบากอย่างใด”

“เธอย่อมรู้อยู่แล้ว มันสมองของชาวโลกทิพย์ผิดกว่าของชาวโลกมนุษย์มาก สิ่งใดก็ตามที่ผ่านเข้ามาสู่ความจำแล้ว เราจะไม่ลืมเลย เมื่อเป็นเช่นนั้น เธอคิดดูทีหรือว่ามันจะมีความยากลำบากอย่างใดในการที่โอมาร์หรือใคร ๆ จะเรียนภาษาอังกฤษหรือภาษาใดก็ตาม เราเดียนท์วิงเองก็มีความสามารถรู้ภาษาอังกฤษพอจะพูดสนทนากับชาวโลกมนุษย์พอให้เข้าใจได้ เรื่องเช่นนี้ พวกเราชาวโลกทิพย์สามารถทำได้ โดยไม่มี ความยากลำบากอย่างใดเลย ทั้งในเรื่องความพยายามและในเรื่องเวลา อันที่จริง โรเยอร์ หากเธอต้องการจะเรียนภาษาต่างประเทศใด ๆ ก็ย่อมทำได้ โดยไม่ยากเหมือนกัน จะเรียนไปเพื่อใช้พูด หรือจะเรียนเพื่ออ่านหนังสือวรรณคดีของภาษานั้น ๆ ก็ได้ และเธอจะเรียนเมื่อใดก็ได้ แม้แต่เดี๋ยวนี้ แต่นั่นแหละส่วนมาก พวกเราก็ไม่ค่อยจะเรียนกัน เพราะไม่มีเหตุผลหรือความจำเป็นที่จะต้องทำเช่นนั้น”

“และยังมีความจริงอีกอย่างหนึ่ง คือเรายังเลื่อนภูมิสูงขึ้นไปเพียงใดแล้ว ก็จะต้องคิดถึงเรื่องชาติและภาษาน้อยลงเพียงนั้น นอกจากว่านาน ๆ ครั้ง ก็มีเรื่องที่จะต้องทำเกี่ยวกับโลกมนุษย์จึงจะนึกขึ้นมาได้”

“สมมติว่าเราต้องการจะไปยังดินแดนของชนชาติอื่นล่ะครับ จะทำอย่างไร ?” โรเยอร์ถาม

“อ้าว.....ก็อย่าตอกไปก็ได้อ”

“แหม ท่านมองซินเยอร์นี่ จะทำให้โรเยอร์เสียนิสัยใหญ่เสียแล้ว” รุกกล่าวต่อว่าข้าพเจ้าพร้อมกับหัวเราะ ท่านชอบพูดคำตลาดเช่นนี้ แล้วจะให้โรเยอร์รู้จักพูดคำสุภาพได้อย่างไร”

“นั่นไง โรเยอร์ เหนี่เองแหละมาทำให้ฉันเสียนิสัยชอบพูดคำตลาดบ่อย ๆ อันที่จริงแต่เดิมฉันก็คอยระวังตัวเหมือนกันนะ คือคอยระวังไม่พูดคำที่จะทำให้ชาวโลกมนุษย์เขารู้ได้ว่าไม่ใช่ผู้ดี เพราะเขาเห็นว่า เราจะต้องพูดคำยาก ๆ หรุ ๆ และฟังยาก ๆ อยู่เสมอจึงจะสมเกียรติ เป็นอันว่าเหนี่เองทำให้ฉันเสียคน”

“เรื่องการที่จะไปเยือนดินแดนของชนชาติอื่นนั้นไม่มี

ความยากลำบากอย่างใดเลย ที่เธอถามนี้ก็คงจะนึกถึงเขตแดนหรือพรมแดนระหว่างประเทศใช่ไหม ? ขอบอกว่าที่นี่ไม่มีเขตแดนเช่นนี้เลย เธอจะไปไหนก็ได้ตามความพอใจ และเธอก็จะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีทุกหนทุกแห่ง อันที่จริงถ้าเธอค่อย ๆ เดินทางไปช้า ๆ แล้ว เธอแทบจะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย นอกจากภูมิประเทศและรูปลักษณะที่มีอยู่บ้างเล็กน้อยเท่านั้น”

“พรมแดนหรือเขตที่หวงห้าม เขามีอยู่แห่งเดียวเท่านั้นคือ พรมแดนระหว่างภูมิหนึ่งกับอีกภูมิหนึ่ง แต่พรมแดนด้านดังกล่าวนี้ก็เป็นสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตา คือไม่มีเป็นรูปหลัก หรือรั้วป้องกันเอาไว้ดังเช่นในโลกมนุษย์ นอกจากนี้จะเป็นการเปลี่ยนแปลงในเรื่องแสงประกายหนึ่ง คือจะมีแสงมืดมัวลงหรือเจิดจ้าก็ได้สุดแล้วแต่กรณี หากไม่มีเช่นนั้น ก็จะมีความรู้สึกที่ไม่สบายอย่างยิ่ง ซึ่งจะทำให้ไม่สามารถล่องล่ำต่อไปอีกได้ เรื่องนี้เป็นไปเองโดยธรรมชาติ มันเป็นกฎธรรมชาติที่ไม่มีผู้ใดจะไปโต้เถียงได้ และเป็นกฎที่ทำงานโดยไม่มีผิดพลาดหรือบกพร่องแต่อย่างใดเลย ยกตัวอย่างเช่นกฎแห่งความดึงดูดเป็นต้น ก็เป็นกฎธรรมชาติของโลกมนุษย์เหมือนกัน ไม่มีใครสามารถจะโต้แย้งกฎนี้ได้เลย เพราะ

ถึงจะโต้แย้งอย่างใดก็เป็นการโต้แย้งไปข้างเดียว และจะไม่มีผลเกิดขึ้นเป็นอย่างอื่นได้”

“ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงภูมินี้โดยเฉพาะแล้ว เธออาจจะกล่าวได้ว่าเป็นเสมือนภูมินานาชาติฉะนั้น เพราะว่าในภูมินี้ เธอจะได้พบบุคคลทุกชาติทุกภาษาที่นี้ บ้างก็มาบ้างก็ไป และบ้างก็พักอยู่ชั่วคราว”

“เรื่องผู้มาและผู้ไปนั้นผมพอจะเข้าใจ” โรเยอร์กล่าว “แต่สำหรับผู้ที่อยู่ชั่วคราวนี้หมายความว่าอย่างไรครับ ?”

“อันที่จริง เธอก็ได้พบอย่างน้อยคนหนึ่งแล้วเป็นแต่ว่า เธอไม่รู้เท่านั้น เขาผู้นั้นก็คือเรเดียนท์ วิง นั้นเอง”

“อ้าว....ท่านผู้นี้ไม่ได้อยู่ที่ภูมินี้โดยตรงดอกหรือครับ ?”

“เปล่าเลย โรเยอร์”

“น่าแปลกมากครับ”

“น่าตกใจไหม ?”

“ไม่ไหวละ โรเยอร์” รุธเอ๋ยขึ้น “ท่านมองซินเยอร์ ล้อเธอยกใหญ่เสียแล้ว อย่าไปเอาใจใส่ท่านเลย ไปกันเถอะ ฉันทจะพาเธอไปเยี่ยมใครอีกคนหนึ่ง”

“ก็ดีเหมือนกัน” ข้าพเจ้ากล่าว “และคนที่เรากำลังจะไปเยี่ยมนี้ก็เป็นคนสำคัญไม่ใช่น้อยทีเดียวนะ”

บทที่ ๑๓

นักดนตรีในโลกทิพย์

“ท่านช่วยอธิบายให้ผมฟังหน่อยได้ไหมครับ” โรเยอร์
ขอร้อง “ว่าการที่ท่านกล่าวว่า บางคนมาพักอยู่ในภูมินี้เพียง
ชั่วคราวนั้น หมายความว่าอะไร?”

“ได้สิ โรเยอร์ ไม่มีเรื่องเป็นความลับอะไรดอก คือ
ฉันหมายความว่า ในบางกรณีมีบุคคลบางคนอยู่ในภูมินี้
ทั้ง ๆ ที่ความจริงท่านมีจิตใจสูงกว่าภูมินี้ และสามารถจะ
อยู่ในภูมินี้อื่นที่สูงกว่านี้ได้ด้วย”

“ถ้าเช่นนั้น ทำไมท่านเหล่านั้น จึงยังคงอยู่ที่นี้เล่า
ครับ?”

“เรื่องนี้ เป็นเพราะท่านมีเหตุผลส่วนตัวต่าง ๆ กัน
โรเยอร์ บางท่านก็มีเหตุผลเป็นการส่วนตัวจริง ๆ เช่น เป็น

เรื่องของความผูกพันทางใจระหว่างบุคคล ๒ คน คือ เช่น มีบุคคล ๒ คนที่รักกันมาก แต่บังเอิญอยู่ในภุมิห่างกันมาก เพราะว่าระดับความประณีตของจิตใจต่างกันมาก ในกรณีเช่นนั้น ถ้าผู้ที่อยู่ในภุมิที่สูงกว่ายังตัดความอาลัยไม่ได้ ก็จำต้องอยู่รออยู่ในภุมิที่ต่ำกว่าภุมิของตัวไปก่อนจนกว่าจะถึงเวลาที่ผู้ที่อยู่ในภุมิต่ำ จะได้พัฒนาจิตใจของตนให้สูงขึ้นมาทันกัน ต่อจากนั้น ทั้งสองก็จะได้ครองชีวิตอยู่ด้วยกัน และเลื่อนภุมิเจริญขึ้นไปพร้อม ๆ กัน โดยไม่ต้องจากกันอีกต่อไป นี่เป็นตัวอย่างประการหนึ่ง”

“แต่ยังมีประเภทอื่นอีก ประเภทหลังนี้ รู้สึกว่าจะมีมากกว่า คือบุคคลบางคนมักเพลิดเพลินในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นพิเศษ ท่านเหล่านี้ ถึงแม้ว่าจะสามารถเลื่อนขึ้นไปอยู่ภุมิสูงกวานี้ ก็ยังสมัครใจจะอยู่ในภุมินี้ต่อไป เปรียบเทียบเป็นตัวอย่างคนหนึ่งในเรื่องนี้ ท่านเหล่านี้ยอมอยู่ภุมิที่ต่ำลงมา ก็เพราะเพื่อช่วยเหลือชาวโลกมนุษย์นั่นเอง อันที่จริงการที่ท่านอยู่ในภุมินี้ ก็เป็นเพียงการอยู่เพื่อทำงานเท่านั้น ดังนั้นบางครั้งบางครั้งท่านก็เดินทางไปอยู่ภุมิสูง อันเป็นภุมิของท่านโดยแท้จริงบ้างเหมือนกัน บุคคลประเภทนี้เราเรียกได้ว่าเป็นผู้มีสองชีวิตก็ได้”

“ท่านพูดไม่น่าฟังเลย” รุชเอ่ยขึ้น “ฟังดูรู้สึกคล้ายกับว่าท่านเป็นคนลวงโลกจะนั่น”

“แต่อันที่จริง มนุษย์ทุกคนก็มีสองชีวิตเหมือนกัน เวลาตื่นเขามีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ แต่พอเวลาหลับบางครั้งเขาก็มามีชีวิตอยู่ในโลกทิพย์ได้ ญาติมิตรและเพื่อนฝูง เก่า ๆ ก็มาพบกันแบบนี้บ่อย ๆ”

ในขณะนี้ เราเดินมาถึงบริเวณซึ่งมีต้นไม้ขึ้นหนาแน่น และต่อมาก็ครู่หนึ่งก็เข้าสู่เขตป่าสนอันรื่นรมย์ในที่สุดก็มาถึงบริเวณที่โล่งแห่งหนึ่ง มีบ้านที่นาอยู่อย่างยั้งตั้งอยู่ตรงกลาง และมีดอกไม้สีล้วนวรรณะต่าง ๆ อยู่โดยรอบ อย่างไรก็ตาม รู้สึกว่าบ้านหลังนี้แม้คล้าย ๆ กับจะตั้งอยู่ในป่าก็ตาม แต่ภูมิประเทศโดยรอบก็ไม่มี ความรกรุงรังอยู่เลย เมื่อมองจากภายนอกรู้สึกว่าเป็นสถานที่เงียบสงบสมควรแก่การพักผ่อนอย่างยิ่ง แต่ในที่นี้ก็ขอให้ท่านเข้าใจไว้ด้วยว่า เป็นเพียงคำพูดเพื่อเปรียบเทียบกับเท่านั้น เพราะอันที่จริงแล้ว ในโลกทิพย์นี้หากท่านต้องการจะพักผ่อน ก็สามารถทำได้เสมอ แม้ว่าจะอยู่ในกลางเมืองใหญ่ก็ตาม

รุชกับข้าพเจ้า เคยมาที่บ้านนี้หลายครั้งแล้ว ส่วน

โรเยอร์เพิ่งมาเป็นครั้งแรก ขณะที่เราไปถึง ท่านเจ้าของบ้านได้ออกมายืนต้อนรับอยู่ที่ประตูแล้ว

“มากันพอดีที่เดียวคุณรุธและท่านมองชินเยอร์ ผมกำลังมีอะไรจะอวดคุณทั้งสองสักหน่อย”

เราได้แนะนำให้โรเยอร์รู้จักกับท่านเจ้าของบ้านและได้แจ้งความประสงค์ของเราให้ท่านทราบ หลังจากนั้นท่านก็นำเราทั้งสามเข้าไปในบ้านของท่าน

“เธอเรียกท่านผู้นี้ว่า ปีเตอร์ อิลยิทซ์ ก็แล้วกัน” ข้าพเจ้ากระซิบกับโรเยอร์

ภายในบ้านของท่านมีห้องกว้างขวางห้องหนึ่ง ซึ่งเป็นทั้งห้องนั่งเล่นและทั้งห้องทำงานไปในตัว โกลั ๆ กับหน้าต่างมีโต๊ะตัวหนึ่ง ซึ่งบนโต๊ะมีแผ่นกระดาษเขียนโน้ตเพลงอยู่มากด้วยกัน

ที่มุมห้องมีชายผู้หนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ โรเยอร์ได้รับการแนะนำให้รู้จักกับชายผู้นี้ซึ่งมีชื่อว่า ฟรานซ์โยเซฟ

สิ่งที่น่าสนใจของโรเยอร์อีกอย่างหนึ่งก็คือ สหายของฟรานซ์ ซึ่งก็ไม่ใช่อื่นไกล เป็นเลื้อปุมมาและนกน้อย ๆ ซึ่งเราได้เคยพบมาแล้วในบ้านของเรเดียนท์ วิง นั้นเอง

“คงจะรู้จักกันมาก่อนแล้วกระมัง” ปีเตอร์ อิลยิทช์ กล่าวขึ้นเมื่อเห็นคนน้อยบินไปหา และเกาะที่มือของโรเยอร์ ในทันทีที่เห็นกัน

เราได้ถามเจ้าของบ้านว่า เหตุใดเสียและนกตัวนั้นจึงได้มาอยู่ที่นี้ด้วยได้ ?

“ไม่มีอะไรดอกเธอ” ท่านเจ้าของบ้านตอบ “คือว่า วันหนึ่ง ฉันบังเอิญผ่านไปเห็นเขาทั้งสองตัวนี้กำลังเล่นสนุกสนาน กระโดดโลดเต้นกันอยู่ และในทันทีทันใดฉันก็เกิดความคิดขึ้นมาว่า จะต้องแต่งเพลงเลียนท่วงทำนองการกระโดดโลดเต้นของมันสักเพลงหนึ่ง ฉันจึงขอยืมมันมาจากเรเดียนทวิง ซึ่งเขาก็อนุญาตให้โดยไม่มีจำกัดเวลา ฉันจึงเอามันมาอยู่ใกล้ ๆ เพื่อให้มันกระโดดโลดเต้นให้ดู จะได้เกิดความคิดหาท่วงทำนองของเพลงให้ได้เหมาะสม สิ่งที่สำคัญคือการกระโดดโลดเต้นของมันไม่ซ้ำแบบกันเลย จึงทำให้ฉันได้แนวความคิดใหม่ ๆ เจ้าสองตัวนี้มันชนเหลือเกิน เพราะไม่มีเวลาอยู่นิ่งเสียเลย”

“แล้วนี่พวกผมมาขัดจังหวะความสงบของคุณหรือเปล่าครับ”

“เปล่านั้นเธอ” ท่านเจ้าของบ้านตอบ “ที่ฉันกล่าวว่าฉันมีอะไรบางอย่างสำหรับรูดนั้น ก็คือ ฉันหมายถึงบทเพลงนั้นนั่นเอง ความจริงฉันได้ทำโน้ตทางเปียโนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขณะนี้กำลังทำโน้ตสำหรับวงดนตรีทั้งปวงอยู่ ซึ่งฉันคิดว่ามันคงจะน่าฟังเหมือนกัน ไรเยอร์ เธอรู้สึกสนใจในเรื่องนี้ไหม ?”

“ไรเยอร์สนใจเหมือนกันแหละค่ะ” รูดตอบ “ดิฉันเล่นเพลงแบบเซอร์โซที่ท่านแต่งให้เขาฟัง เขาชอบมากทีเดียว ดิฉันเลยพาเขามาหาท่าน โดยที่เขาไม่ได้รู้มาก่อนว่าท่านเป็นใคร”

ขณะนี้ ไรเยอร์กำลังยืนจ้องดูรูปปั้นครึ่งตัวรูปหนึ่งอย่างตั้งอกตั้งใจ รูปปั้นนี้เป็นรูปชายกลางคน มีหนวดเคราซึ่งขลิบไว้อย่างเรียบร้อย ช้า ๆ นาน ๆ เขาก็เหลียวมาจ้องดูปีเตอร์เสียทีหนึ่ง ปีเตอร์รู้สึกขบขันเมื่อเห็นกิริยาท่าทางของไรเยอร์

“เธอกำลังจะเปรียบเทียบใช่ไหมว่า รูปปั้นนั้นกับฉันมีส่วนเกี่ยวข้องกันอย่างไรบ้าง ความจริงก็ควรจะเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะว่ารูปปั้นนี้เป็นรูปของฉันทเองเมื่อครั้งยัง

อยู่ในโลกมนุษย์ ที่ฉันเก็บรูปนี้ไว้ ก็ไม่ใช่เพราะต้องการจะ
อวดตัวดอก แต่เพราะเห็นว่าฝีมือเขาดีมาก”

“รูปนี้บุคคลผู้หนึ่งที่รู้จักฉันดีได้ปั้นขึ้นไว้ เธอคิดว่า
ตัวจริงดีขึ้นกว่ารูปใหม่ โรเยอร์ ?”

“เอ เรื่องนี้ตอบยากมากครับ ถ้าผมตอบว่าดีขึ้นกว่า
เดิมก็ไม่ควร เพราะจะหมายความว่าตอนนั้นยังไม่ได้ดีเหมือน
ตอนนี้ แต่ถ้าผมตอบว่าไม่ดีขึ้น ก็เป็นเรื่องลำบากอีกนะ
แหละครับ”

ทุกคนในห้องนั้นหัวเราะขึ้นพร้อมกัน สิ่งที่เร้าความ
สนใจของโรเยอร์อีกอย่างหนึ่งก็คือ สิ่งที่ว่าเรียงรายอยู่บน
ชั้นในห้องนี้เป็นจำนวนมากด้วยกัน ท่านเจ้าของบ้านได้ตอบ
ว่า สิ่งเหล่านั้นคือผลงานทางดนตรีของท่านนั่นเอง

โรเยอร์ได้แสดงความอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง เมื่อได้เห็น
ผลงานเป็นจำนวนมากมายถึงขนาดนั้น

“ไม่พลาดอะไรดอกโรเยอร์” ปีเตอร์อธิบาย “เพราะ
ว่าฉันได้มาอยู่ที่นี้เป็นเวลานานมาแล้ว และตลอดเวลาี่ ฉัน
ไม่เคยปล่อยให้เวลาให้ล่องไปโดยเปล่าประโยชน์เลย ฉันยังอด
นึกขำไม่ได้เมื่อได้ยินเขาประกาศกันในโลกมนุษย์ว่า ผลงาน

ทางดนตรีชิ้นนั้นหรือชิ้นนี้เป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของฉัน อันที่จริงฉันเข้าใจดีว่า เขาหมายความว่าอะไร แต่สำหรับพวกเราที่นี้ฟังดูแล้วก็อดนึกขำไม่ได้อยู่เอง ในเมื่อมองมาที่ชิ้นในท้องนี้ ก็จะได้เห็นผลงานในระยะหลังของฉันอีกเป็นจำนวนมากมายาวงซ้อนกันอยู่เต็มขั้นไปหมด”

“ชาวโลกมนุษย์เขาเข้าใจเช่นนั้นจริง ๆ” ฟรานซ์ โยเซฟ กล่าวขึ้น “และเพราะฉะนั้น เขาจึงสร้างอนุสาวรีย์ไว้ให้เรา เขาคิดว่าเราคงหมดหน้าที่การงานแล้ว”

“ลองเล่นเพลงที่เพิ่งแต่งเสร็จจีปีเตอร์” ฟรานซ์ โยเซฟ เสนอความเห็น “ฉันอยากจะฟังสักหน่อย”

ปีเตอร์ลุกขึ้นไปที่แกรนด์เปียโน และลงมือเล่นตามโน้ตที่เขียนไว้ ข้าพเจ้าจะไม่พยายามบรรยายความไพเราะของเพลงให้ท่านฟัง เพราะว่าการกระทำเช่นนั้นย่อมไม่มีผลอย่างใด ภาษามนุษย์ยังไม่กว้างขวางและแจ่มชัดพอที่จะบรรยายความไพเราะของเพลงให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เท่าที่พอจะกล่าวได้ก็มีเพียงว่า ท่วงทำนองของเพลงนั้น เป็นการล้อและเลียนอารมณ์สนุกของสัตว์ที่ร่าเริงทั้งสองตัวได้อย่างแจ่มชัดมาก ผู้ที่ฟังเพลงจะพลอยนึกถึงการกระโดดโลดเต้นและ

คึกคะนองของมัน พร้อมกับรู้สึกสนุกตามไปด้วยจริง ๆ
ท่วงทำนองนั้นมีทั้งช้าสลับกับเร็วเลี้ยวไปไหลมา มีทั้งท่อน
“ขัดต่อล้อเฉี่ยว” ผสมกับท่วงหวานพริ้วไปมาโดยตลอด ยาก
เหลือเกินที่ผู้ที่มีรสนิยมในทางดนตรีอยู่บ้าง จะอดใจไว้ไม่
ให้รู้สึกครึกครื้นรื่นเริงตามไปได้ ในเมื่อได้ยินเสียงและท่วง
ทำนองของเพลงนี้

ในที่สุดเพลงก็จบลง พวกเราทุกคนต่างถอนหายใจ
ขึ้นพร้อมกันด้วยความเสียดาย และได้แสดงความยินดีและ
สรรเสริญท่านผู้แต่งด้วยความจริงใจโดยทั่วกัน

“สำหรับโน้ตของวงดนตรีทั้งวงล่ะคะ” รุธถาม “เรา
จะสามารถฟังได้เมื่อไร ?”

“เห็นจะไม่เข้านักหรอกครับ เอาไว้เสร็จแล้วผมจะบอก
คุณเอง”

ในขณะที่โรเยอร์กำลังยื่นพิจารณาผลงานทางดนตรีที่
ปีเตอร์เขียนไว้เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ และหลังจากที่
เปรียบเทียบกันดูแล้วจะเห็นได้ชัดว่า ผลงานที่ปีเตอร์ทำ
ขึ้นหลังจากที่เขาเข้ามาในโลกทิพย์แล้วนั้นมีมากกว่าส่วนที่ได้
ทำไว้ เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์มากทีเดียว

“เรื่องนี้เป็นธรรมดาเช่นนั้นเอง” ปีเตอร์อธิบาย “ทุกคนที่นี่ก็เป็นเช่นเดียวกันทั้งนั้น ฟรานซ์ โยเซฟเองก็แต่งเต็มไว้ไม่ใช่น้อยเหมือนกัน (OPUS) คือเลขอันดับที่ของเพลงที่แต่งขึ้นถึงจำนวนพันแล้วนะ คิดดูเถอะโรเยอร์ ถ้าเราไม่มีความจำอย่างดีเลิศแล้ว ก็น่ากลัวจะงงกันแน่ทีเดียว”

“การแต่งเพลงที่นี้ง่ายกว่าในโลกมนุษย์มากไหมครับ ?”
โรเยอร์ถาม

“แน่นอนไม่ต้องสงสัยเลยเธอ คิดดูทีแล้วกันว่าเรามีอิสระเสรีมากกว่าในโลกมนุษย์เพียงใด ข้อแรกก็คือเรื่องการหากิน หรือกล่าวให้ตรงไปตรงมาก็คือที่นี้เราไม่ต้องกลัวอดตายอีกแล้ว การหมดอุปสรรคข้อนี้ทำให้หมดกังวลไปได้มากเหลือเกิน นอกจากนั้นก็ได้แก่ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าของร่างกาย ซึ่งก็เป็นอันตัดกังวลไปได้อีกอย่างหนึ่ง เสียงวิพากษ์วิจารณ์ในทางไม่เป็นมงคลจากประชาชน นั้นก็เป็นอันไม่มีเหมือนกัน การแต่งเพลงออกมาแล้ว ไม่มีทางเสนอให้ประชาชนได้เห็นผลงาน นี้ก็ไม่ต้องวิตกอีก สถานที่อยู่อาศัยอันให้ความสุขสงบเราก็มีอยู่ไม่ขาดแคลน เธอดูเถอะโรเยอร์ มีสิ่งใดบ้างที่เป็นอุปสรรคแก่การงานของเราดังเช่นโลกมนุษย์”

“นักวิจารณ์เพลงอีกอย่างหนึ่ง ก็ไม่มีเหมือนกัน” ฟรานซ์ โยเซฟพูดพร้อมกับหัวเราะที่ ๆ “ความจริงสำหรับฉันเองก็ ไม่ค่อยได้ถูกวิจารณ์นักดอก เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ ที่พูดเช่นนั้น ไม่ได้หมายความว่าบทเพลงของฉันพิเศษจน ไม่มีใครติได้หรอกนะ ความจริงก็คือว่าฉันบังเอิญเกิดอยู่ใน สมัยที่ไม่มีผู้วิเศษवादตัวว่าตรัสรู้หมดทุกอย่าง ในเรื่องเพลง หรือดนตรีที่คนอื่นแต่ง ซึ่งในสมัยนี้ มีอยู่เป็นอันมากใน โลกมนุษย์ ประเทศของเธอกรุณาต่อฉันมาก ทั้งในสมัย ก่อนและปัจจุบัน”

“และกับฉันด้วย” ปีเตอร์กล่าวต่อ “ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้ เขาจะว่าฉันเป็นผู้ตายแล้วก็ตาม นี่สมมติว่าถ้าเราสามารถ แสดงตัวให้เขาเห็นได้ แล้วก็หอบบทเพลงที่เราแต่งไว้ใน ภายหลังเหล่านี้ไปให้เขาดู แล้วก็บรรเลงให้เขาฟังดู น่า กว่าจะเกิดโกลาหลกันใหญ่ทีเดียว และก็กลัวว่าเราคงจะ รวยกันใหญ่อีกด้วย หรือไม่ถ้าเกิดมีคนไหนมาอาศัยหากิน กับเราได้ ก็คงจะรวยใหญ่อีกเหมือนกัน”

“แต่ผมคิดว่าผู้ที่จะรวยใหญ่คงจะเป็นผู้อื่นเสียมากกว่า พวกเรา” ฟรานซ์ออกความเห็น

“ทีนี้เจ้าพวกนักวิพากษ์วิจารณ์เพลง ก็คงจะมีอาชีพทำกันอีก เขาคงจะเอาบทเพลงของเราไปตัดแบ่งออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย นำไปเข้ากล่องจุลทรรศน์ ขยายดูอย่างละเอียด แล้วก็ออกความเห็นอย่างผู้คงแก่เรียนว่าตอนนั้นดี ตอนนี่ไม่ค่อยดี ควรจะแก้ไขเสียใหม่อย่างโน้นอย่างนี้ และเขาก็จะไม่เมเอาเองอย่างสง่าผ่าเผยว่า ตอนที่พวกเราแต่งบทเพลงนั้น ๆ พวกเราได้รับการบันดาลใจจากอะไรบ้าง ข้อสำคัญคือ ที่เขาพูดออกไปนั้นจะไม่ค่อยมีใครเข้าใจนักดอก และโดยเฉพาะตัวของเขาเองก็ดูเหมือนจะยังไม่เข้าใจใหญ่เลย แต่เขาทั้งหมดคือทั้งผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งต่างก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องอะไรนั้นก็พอออกพอใจคิดเอาเองว่า ตนช่างเป็นผู้ฉลาดเสียเหลือเกิน นี่แหละเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ คิด ๆ ไปแล้วก็ดูไม่ใช่เรื่องที่น่าขบขันเลย ฉันทว่าเราอยู่กัน ที่นี้สบายกว่ามาก ไม่มีผู้วิพากษ์วิจารณ์ไม่ต้องวิตกกังวลเรื่องอดตาย และไม่ต้องกลัวว่าแต่งออกไปแล้ว จะไม่มีคนฟัง เราอยากจะให้ใครฟังเมื่อใดก็ได้ โดยไม่ต้องขอร้องพวกนายทุน ซึ่งพยายามรีดไถ คอยหากินบนมันสมองของพวกเรา นอกจากนั้นที่นี้เราสามารถอยู่กันได้อย่างสงบสุขและสามัคคีระหว่างเพื่อนนักประพันธ์เพลงด้วยกัน และข้อที่สะดวกมากก็คือ เราสามารถจะให้คำตักเตือนกันอย่างแรง ๆ ก็ได้ โดยไม่ต้อง

กลัวว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะโกรธเคือง เพราะเราต่างก็รู้ดีว่าไม่มีใครหวังร้ายหรืออิจฉาริษยากันเลย น่าเสียดายอยู่อย่างหนึ่งที่ในปัจจุบันนี้รู้สึกว่าจะไม่มีนักประพันธ์เพลงคนไหนที่เชี่ยวชาญจริง ๆ เลย”

“ไม่มีบ้างเลยที่เดียวหรือ ?” ฟรานซ์ถาม

“หลายปีมาแล้วนะที่ยังไม่มีใครมาอยู่ร่วมกับเราที่นี่เลย”

“พูดกันอย่างตรงไปตรงมาก็ได้ครับ” ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น “ผมคิดว่าในปัจจุบันนี้ยังมองไม่เห็นมีนักแต่งเพลงที่ถึงขั้นเชี่ยวชาญ (master composer) จริง ๆ เลย ผมชอบพูดอะไรอย่างไม่อ้อมค้อม แม้ว่ามันอาจจะไม่ค่อยไพเราะนัก และที่ผมพูดเช่นนั้นก็ได้ไตร่ตรองดูแล้วอย่างถี่ถ้วน นักแต่งเพลงที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบันก็ยังมีไม่ถึงขั้นพิสูจนได้ คือนักแต่งเพลงเหล่านั้นเมื่อมาถึงที่นี่แล้ว ก็เห็นข้อเท็จจริง และก็ไม่ยอมนำบทเพลงของตนมาบรรเลงที่นี่เลย ผมอาจกล่าวได้ว่ายังมีนักแต่งเพลงอีกมาก เมื่อมาที่นี่แล้วก็คงจะต้องทำอย่างเดียวกัน”

“เธอคงรู้แล้วใช่ไหมว่า ในโลกมนุษย์ปัจจุบันนี้เขาพูดกันว่า การคลีใจของมนุษย์ในเรื่องศาสนา (spiritual revelation) ได้ยุติลงแล้วโดยสิ้นเชิง ผมอาจจะกล่าวเพิ่มเติม

ให้อีกอย่างหนึ่งก็ได้ คือว่า การแต่งเพลงอย่างบริสุทธิ์ (composing of pure music) ก็ได้ยุติลงแล้วอย่างสิ้นเชิงเหมือนกัน”

“ถึงขนาดนั้นทีเดียวหรือท่านมองซินเยอร์” ปีเตอร์ถาม

“แน่นอนครับ” ข้าพเจ้าตอบ “ผมไม่ได้กล่าวเกินความจริงไปเลย รูดจะเป็นพยานของผมในเรื่องนี้ได้ ซึ่งเธอเคยได้ยินเพลงของชาวโลกมนุษย์มาแล้ว ไรโรเยอร์ เธอเคยได้ยินเพลงสมัยใหม่แล้วไม่ใช่หรือ ?”

“เคยครับ” ไรโรเยอร์ตอบ “แต่ผมฟังไม่ได้นาน รู้สึกว่าทนฟังไม่ไหวจริง ๆ”

“ผมเคยได้ยินข่าวแว่ว ๆ มาบ้างเหมือนกัน” ปีเตอร์กล่าว “แต่ก็ไม่ได้คิดว่ามันจะถึงขนาดนั้น อ้อแล้วพวกนักวิจารณ์เขาว่าอย่างไรกันบ้างเล่าครับ ?”

“เขาก็เชียร์กันยกใหญ่ว่า เป็นผลงานของอัจฉริยมนุษย์ นอกจากนั้น เขาก็ยังพยายามปล้ำผีลุกปลุกผีนั่ง (bamboozle) ให้ประชาชนเห็นคล้อยตามไปด้วยว่า งานดนตรีชิ้นนั้น ๆ แสนจะวิเศษหนักหนา ทั้ง ๆ ที่ผมคิดว่าต่อให้เอาไฟฉายเครื่องบินและกล้องจุลทรรศน์มาส่องแล้วส่องอีก

ก็จะไม่เห็นว่ามันจะเป็นงานดีเด่นไปได้สักแคไหน แม้ในเรื่องศิลปะก็เช่นเดียวกันแหละครับ คุณคงยังไม่รู้ดอกว่าเขา ย่อมแมวขาย เอารูปภาพสัปรังเคมาแสดงในงานศิลปะ แล้วซื้อขายกันด้วยราคาแพงลิบลัวทีเดียว ผมอยากจะกล่าวว่า รูปภาพเหล่านี้ควรจะเป็นสิ่งที่เราเห็นได้โดยเฉพาะในเวลา ผันร้ายเท่านั้น ดูแล้วรู้สึกทุเรศอย่างที่สุด”

“เอ๊ะ แล้วท่านพอจะทราบไหมครับว่า ทำไมเขาจึง มีความเห็นเป็นเช่นนั้นกันไปได้?”

เห็นจะเป็นด้วยเหตุสองประการ คือ ถ้าไม่ใช่ความ พิกการทางจิต ก็คงเป็นเรื่องการหลอกลวงต้มประชาชนกัน อย่างขนานใหญ่ โดยทำให้เป็นเรื่องซู้ซ่าขึ้นมา แล้วก็ชัก จูงใจคนซี้ตื้นให้หลง และเห็นคล้อยไปตาม ด้วยเหตุนี้แล้ว จะเห็นงานดนตรี และงานศิลปกรรมภาพเขียนชั้นสวะที่น่า ขยะแขยง (revolting) ได้รับคำหลอกลวงว่าเป็นงานชั้น เยี่ยมของอัจฉริยมนุษย์ นี่แหละคือสภาพความเป็นไปของ โลกมนุษย์ในปัจจุบันนี้ เขานิยมชมชอบกันแต่ในงานที่น่า เกลียต น่ากลัวน่าขยะแขยง งานศิลปะของโลกมนุษย์ เวลา นี้มียาพิษเจือปนอยู่เต็มไปหมดทั้งนั้น (the poison has seeped its way into all the fine arts)

“โอ้โอ้ กายจริง” ฟรานซ์อุทาน “ผมดีใจที่ตายแล้ว หลุดพ้นมาเสียได้ และก็คิดว่าคงไม่มีใครในพวกเราเสียดาย ว่าได้ตายเร็วเกินไปเป็นแน่”

เรารู้สึกขบขันในถ้อยคำของฟรานซ์ โยเซฟโดยทั่วกัน และก็เห็นจริงตามนั้น เพราะท่านทั้งสองได้จากโลกมนุษย์ มาเป็นเวลานาน ก่อนที่จะเกิดมีการเจือยาพิษลงในงาน ศิลปะของมนุษย์

โรเยอร์กล่าวชมผลงานอันมากมาย ที่วางเรียงราย อยู่บนชั้นของปีเตอร์ด้วยความสนใจ

“ขอให้ผมดูสักชิ้นหนึ่งได้ไหมครับ ?”

“ตามสบายเถอะเธอ ที่นี่ไม่มีพิธีรีตองอะไรหรอก”

“ผมทราบแล้วครับ แต่รู้สึกว่ายังอดคิดแบบเดิมของโลกมนุษย์ไม่ได้”

“ไม่เป็นไรหรอกโรเยอร์ อยู่ไปก็เคยชินไปเอง”

“ผมรู้สึกเกรงใจเหลือเกินครับ ตั้งแต่ผมมาอยู่ที่นี่เห็นทุกคนดีต่อผมมาก โดยเฉพาะท่านมองชินเยอร์กับคุณรุธ ก็ต้องเสียเวลาเพราะผมไปมาก ในการนำผมเที่ยวไปในน่านนี้ อยู่เรื่อย ๆ”

“ไม่ใช่เสียเวลาหรอก โรเยอร์” ปีเตอร์กล่าว “ที่นี่ไม่มีใครกลัวเสียเวลาหรอก เพราะไม่มีเวลาที่จะเสีย เอ แต่ที่ผมพูดนี้ฟังดูก็ชอบกลนะ คนไม่รู้อาจจะคิดไปได้หลายอย่างเหมือนกัน”

“ฉันจะทำอะไรให้เธอรู้สึกสักหน่อยหนึ่ง โรเยอร์” ข้าพเจ้าพูดขึ้นพร้อมกับหยิบงานดนตรีของ ปีเตอร์ ชิ้นหนึ่ง ลงมาจากชั้น เธออ่านโน้ตเพลงเป็นไหมโรเยอร์ ?

“ไม่ค่อยเป็นครับ”

“ถ้าฉันเธอลองฟังเพลงนี้แล้วนึกดูซิว่า พอจะจำได้ไหมว่าใครแต่ง ?”

ข้าพเจ้าเปิดหนังสือเพลงขึ้นมาหน้าหนึ่ง ยัมเพลง บทหนึ่งเบา ๆ เป็นเพลงซึ่งรู้จักกันดีในโลกมนุษย์

“ตายจริง” โรเยอร์อุทาน “นั่นเป็นบทเพลงของหนังสือเล่มนั้นหรือครับ ?”

“ใช่แล้ว” ข้าพเจ้าตอบพร้อมกับชี้ให้โรเยอร์ดูชื่อผู้แต่ง ซึ่งมีบอกอยู่ในหน้าแรกของหนังสือเล่มนั้น พอเห็นชื่อของผู้แต่ง โรเยอร์ถึงกับตกตะลึงด้วยไม่คิดฝันว่าจะเป็นไปได้

“เป็นไง เธอคงไม่ได้คิดฝันไม่ไข่หรือว่า จะได้มาพบบุคคลที่เคยมีชื่อเสียงก้องโลกในทางดนตรีในโลกมนุษย์มาแล้ว ครั้งหนึ่ง ก็คือปีเตอร์นั่นเอง เอ แต่ว่าตอนนี้ เราเห็นจะต้องกลับไปก่อนเสียแล้ว เพราะรู้สึกว่าจะมีใครมาคอยพบเราอยู่ที่บ้านในขณะนี้”

เราได้อาลาปีเตอร์ และฟรานซ์กลับ ซึ่งทั้งสองท่านก็สัญญาว่า เมื่อได้ทำโน้ตเพลงนั้นสำหรับวงดนตรีทั้งวงเสร็จแล้ว ก็จะส่งข่าวไปให้เราทราบทันที เพื่อเราจะได้ไปฟังและดูดนตรีด้วยกันโดยพร้อมเพรียง

ในระหว่างการเดินทางกลับ ผ่านป่าใหญ่ อันเขียวชะอุ่มมา โรเยอร์แสดงความปิติยินดีอย่างยิ่ง ที่ได้มีโอกาสสนทนากับนักดนตรีผู้มีชื่อเสียงก้องโลกทั้งสองโดยใกล้ชิด และอย่างเป็นกันเอง ชนิดที่ไม่ต้องมีพิธีตองแต่อย่างใด ซึ่งเรื่องเช่นนี้ไม่สามารถทำได้เลยในโลกมนุษย์

“ฟรานซ์ โยเซฟ ก็มีชื่อเสียงไม่น้อยเหมือนกันนะ โรเยอร์” ข้าพเจ้ากล่าว “เมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์เขาได้เขียนซิมโฟนีไว้ตั้ง ๑๐๐ กว่าชิ้นทีเดียว”

๙๐
๑๑ มหาลัย
๑๑๖/๑๔
๖๗ ๑๓ ๑ ๑
๑๑๖ คึกข ๑๐๐
๗/๑๕๐๐

บทที่ ๑๔

วิธีการเยี่ยมเยียนในโลกทิพย์

“ผมสังเกตดูไม่เห็นว่าจะมีใครใช้นามสกุลกันเลยครับ”
โรเยอร์ปรารภขึ้น “ผมไม่รู้ว่าท่านและคุณรุรมีนามสกุลว่า
อะไร”

เราได้กลับมาถึงบ้านแล้ว หลังจากที่ได้อำลาปีเตอร์
และฟรานซ์มา และการสนทนาของเราเริ่มจากเรื่องโน้นมา
สู่เรื่องนี้ตามลำดับ

“เป็นความจริงดังนั้นโรเยอร์” ข้าพเจ้าตอบ “ที่นี้
เรื่องนามสกุลไม่มีความสำคัญอย่างใดเลย จริงอยู่สำหรับผู้
มาใหม่อาจมีข้อยกเว้นบ้าง เพราะไม่ได้มีกฎหรือข้อบังคับ
ไว้ตายตัวในเรื่องนี้ ข้อสำคัญ ก็คือ เราต้องการรู้จักตัว
บุคคลผู้นั้นโดยตรง ไม่ใช่รู้จักนามสกุลของเขา”

“อันที่จริง ที่นี้มีชื่ออีกประเภทหนึ่ง เป็นชื่อของโลกทิพย์โดยเฉพาะ แต่ละชื่อมีความหมายเป็นภาษาในตัว ไม่ได้ขึ้นอยู่กับภาษาของโลกมนุษย์ ชื่อชนิดนี้บุคคลผู้เป็นเจ้าของ ไม่ได้ตั้งเอง แต่เป็นชื่อที่มีผู้ใหญ่ตั้งให้ โดยถือหลักเกณฑ์แห่งคุณวุฒิและความสามารถเป็นใหญ่ ไม่ใช่จะคิดตั้งเอาเองเหมือนในโลกมนุษย์

“สำหรับชื่อของฉันนั้น อันที่จริงก็ไม่ใช่ชื่อโดยตรง จะเป็นการเรียกโดยตำแหน่งเสียมากกว่า คือเป็นตำแหน่งของฝ่ายสงฆ์ในทางโลกมนุษย์ที่ฉันควรได้รับอยู่ เธออาจจะสงสัยว่าฉันเคยพูดว่า ที่นี่ไม่มีการถือยศศักดิ์กันแล้ว เหตุใดจึงยังมีตำแหน่งอยู่อีก เรื่องนี้ขออย่าว่า ไม่ได้เป็นการถือยศศักดิ์แต่อย่างใด เป็นเรื่องของความสมัครใจของเพื่อนฝูง เช่นนั่นเอง เขาต้องการเรียกฉันเช่นนั้น เพราะเขาคิดว่ามันสะดวกดี เขาก็เลยเรียกเฉพาะตำแหน่งโดยไม่ได้จำชื่อตกลงตำแหน่งของฉันก็ได้กลายเป็นชื่อโดยพฤตินัย ฉันเองหรือผู้อื่นที่เรียกฉันด้วยตำแหน่งนี้ ก็ไม่ได้คิดถึงเรื่องยศศักดิ์แต่อย่างใด แม้เธอเอง ฉันก็ไม่ต้องการรู้นามสกุลเหมือนกัน”

“ฟรานซ์ โยเซฟกับปีเตอร์ อิลยิทซ์ก็เหมือนกันหรือครับ ?”

“เหมือนกันนั่นแหละ เราตัดนามสกุลของเขาออกไปเลย และเขาก็ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการเสียหายอย่างใด อันที่จริงในที่นี้ไม่มีผู้ใดบ่นถึงเรื่องนี้กันหรอก เพราะทุกคนก็มีความสุขสบายดี การที่จะมีนามสกุลหรือไม่ก็ไม่แปลกอะไร”

“เธอยังจำได้ไหมโรเยอร์ เมื่อตอนที่ฉันเล่าให้เธอฟังถึงเรื่องอายุของบุคคลในโลกทิพย์นี้ คือเมื่อเราอยู่นานไปเราก็จะเป็นหนุ่มหรือเป็นสาวยิ่งขึ้น จนในที่สุดรูปร่างลักษณะเดิมของผู้นั้น ก็จะเปลี่ยนไปอย่างมากจนกระทั่งเกือบจะจำไม่ได้ว่าเป็นคนเดิม ในเรื่องชื่อก็เหมือนกัน เมื่อบุคคลอยู่นานไปชื่อของเขาก็ไม่ค่อยจะมีความหมายอย่างใดนัก”

“ในบางครั้งเมื่อท่านผู้อยู่ในภูมิสูงขึ้นไป และลงไปยังโลกมนุษย์เพื่อทำธุระของท่านบางอย่าง ท่านก็ใช้ชื่อที่รู้จักกันดีสำหรับเป็นที่หมายรู้กันแทนตัวท่าน ปีเตอร์และฟรานซ์ก็เป็นตัวอย่างในเรื่องนี้ได้เหมือนกัน เธอได้ยินฉันย้ำกับเขาแล้ว เนื่องจากเมื่อก็มีผู้ต้องการพบฉันที่บ้าน ?”

“ได้ยินแล้วครับ ผมคิดว่าท่านคงหาเหตุที่จะลาเจ้าของบ้าน เพราะความเกรงใจเสียมากกว่า”

“นั่นแน่ โรเยอร์ เธอนึกว่าเราพูดปลดละซี ไม่ได้การละ ชาวโลกมนุษย์จะรู้สึกอย่างไร ถ้าเขาคิดว่าเรายังต้อง

พุดปิดกันอยู่อีก ถึงแม้ว่าจะเป็นกาพุดปิดเล็ก ๆ น้อย ๆ
ที่ไม่ได้หลอกลวงใครก็ตาม”

“เราไม่มีความจำเป็นจะต้องทำเช่นนั้นดอกโรเยอร์”
ข้าพเจ้ากล่าว

“ถ้าเช่นนั้น เราทำอย่างไรครับ เวลาเราไปบ้านใคร
แล้วต้องการจะลากลับ เพราะเราเกิดเบื่อกที่จะอยู่นานเกินไป
หรือเพราะเกรงใจเจ้าของบ้าน”

“เอ ฉันรู้สึกว่ ความเกรงใจเช่นนั้นก็ยังไม่เคยบังเกิด
มีเลยนะโรเยอร์ เราไม่ต้องกลัวว่าเจ้าของบ้านเขาจะรำคาญ
ที่เราอยู่นานเกินไปหรอก ที่ฉันบอกฟรานซ์และปีเตอร์ว่ามี
ใครมาหาฉัน ก็เพราะว่าฉันรู้จริง ๆ ว่า กำลังมีผู้ต้องการพบ
อันที่จริง ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องด่วนหรอก เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น
เราก็คงจะมัวโ้เอ้อยู่ไม่ได้ ผู้ที่ต้องการพบฉันก็คือท่านผู้หนึ่ง
ซึ่งมีฐานะติดต่อกับโลกมนุษย์เป็นครั้งคราว และที่เขาต้องการ
พบก็เพื่อเยี่ยมเยียนมากกว่าที่จะมีธุระด่วน หากบางครั้งเรา
ได้รับทราบข่าวเช่นนั้นในขณะที่กำลังทำงานสำคัญอยู่ เช่น
กำลังจะไปรับวิญญาณของใครอยู่ เราก็บอกเขาไปได้เลย
ว่ายังไม่ว่าง แล้วก็ไม่ต้องเกรงว่าเขาผู้นั้นจะโกรธ ไม่ว่า

เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่สักเพียงใด ที่นี้เราอยู่กันและทำงานกัน อยู่อย่างมีเหตุผลทั้งนั้น โรเยอร์”

“น่าเสียดายที่ในโลกมนุษย์ไม่ได้เป็นอย่างนี้” โรเยอร์ บ่นพึมพำ

“ผู้ที่จะมาหาเรานี่เป็นผู้มาจากภูมิสูง ท่านเป็นบุคคล สำคัญคนหนึ่งทีเดียว แต่ท่านไม่ได้ใช้ชื่อของท่านในโลก- มนุษย์ ท่านใช้ชื่อใหม่ว่า บลูสตาร์ (ดาวสีน้ำเงิน) ชื่อนี้ ก็เนื่องมาจากเครื่องประดับของท่านชิ้นหนึ่ง เป็นรูปดาวสี น้ำเงิน ซึ่งเป็นอัญมณีที่มีค่าอย่างยิ่งทำเป็นรูปดาวสุกปลั่ง อัญมณี ดังกล่าวนี้นี้ มีค่ามากกว่าอัญมณีใด ๆ ในโลกมนุษย์ มาก เราจะขอร้องให้ท่านเอาออกให้เธอดูเวลาท่านมาถึง”

“แต่ท่านผู้นี้ไม่ได้ประดับเพชรเม็ดนี้อยู่เป็นประจำหรอก หรือครับ ?”

“ไม่เสมอไปหรอกในภูมินี้ คือฉันหมายความว่าเราไม่ ได้เห็นของท่านเสมอไป”

ในขณะที่ข้าพเจ้าได้ลุกไปนั่งที่โกล์หน้าต่าง เพื่อจะ ได้แลเห็นผู้มาเย็บได้โดยถนัด โรเยอร์เข้าใจความประสงค์ ของข้าพเจ้าดี แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ เขาจึงถามขึ้นว่า

“บุคคลผู้ที่จะมาเยี่ยมกันในที่นี้ต้องทำแบบนี้เสมอหรือครับ ? คือผมหมายความว่า เมื่อท่านสามารถจะนึกให้ตนเองปรากฏ อยู่เมื่อใดก็ได้เช่นนั้นแล้ว เหตุใดจึงต้องใช้วิธีเดินอ้อมมา ให้เข้าไปเปล่า ๆ ?”

“โดยปกติก็เป็นเช่นนั้นแหละโรเยอร์ เวลาเราจะไปเยี่ยมใคร เราก็มักจะเดินไป แต่เรื่องนี้ก็ไม่ได้มีกฎตายตัว ดอก มันเป็นเรื่องของรสนิยมเสียมากกว่า โดยมากถ้าเป็นเรื่องด่วนแล้ว ก็ใช้วิธีอิฐฐานจิต หรือนึกให้ไปปรากฏตัว ในที่ที่ต้องการทันที แต่ถ้าเป็นเรื่องธรรมดาไม่รีบร้อนแล้ว ก็ให้เดินไปด้วยสองขาเช่นนั้นแหละ และถ้าจำเป็น บางทีเราก็เคาะประตูขออนุญาตเสียก่อนก็ได้ แต่ความจริงฉันยังไม่เคยทำเช่นนั้นดอกนะ”

“เรื่องเช่นนี้เธอไม่ต้องวิตกกังวลดอก เพราะอยู่ไป ๆ เธอก็จะรู้จักได้เองโดยสัญชาตญาณว่า อะไรควรอะไรไม่ควร นี่หมายความว่าถึงระหว่างเราดอกนะ แต่ถ้าเป็นพวกที่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ละก็ ต้องเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เช่น ในตอนที่เราไปรับเธอนั้น เราก็เข้าไปทันทีโดยเร็วและโดยไม่ต้องเคาะประตูอีกด้วย ถ้าสมมติว่าเราเคาะประตู และ

สมมติว่าเขาได้ยินและเห็นเราด้วย น่ากลัวจะเกิดโกลาหล
กันใหญ่ทีเดียว”

“อ้อ แขนงของเรามาแล้ว แต่ไม่ได้มาคนเดียวหรอก
มีผู้ร่วมทางมาด้วยอีกหนึ่งคน”

“ใครหนอที่มาด้วย” รุชพิมพ์ด้วยความสงสัยและลุก
ไปดูที่หน้าต่าง

“ฟิลลิสนั่นเองแหละ” รุชอุทานด้วยความดีใจ

“รุชและฟิลลิสเป็นเพื่อนเก่ากันมา” ข้าพเจ้าอธิบาย
ให้โรเยอร์ฟัง

“โง่ มองซินเยอร์ เรากำลังจะไปทำธุระที่โลกมนุษย์
สักหน่อย ก็พอดีฟิลลิสเสนอแนะว่า ควรจะแวะเยี่ยมเธอ
สักประเดี๋ยว เธอได้รับทราบการส่งข่าวของฉันแล้วไม่ใช่
หรือ ?”

“ได้รับแล้วครับ ตอนนั้นผมกำลังพาโรเยอร์ไปเยี่ยม
ฟรานซ์และปีเตอร์”

“อ้อ ดีทีเดียวไปหาคนทั้งสองนี้ได้ก็เป็นการดี”

“ท่านพอจะมีเวลาว่างบ้างไหมครับ ผมอยากให้ได้
พบกับโรเยอร์สักหน่อย ผมกำลังเล่าเรื่องของท่านให้เขาฟัง”

“หวังว่า คุณคงยังไม่ได้บอกความลับของผมให้เขา ฟังดอกนะ บลูสตาร์พูดพร้อมกับหัวเราะที ๆ

“มาเถอะ เข้ามารู้จักโรเยอร์กันสักหน่อย” รุทกล่าว ขวนฟิลลิส “เขาเป็นเด็กดีมากที่สุดทีเดียว ตอนนี้อยู่กำลังพา เขาชมภูมิประเทศอยู่”

สตรีทั้งสอง คือรุท และฟิลลิสมีลักษณะที่ต่าง กันอย่างเห็นได้ชัด ฟิลลิสมีผมแดง ส่วนรุทผมมีสีทอง ข้าพเจ้าพาอาดันตุกะของเราทั้งสองเข้าไปในห้องและแนะนำ ให้โรเยอร์รู้จัก

“โง่หลานชาย” บลูสตาร์เอ่ยทัก “ดูท่าทางสบายดีนี่”

“ครับ” โรเยอร์กล่าวตอบพร้อมกับยิ้ม

“เรียกฉันว่าบลูสตาร์ก็แล้วกัน ทุก ๆ คนเขาก็เรียกฉันดังนี้ทั้งนั้นแหละ และอันที่จริงก็ไม่ผิด เพราะว่ามันเป็นชื่อหนึ่งในหลายชื่อของฉัน ในโลกมนุษย์คนที่มีชื่อหลายชื่อ มักจะถูกสงสัยว่าเป็นคนไม่ดี แต่ที่นี่ไม่เป็นเช่นนั้นดอก ชื่อเดิมของฉันในโลกมนุษย์ได้ทำให้เกิดความยุ่งยากกันมาก แต่ฉันก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะว่ามันไม่ใช่ความผิดของฉัน มันเป็นเรื่องของคนที่เขาชื่อของฉันไปหากินจนพำเพ็ญไปหมด”

บลูสตาร์กล่าวพลางยิ้ม ท่านผู้นี้เป็นผู้ที่มีเสียงกังวาล น่าฟัง พุดจาด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง ดูรูปร่างลักษณะ คล้ายกับจะเป็นหนุ่มก็จริง แต่ฟังดูเสียงแล้วจะรู้สึกว่าคุณ มีอายุในโลกทิพย์นี้มาแล้วหลายร้อยปีทีเดียว เรื่องเช่นนั้น พอจะอนุมานได้คร่าว ๆ สำหรับผู้ที่ได้เคยหัดสังเกตน้ำเสียง มาบ้างแล้ว ทั้งนี้เพราะการที่จะกะอายุของบุคคลจากรูปร่าง และดวงหน้านั้นเป็นไปได้เลยทีเดียว

“ท่านบลูสตาร์” ข้าพเจ้ากล่าว “ผมได้อธิบายให้ โรเยอร์ ฟังถึงความ เป็นมาของชื่อของท่านแล้ว เขาอยากจะได้เห็นต้นเหตุของชื่อนี้ด้วยตาของตนเอง”

“ก็ได้หลานชาย” บลูสตาร์กล่าวแล้วก็เปิดเสื้อคลุม ที่สวมอยู่ออก เผยให้เห็นดาวสีน้ำเงินอันสุกปลั่งซึ่งฝังอยู่ที่ เสอ้านใน

“เข้ามาดูใกล้ ๆ ก็ได้ โรเยอร์ จะได้เห็นถนัดเธอเคย เห็นอะไรในโลกมนุษย์ที่เหมือนเช่นนี้ไหม ?”

“ไม่เคยเลยครับ”

“อัญมณี ที่นี่มีลักษณะซึ่งต่างกับอัญมณีในโลกมนุษย์ อยู่อย่างหนึ่งที่เธอควรารู้ไว้ คือ อัญมณีที่นี่ ไม่ต้องการ

แสงสว่างช่วยในความเป็นประกายเลย เพราะมันมีประกาย
 สุกสว่างอยู่ในตัวเองแล้วโดยสมบูรณ์ ในโลกมนุษย์ อัญมณี
 จะไม่มีความหมายอะไรเลยถ้าอยู่ในที่มืด เพราะมันต้อง
 อาศัยแสงสว่างช่วยในการสะท้อนให้เกิดประกายแสงเช่นนี้
 เรียกว่าแสงตาย ส่วนแสงของอัญมณีที่นี้เกิดจากตัวของมัน
 เอง เรียกว่าแสงที่มีชีวิต (Living Light) ในโลกทิพย์ยังมี
 อัญมณีที่มหัศจรรย์อีกมาก แล้วเธอจะได้เห็นเองในภายหลัง
 อย่างไม่ก็ตาม ขอบอกให้ทราบไว้ด้วยว่า อัญมณีเหล่านี้
 เราจะหาซื้อด้วยเงินทองไม่ได้เลย”

“ผมเข้าใจครับ ท่านมองซินเยอร์และคุณรุธได้บอก
 ผมแล้ว”

“ถูกละไรเยอร์ ที่นี้ไม่มีการซื้อหรือขาย ทุกสิ่งทุก
 อย่างที่เรามีอยู่หรือได้มาแล้วนั้น มีคุณความดีที่สมควรเป็น
 รากฐานอยู่ทั้งสิ้น เรื่องนี้ทำให้เราทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกัน
 หมด ผู้ใดที่ทำความดีถึงขั้นที่สมควรจะได้ก็ต้องได้รับเสมอ
 กัน” ดังเช่นดาวสีน้ำเงินดวงนี้เป็นต้น ท่านมอง ซินเยอร์
 ได้บอกเธอในเรื่องนี้แล้วหรือยัง ?”

“ยังครับ บลูสตาร์” ข้าพเจ้าตอบแทนโรเยอร์ “เพราะ
 เรายังไม่มีเรื่องปรารภมาถึงเรื่องนี้เลย”

“เหตุผลที่ฉันถามก็คือว่า เราไม่ต้องการจะบอกใคร ๆ ในสิ่งที่เขารู้อยู่แล้ว อันที่จริงก็ไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งอะไรนัก นอกจากความสวยงามและความมีค่าของอัญมณีนั่นเอง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราเรียกว่าเครื่องประกอบชีวิตของเรา และเป็นรางวัลส่วนตัว สำหรับความดีที่ได้กระทำไปนั่นเอง”

“คงจะคล้าย ๆ กับเหรียญตราในโลกมนุษย์ใช่ไหมครับ ?”

“ก็ไม่เชิงเช่นนั้นทีเดียว เพราะอัญมณีดังกล่าวนี้ ไม่มีการจำกัดตระกูลโดยเฉพาะ ใคร ๆ ก็มีสิทธิ์ที่จะได้รับเหมือนกันหมด และเราก็ไม่มีตำแหน่งหรือยศศักดิ์เขียนต่อท้ายชื่อ เพื่อให้ใคร ๆ รู้ว่าเราได้รับยศเช่นนั้น ๆ และเราก็ไม่ต้องการหวดใคร ๆ อีกด้วย อันที่จริงฟรานซ์และปีเตอร์ก็มีเหมือนกัน แต่เขาไม่ได้ให้เธอดู เพราะเธอไม่ได้ขอเขาดูบุคคลอื่น ๆ อีกหลายคน ซึ่งเป็นนักประพันธ์ดนตรีก็ได้รับเหมือนกันเพื่อเป็นเครื่องหมายแห่งคุณความดี ที่เขาได้ประพันธ์เพลงเพื่อความรื่นรมย์ของชาวโลกทิพย์ เอ แต่ผมรู้สึกว่าจะพูดมากไปสักหน่อยแล้วไหมท่านมองซินเยอร์ ?”

“ถึงมากก็ไม่เป็นไรดอกครับ” ข้าพเจ้าตอบ “เพราะ

เป็นเรื่องของความจริง ไม่เหมือนผมเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกมนุษย์ ผมพูดมากเหลือเกินและก็ผิดมากเสียด้วย น่าขายหน้าเต็มที”

“ไม่เป็นไรหรอก ท่านมองซินเยอร์ เรื่องมันแล้วไปแล้ว เวลาที่ผมไปโลกมนุษย์ ในระยะนี้ก็รู้สึกว่าคุณพูดมากอยู่เหมือนกัน แต่ในโลกทิพย์นี้แม้ว่าเราจะต้องแก่งัดพูดมาก ก็คงจะไม่มีใครว่าอะไรนัก สำหรับโรเยอร์ ฉันคิดว่าในตอนนี้อะไรๆ คงยังไม่มีโอกาสพูดมากนักหรอกจริงไหม ?”

“จริงครับ ความมหัศจรรย์ต่าง ๆ ที่ผมได้พบได้เห็น ทำให้ผมพูดไม่ออกเสียส่วนมาก ผมเลยใช้แต่ตาดูหูฟังไปพลาง ๆ ก่อน”

“ก็ดีแล้ว น่าสะดวกอยู่อย่างหนึ่ง ที่ในโลกมนุษย์บางคนชอบพูดมากในเมื่อถึงคราวที่ควรจะนิ่ง แต่กลับนิ่งในเมื่อถึงคราวที่ควรจะพูดให้มาก ๆ”

“นั่นได้แก่ตัวผมเองครับ บลูสตาร์” ข้าพเจ้ากล่าว “ผมเคยทำผิดมาแล้วในทั้งสองกรณี”

“จริงหรือ ท่านมองซินเยอร์” บลูสตาร์ กล่าว “ผมคิดว่าน่าจะเป็นผมเองเสียมากกว่าที่ทำผิดเช่นนั้น แต่ เอ ผมเห็นจะต้องไปเสียทีจวนจะได้เวลาแล้ว เธอประหลาดใจ

ไหม โรเยอร์ ในเมื่อฉันพูดว่าได้เวลาแล้ว ทั้ง ๆ ที่ในโลกทิพย์นี้เราไม่มีเวลาเลย อันที่จริงในเรื่องนี้ฉันหมายถึงเวลาในโลกมนุษย์นั่นเอง ท่านมองซินเยอร์ก็เคยไปกับฉันบ่อย ๆ เหมือนกัน ฉันกับฟิลลิสจะไปยังโลกมนุษย์ เพื่อเจรจาให้กำลังใจแก่พวกมนุษย์สักหน่อย จริง ๆ นะ เวลานี้พวกมนุษย์ต้องการปลุกปลอบให้กำลังใจมากเหลือเกิน และถ้าเขาจะหันมาขอความช่วยเหลือ หรือขอคำแนะนำจากเรา เราก็ยินดีจะให้เป็นอย่างยิ่ง คิดถึงโลกมนุษย์ เมื่อเปรียบเทียบกับดินแดนของเราแล้ว รู้สึกสังเวชใจเหลือเกิน”

“วันหนึ่ง เราจะพาเธอไปเย็บเยียนเพื่อนฝูงในโลกมนุษย์ของเราบ้าง” ฟิลลิสกล่าวพร้อมกับยิ้มอย่างน่ารัก “เธอยินดีจะไปกับเราไหม โรเยอร์ ?”

“ผมเกรงว่า ผมยังไม่ค่อยจะมีความสามารถในเรื่องนี้พอดอกครับ” โรเยอร์ตอบอย่างระมัดระวัง

“ไม่ต้องวิตกกอดเธอในข้อนั้น เพราะไม่มีใครสามารถจะรู้ และเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างได้เองโดยไม่ต้องเรียนเสียก่อน เธอจะไม่ต้องไปคนเดียวดอก รู้ไหม ? พวกเรามีอีกมาก เราจะไปกันเป็นพวกเป็นสังคมเลยทีเดียวนะ”

“รู้สึกว่ามีฟิลลิสออกจะแก่สังคมอยู่สักหน่อย” บลูสตาร์พูดพร้อมกับหัวเราะ

“จริง ๆ นะ ฟรานซ์กับปีเตอร์ และคนอื่น ๆ อีกก็เคยไปกับเรา เรเดียนท์ วิง และคนอื่น ๆ อีกด้วย”

“และกับบลูสตาร์คนแก่คนแก่อีกด้วยนะ” บลูสตาร์พูดแถมท้ายให้กับตนเอง

“อ้าว อย่าพูดว่า แก่ สีคะ” ฟิลลิสขัด

“ก็อาจจะไม่แก่เท่าไวดอก ฟิลลิส สำหรับตัวฉันเอง แต่พอเวลาฉันไปเข้าพวกกับท่านทั้งหลายเหล่านี้แล้วก็ทำให้รู้สึกตัวเองว่า คงจะไม่ หนุ่ม เท่าไदनัก”

“แต่ผมอยากให้ท่านรู้สึกว่าเป็นหนุ่มด้วยครับ” โรเยอร์กล่าว

“อ้อ นั้นมันอีกเรื่องหนึ่งนะเธอ เอาละ ผมเห็นจะต้องไปเสียที ว่าง ๆ ได้มาสนทนากับพวกเธอ ก็รู้สึกสนุกสนานดี แต่ชาวโลกมนุษย์เขาอาจไม่ค่อยชอบการสนทนาของพวกเรานักก็ได้ เพราะดูเหมือนเขาจะต้องการให้เราสนทนากันด้วยเรื่องหนัก ๆ ยาก ๆ ซึ่งพวกเราที่นี้ไม่ค่อยมี

ใครชอบทำกันนักดอก เพราะเราไม่ต้องการถกเถียงกันถึงเรื่องที่ทำคำตอบและทางอธิบายไม่ได้ การสนทนากันด้วยเรื่องสูง ๆ ยาก ๆ นั้น มันก็อาจจะเป็นการโก้เก๋ดีทรอก แต่มันก็จืดชืดเต็มที พูดเรื่องเบา ๆ สนุกสนานระหว่างเพื่อนฝูงกันเองจะดีกว่า ฉันทชอบ เพราะรู้สึกว่ามันจะทำให้จิตใจเราเจิดจ้า

ว่าแล้วท่านทั้งสองก็โบกมือลาพวกเรา ออกเดินทางมุ่งไปสู่โลกมนุษย์ต่อไป

บทที่ ๑๕

ผู้ปกครองภูมิต่าง ๆ

“มีสิ่งที่น่าสนใจอยู่อย่างหนึ่งครับ” โรเยอร์ปรารภขึ้น “คือผมไม่เห็นมีร่องรอยการปกครองที่ไหนเลยในโลกนี้”

“แล้วเธอคิดว่า เป็นข้อบกพร่องหรือข้อได้เปรียบ ?”

“ต้องไม่ใช่ข้อบกพร่องแน่ทีเดียวครับ”

“ถ้ามันก็คงเป็นข้อได้เปรียบ ความจริงเรื่องนี้ก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ไม่ว่าเธอจะมองไปทางไหน เธอจะไม่ได้เห็นร่องรอยของการปกครองแบบโลกมนุษย์อยู่เลย คือไม่มีการประชุมสภาการออกกฎหมายพระราชบัญญัติ และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับงานด้านการปกครองเช่นนั้นเลย”

“ทีนี้ฉันอยากจะถามอะไรเธออีกสักหน่อย เธอเคยเห็น กระดานป้ายสำหรับปิดประกาศที่ไชน่าทาวน์ ที่สั่งบังคับ เราให้ต้องทำอย่างนั้น ต้องไม่ทำอย่างนี้ เวลาทำงานก็ เมื่อนั้นออก เมื่อนี้เข้า หรือไม่ก็ห้ามไม่ให้บุกรุกเข้าไปใน อาณาเขตส่วนตัว ห้ามไม่ให้เดินลัดสนามหญ้าและอะไรอีก จิปาถะ ?”

“ไม่เคยเห็นแน่นอนครับ”

“และรับรองว่า เธอจะไม่ได้เห็นที่ไชน่าทาวน์เลย เป็นไงดี ไหม ?”

“ดีแน่นอนครับ”

“จากความจริงข้อนี้ พอจะทำให้เธอรู้สึกไหมโรเยอร์ รุชเอ๋ยขึ้น “ว่าเราล้วนแต่ประพฤติตัวเรียบร้อยกันหมดทุกคน”

“ความจริงของเรื่องนี้ เป็นดังนี้โรเยอร์ คือการ ปกครองที่นี้เป็นไปเองตามธรรมชาติ และดังนั้น จึงเป็นการ ปกครองที่ดีที่สุดในสากลจักรวาล ดีกว่าระบบการปกครอง ที่มนุษย์จะพึงคิดบัญญัติขึ้นมาสักล้านเท่า ทั้งนี้เพราะกฎ ธรรมชาติไม่จำเป็นต้องอาศัยผู้ใดช่วยบังคับ มันทรงอยู่และ

มีอำนาจบังคับอยู่ในตัวมันเอง (Natural laws need no enforcing; they enforce themselves)

“ความจริงในโลกมนุษย์ ก็มีกฎธรรมชาติเหมือนกัน เป็นแต่เรามองเห็นได้ยากสักหน่อยเท่านั้น เช่นเวลาจะส่ง กระแสความคิดออกไปนั้น คงมีน้อยคนที่จะรู้ว่ามิผลตาม กฎธรรมชาติอย่างไร แต่พวกเราผู้อยู่ที่นี่สามารถมองเห็น ความเป็นไปของกฎธรรมชาติได้เป็นอย่างดี อีกประการหนึ่ง กฎธรรมชาติบางอย่างก็ไม่สามารถให้ผลสัมฤทธิ์ได้ในโลก- มนุษย์ สมมติว่าเธออยู่ในโลกมนุษย์ และพยายามจะใช้ อำนาจความคิดบังคับให้โลกเคลื่อนต่อไปเหมือนดังที่เธอทำ อยู่ ณ ที่นี้ การกระทำเช่นนี้ก็คงไม่เกิดผลอย่างใด อย่งไร ก็ตาม เท่าที่ฉันได้พูดนี้ ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่มี ผู้ปกครองเลย เพราะอันที่จริงก็มีอยู่เหมือนกัน”

“นี่แหละครับที่ผมตั้งใจจะถามท่านในตอนแรกเมื่อ กล่าวถึงเรื่องการปกครอง” โรเยอร์ก้าว

“แต่ละภูมิมิมีผู้ปกครองของตน แต่อันที่จริง คำนี้ ก็ ไม่ได้มีความหมายเหมือนกับในโลกมนุษย์ทีเดียว เพียงแต่ เราล้อเลียนตามศัพท์ของโลกมนุษย์บ้างเท่านั้นเอง”

ท่านไม่ได้ปกครองด้วยหรือครับ ?

“เปล่าเลย นี่แหละคือจุดสำคัญ ฉันว่าท่านมีหน้าที่เป็นประธานเสียมากกว่า ที่กล่าวนี้ฉันหมายถึงภูมิแห่งแสงสว่าง หรือสุคติภูมิโดยเฉพาะ ความจริงเรื่องนี้จะทำให้เธอเห็นว่ามิใช่ประโยชน์เพียงใด เพราะเมื่อไม่มีรัฐบาลดังเช่นในโลกมนุษย์ ก็เป็นอันไม่มีเรื่องปฏิวัติเพื่อเปลี่ยนรัฐบาล ซึ่งโดยมากก็มักเลวพอ ๆ กับรัฐบาลเก่านั่นเอง นอกจากนั้นก็ยังไม่ต้องมีนักการเมืองที่มักคิดบ้า ๆ บอ ๆ ไม่มีผู้ที่ทวงเก้าอี้โดยไม่คำนึงว่า ตัวเองมีความสามารถพอสมควรกับตำแหน่งนั้นหรือเปล่า อันที่จริง ถ้าชาวโลกมนุษย์จะหันมาขอความช่วยเหลือจากชาวโลกทิพย์บ้าง เราก็ยินดีจะให้คำแนะนำเสมอ”

“ท่านมองซินเยอร์กำลังเทศน์ใหญ่แล้ว” รุกกล่าวสัพยอก

“ถ้าหากชาวโลกมนุษย์จะฟังเทศน์ของฉันบ้าง ก็จะเป็นการดีแก่ตัวเขาเอง แต่นั่นแหละ พูดถึงเรื่องของโลกทิพย์แล้ว ไม่ค่อยมีใครเขาฟังกันดอก”

“มีพวกเราชาวโลกทิพย์ ที่ได้ติดต่อกับโลกมนุษย์อย่างใกล้ชิดอยู่เสมอ สามารถจะรู้ได้บ้างเหมือนกันว่า จะมีเหตุการณ์อันใดบ้างเกิดขึ้นแก่โลกมนุษย์เมื่อใด เธอคิดดูเถิดโรเยอร์ว่า ท่านผู้ที่อยู่ในภูมิสูงขึ้นไปนั้น จะยังมีปัญญา

ล้าลึกสักเพียงใด แต่น่าเสียดายที่มนุษย์ส่วนมากมองไม่เห็นความจริงข้อนี้เสียเลย”

“พวกพระ ๆ ในโลกมนุษย์ ก็ไม่เห็นค่อยทำอะไรที่มีแก่นสาร นอกจากจะงมอยู่กับพิธีกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ อันหาสาระอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น ดูเกิดโรเยอร์ ในโลกมนุษย์มีแต่ความยุ่งยากอย่างยิ่ง แล้วเธอลองหันมาดูสภาพความเป็นไปในโลกทิพย์บ้าง จะเห็นว่ามันห่างไกลกันมากทีเดียว”

“ความรู้ความสามารถของมนุษย์จะมีประโยชน์อย่างไร ในเมื่อผลที่เขาได้รับก็คือสงครามโลกถึง ๒ ครั้งแล้ว และเดี๋ยวนี้ก็กำลังพูดกันถึงสงครามโลกครั้งที่ ๓ กันอีก เธอรู้ไหมว่าในเวลานี้ศาสนามีบทบาทอย่างไร ?”

“รู้สึกเขายังทะเลาะกันอยู่ใช่ไหมครับ ?”

“จริงอย่างนั้น แต่เอาเถอะ เรากลับมาพูดถึงเรื่องผู้ปกครองที่เธอถามค้างอยู่ดีกว่า ในเรื่องนี้บางคนได้อยู่ในโลกทิพย์นี้มาแล้วนับเป็นเวลาตั้งพัน ๆ ปีทีเดียว ผู้ที่จะเป็นผู้ปกครองได้นั้น ก็ต้องเป็นผู้ที่มีความฉลาดหรือสติปัญญาสูงมาก นอกจากนั้นก็ยังต้องมีความเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจผู้อื่นอย่างกว้างขวาง มีความอดทน และมีจิตใจ

ประณีตสูงอย่างยิ่ง ผู้ปกครองในภูมิหนึ่ง ๆ นั้น มีความรู้กว้างขวางกว่าผู้อยู่ได้ปกครองอย่างดีเลิศและลึกซึ้ง สำหรับเรื่องความจำเป็นเป็นอันไม่ต้องกล่าวลว่า ท่านจะมีมากเพียงใด แต่ที่สำคัญก็มีอยู่อีกอย่างหนึ่งคือ ท่านมีจิตใจประณีตสูงกว่าภูมิที่ท่านปกครองมากทีเดียว และนอกเหนือจากผู้ปกครองในภูมิต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ ก็ยังมีอีกผู้หนึ่งซึ่งเป็นผู้ปกครองที่ยิ่งใหญ่เหนือผู้ปกครองทั้งหลาย”

ขณะนี้เองก็มีเสียงที่คุ้นหูดีร้องถามมาจากภายนอกห้อง “ขออนุญาตฉันเข้าไปสักหน่อยได้ไหมครับ ?”

“นั่นเสียงของโอมาร์นี่” รุธอุทานและลุกขึ้นไปต้อนรับที่ประตู

ผู้ที่มาใหม่คือโอมาร์ และเพื่อนอีกคนหนึ่งของเขาคือชาวอียิปต์นั่นเอง

“คุณมาพอดีทีเดียวครับ โอมาร์” ข้าพเจ้ากล่าวทัก “ครั้งนี้มาเยี่ยมหรือมาธุระ หรือว่ามาทั้งสองอย่าง”

“อ้าว ก็มาเยี่ยมนะซีครับ” โอมาร์ตอบ “คนอย่างผมไม่ชอบเรื่องธุระดอก มันทำให้แก่เร็วไปเปล่า ๆ และนี่แหละ ยิ่งทำให้ผมเป็นหนุ่มอยู่เสมอ จริงไหมโรเยอร์ ?”

“จริงครับ” โรเยอร์ ตอบอย่างคั่นเคยขึ้นกว่าเดิม พร้อมกับยิ้มอย่างรู้ความหมายของโอมาร์ดี

“ดูเธอสบายดีมากแล้วนี่โรเยอร์” โอมาร์กล่าวชม “เป็นอันว่าเป็นปกติดีแล้วนะ เอาละทีนี้ผมจะบอกความประสงค์ของการที่ผมมาให้คุณทราบเสียที คือผมมีข่าวดีจะบอกให้คุณทราบว่า ท่านผู้ปกครองผู้สูงสุดกำลังจะมาที่ภูมินี้ในไม่ช้านี้แล้ว ท่านบอกว่าท่านต้องการจะมาแวะหาคุณสักหน่อย นี่ละคือเรื่องธุระของผมไม่ต้องพูดกันมากเรื่องเป็นไงคุณจะว่าอย่างไร ?”

“ไม่น่าถามเลยโอมาร์ เรื่องเช่นนี้ไม่ได้มีบ่อยนัก ผมรู้สึกยินดีและขอบคุณท่านหัวหน้าเป็นอย่างยิ่งทีเดียว”

เราได้ทักทายปราศรัยกันอีกเล็กน้อย แล้วโอมาร์กับเพื่อนของเขาก็ลากลับไป

“โรเยอร์” ข้าพเจ้าหันไปพูดกับเด็กหนุ่ม “โอกาสเช่นนี้เราจะไม่ได้พบบ่อยนักดอกนะ”

“ท่านผู้ใหญ่ที่กำลังจะมา นี่เป็นใครครับ ?”

“เธอจำได้ไหมว่า ครั้งหนึ่งเธอเคยถามเราว่า โลกนี้อายุเท่าใด และเราได้บอกให้เธอฟังถึงบุคคลผู้หนึ่งซึ่งอยู่มา

ตั้งแต่ก่อนโลกมนุษย์เสียอีก บุคคลผู้นี้แหละบัดนี้เรากำลัง
จะได้พบอยู่แล้ว และท่านผู้นี้เป็นผู้ปกครองของโลกทิพย์
หมดทุกภูมิ”

“ในโลกมนุษย์ยังมีอีกเป็นจำนวนมากที่เชื่อว่าท่านผู้อยู่
ภูมิสูงสุดจะไม่มาจากภูมิของท่านเลยเป็นอันขาด เพราะจะ
เป็นการเสียเกียรติอย่างยิ่ง ทศนะดังกล่าวนี้ เป็นความ
ผิดอย่างมาก เพราะว่าท่านผู้นั้นเดินทางไปยังภูมิอื่น ๆ อยู่
เสมอ ดังนั้นอาจจะเป็นไปได้ว่า บางทีเรากำลังพูดอยู่กับ
ท่านผู้นั้นโดยไม่รู้ตัวก็ได้”

“แล้วท่านผู้นั้นเป็น งาม.....เป็น.....?”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่แน่ ท่านยังไม่ใช่พระราชบิดาแห่ง
สากลจักรวาลทั้งปวง (father of the Universe) ท่าน
ผู้นี้ทุกคนที่อยู่ในภูมินี้พอเห็นก็จำได้ทุกคน เราเรียกท่านว่า
“ท่านหัวหน้าที่รัก” (Beloved Master) กันโดยทั่วไป ท่าน
มีตำแหน่งปกครองภูมิทั้งหมดของโลกทิพย์ และดังนั้นจึง
เป็นเสมือนผู้ปกครอง ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดรองลงมาจากพระบิดา
ของเราทั้งมวล ความสามารถและสติปัญญาของท่านผู้นี้
เราไม่สามารถจะคาดคะเนได้เลยว่า จะมีขอบเขตไพศาล

เพียงใด เพราะระดับความรู้ของเราทั้งหลายนั้น เทียบกับท่านไม่ได้เลยทีเดียว คุณสมบัติ ๓ ประการเหล่านี้ของท่าน คือความรู้ ความประณีตของจิตใจ และสติปัญญา นั้น จะสังเกตได้โดยสี ๓ สีแห่งอารมณ์ของท่านคือ สีน้ำเงิน สีขาว และสีทอง สีทั้งสามนี้ปรากฏอยู่ที่อารมณ์ของท่าน เป็นประกายสุกปลั่งที่เธอจะไม่เคยได้มีโอกาสเห็นมาก่อนเลย เธออาจจะได้สังเกตเห็นบ้างแล้วว่า เสื้อของโอมาร์ ก็มีสีทั้งสามนี้ปรากฏอยู่เหมือนกัน แต่นั่นก็ยังไม่มากเท่ากับที่ปรากฏอยู่ที่อารมณ์ของท่านหัวหน้าผู้นี้เลย”

“ผมรู้สึกใจคอไม่ใคร่ดีครับท่าน” โรเยอร์กล่าว “ผมคิดว่าผมควรจะหลบไปก่อนเสียดีกว่า เพราะผมยังเป็นเด็ก และท่านเป็นผู้ใหญ่มาก ”

“ไม่ได้ ไม่ได้แน่ โรเยอร์” ข้าพเจ้ากล่าว “เธอต้องอยู่ซิ โรเยอร์ ต้องอยู่แน่ ๆ ที่เดียว”

“แต่ผมรู้สึกว่าจะอาจจะเป็นการยุ่งหรือเกะกะโดยใช่เหตุครับ”

“นี่แน่ะ โรเยอร์” รุกกล่าวพลอบ “เธอก็เคยเชื่อเรา มาเสมอใช่ไหม ดังนั้นครั้งนี้ฉันจะขอให้เธอเชื่อเราอีกสักครั้ง”

“ขณะนี้เราได้สังเกตเห็นว่า ฟรานซ์ โยเซฟ และ ปีเตอร์ อิลยิธ กำลังเดินเข้ามาพอดี เราได้ทักทายปราศรัยกันด้วยความยินดี และได้บอกเรื่องที่โอมาร์ได้มาบอกข่าวดีแก่เรา และเพิ่งกลับไปเมื่อสักครู่นี้เอง”

“ไง ๆ ผมก็ต้องขอให้ทั้งสองอยู่ด้วยกันก่อนนะ”

“นี่เพื่อนเอ๋ย” ฟรานซ์พูด “เรื่องเช่นนี้อย่าว่าแต่ขอให้อยู่เลย ต่อให้ไล่ฉันก็ไม่ไป”

“โรเยอร์กำลังตกใจใหญ่” ข้าพเจ้าบอกเขา

“ตายจริง” ปีเตอร์กล่าว “อะไรกันนี้ โรเยอร์ตกใจด้วยเหตุใด เหลวไหลแล้วโรเยอร์ รอให้ท่านมาถึงเสียก่อนเถอะ แล้วเธอจะรู้ได้เองว่า ไม่มีเหตุอันใดที่ต้องตกใจเลย รับรองพอเธอเห็นท่านแล้ว เธอจะไม่อยากจากไปเลย ฟรานซ์และฉันก็มีความรู้สึกเช่นนี้เหมือนกัน เราได้เคยพบและสนทนากับท่านมาหลายครั้งแล้ว และรู้สึกขอบคุณท่านอย่างล้นเหลือที่ท่านได้ให้กำลังใจแก่เราในเรื่องงานศิลปะ อันที่จริงฉันอยากจะกล่าวว่า แรงคลใจในด้านศิลปะมาจากภูมิของท่านจนถึงพวกเราและถึงโลกมนุษย์ด้วย”

“จริงอย่างนั้น ในโลกมนุษย์เราไม่รู้ด้วยว่าแรงคลใจหรือแนวความคิดของเรามาจากไหน”

ขณะนี้รู้ได้เลื่อนเก้าอี้ตัวที่ใหญ่และสวยงามกว่าเพื่อน มาไว้กลางห้อง สำหรับให้ท่านหัวหน้านั่งและเราก็ออกมา รออยู่หน้าบ้าน เพื่อต้อนรับเหตุการณ์ที่น่ายินดีโดยพร้อมเพรียงกัน

ทันใดก็ปรากฏมีประกายแสงสุกสว่างที่ชายเขตบ้านของเรา ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าท่านหัวหน้าได้มาถึงแล้ว เราได้พร้อมใจกันออกเดินไปรับท่าน และอีกไม่ช้าก็ได้เห็นท่านเดินตรงมายังเรา

ท่านหัวหน้าได้เดินมา โดยมีโอมาร์และท่านชาวอียิปต์ ขนาบข้างมาด้วย โดยเฉพาะท่านชาวอียิปต์ได้ถือช่อกุหลาบขาวช่อใหญ่มาด้วย

“ไง เพื่อนรักทั้งหลาย” โอมาร์กล่าวทักนำขึ้นก่อน “พบกันอีกครั้งหนึ่งแล้ว อ้อ.....ฟรานซ์และปีเตอร์ก็อยู่ด้วย ดีทีเดียว”

ท่านหัวหน้าได้ทักทายปราศรัยกับเราเป็นอย่างดี ขณะนี้ฟรานซ์กับปีเตอร์กำลังยึดแขนโรเยอร์ได้คนละข้าง เพื่อไม่ให้หนีไป ภาพที่เห็นเช่นนั้นได้ทำให้ท่านหัวหน้ารู้สึกขำมาก

“อะไรกันนี่” ท่านกล่าวขึ้น “ทำไมเธอต้องรั้งแขนเด็กหนุ่มผู้นี้ไว้ด้วย กลัวเขาจะวิ่งหนีไปหรือ ?”

รูธได้อธิบายว่าโรเยอร์กำลังตกใจ เพราะเขาเพิ่งมาถึงใหม่ ๆ ยังไม่คุ้นกับสภาพของชีวิตใหม่ดี

“ไม่เป็นไรดอกโรเยอร์” ท่านหัวหน้ากล่าว ที่นี่ไม่มีอะไรจะต้องกลัวหรอก ทำไมเธอเห็นฉันมีรูปร่างน่ากลัวมากทีเดียวหรือ ? โหนขอจับมือสักหน่อยซิฉัน.....ยังงั้น เอ้า.....ต่อไปนี่เธอต้องไม่กลัวอะไรนะเป็นไงฟังดูคล้าย ๆ กับเสกคาถาไหม ?

ตอนนี้โรเยอร์รู้สึกโล่งใจขึ้นมาก หายหวาดกลัวและตื่นเต้นไปได้

“เออละ ที่นี่ปลอดภัยแก่นักโทษของเธอได้แล้วละกระมัง ฟรานซ์และปีเตอร์”

ทั้งสองคน ดูเหมือนจะลืมไปว่า ตนกำลังกุมแขนโรเยอร์อยู่ และโรเยอร์เองก็ลืมไปเช่นเดียวกันว่า ตนกำลังถูกกุมแขนอยู่ เลยแสดงอาการเป็น ๆ ขอบกล ซึ่งทำให้เราต้องหัวเราะขำพร้อมกัน และเรื่องนี้ ก็เป็นเครื่องแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า แม้ท่านหัวหน้า ผู้อยู่ในภูมิสูงสุดของโลกทิพย์ ก็ไม่ใช่ผู้ที่ขี้มหรือหัวเราะไม่เป็น ต้องทำหน้าที่หรือเครื่องเคี้ยวอยู่ตลอดเวลา แต่ความจริงแล้ว ท่านเป็น

บุคคลที่มีหัวใจมีความกรุณา รู้จักยิ้ม รู้จักหัวเราะเช่นเดียวกับพวกเราเหมือนกัน

โรเยอร์จ้องมองดูท่านหัวหน้าอย่างไม่วางตา และด้วยความชื่นชมนับถือ ท่านหัวหน้าแต่งตัวเช่นเดียวกับที่ท่านเคยแต่งตัวไปเยี่ยมเราทุกครั้ง คือเสื้อชั้นในสีขาวเนื้อละเอียด เหมือนกับทำด้วยใยไหม หรือใยแมลงมุม ฉะนั้น ที่ชายผ้าของเสื่อน้ำลิปด้วยแถบทองสุกปลั่งเป็นประกาย ส่วนเสื้อคลุมชั้นนอกของท่านเป็นสีน้ำเงิน สุกใส มีไข่มุกเม็ดใหญ่ สีมหัพพประดับอยู่ตรงกลาง ผมของท่านเมื่อมาอยู่ในภูมิของเราจะแลเห็นเป็นสีทอง แต่ถ้าอยู่ในภูมิของท่านเอง ผมนั้นจะเปลี่ยนลักษณะจากสีทองไปเป็นแสงทอง

สิ่งที่ทำให้ติดใจมากก็คือ ดวงหน้าของท่านหัวหน้า เพราะตามที่เราได้บอกแก่เขาไว้แล้ว ท่านหัวหน้ามีอายุยืนยาวมหาศาลเหลือเกิน เมื่อเทียบกับอายุของคนในโลกมนุษย์ คือนับเป็นล้าน ๆ ปีทีเดียว แต่แม้กระนั้นโรเยอร์ก็ยังไม่เห็นร่องรอย แห่งความเป็นผู้มีอายุอย่างใดปรากฏอยู่บนดวงหน้าของท่านเลย นอกจากลักษณะท่าทางอย่างอื่น และสติปัญญาของท่านแล้ว ลักษณะของร่างกายและดวงหน้า

ของท่านก็เป็นเหมือนคนหนุ่มอย่างแท้จริง มันเป็นสิ่งที่น่ามหัศจรรย์อย่างยิ่ง และเป็นเครื่องแสดงถึงความป็นหนุ่มตลอดอนันตกาลได้เป็นอย่างดี

ในที่สุดเราก็พากันเข้าไปในห้อง ท่านหัวหน้าที่นั่งเก้าอี้ตัวพิเศษ ซึ่งเราได้จัดไว้สำหรับท่านโดยเฉพาะส่วนพวกเราทุกคนก็นั่งล้อมรอบท่านเป็นรูปวงกลม

ท่านหัวหน้าได้สนทนาปราศรัยกับพวกเราทุกคนอย่างเป็นกันเอง และข้าพเจ้าใคร่ขอบอกท่านผู้อ่านไว้ด้วยว่าเราทุกคนไม่ได้มีความรู้สึกว้า เรากำลังอยู่ต่อหน้ากรรมการสอบไล่ หรือผู้พิพากษาสูงสุดแต่อย่างใด ในระหว่างการสนทนา หากเราต้องการจะพูดเราก็พูดได้ไม่มีข้อห้ามอย่างใดในเรื่องนี้ นอกจากจะให้ไปโดยสุภาพเท่านั้น ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาของสุภาพชนทั่วไปนั่นเอง ไม่ใช่เป็นเรื่องที่ต้องหนักใจแต่อย่างใด ในระหว่างการสนทนา ถ้ามีเรื่องขำเราก็หัวเราะกันอย่างเบิกบานใจโดยไม่ต้องเกรงใจว่า เราจะดูเป็นเด็กเล็ก ๆ ไป เพราะการกระทำเช่นนั้น และถ้าในการสนทนาที่โทมัสมีอิมาร์อยู่ด้วย เรื่องที่จะไม่ให้หัวเราะกันนั้นย่อมเป็นไปได้ และในเรื่องนี้ ฟรานซ์กับปีเตอร์

ก็เป็นลูกหนูที่สำคัญไม่น้อยทีเดียว ซึ่งทำให้โรเยอร์รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก แต่ในที่สุดเขาก็รู้ว่า แม้เขาปรารถนาจะพูด หรือแสดงความคิดเห็นอย่างใดเขาก็ยอมทำได้เช่นเดียวกัน

ท่านหัวหน้ากล่าวคำขอบคุณฟรานซ์และปีเตอร์ตลอดจนถึงเพื่อนร่วมงานทั้งหลาย ที่ได้ประพันธ์บทเพลงอันไพเราะ ท่านได้กล่าวอีกว่า ท่านยินดีจะส่งกระแสปลังแห่งการคลอใจมาให้เสมอ ๆ พวกเราทั้งหมดรู้สึกตื่นใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้เห็นท่านทั้งสาม สนทนาเรื่องศิลปะในแง่ต่าง ๆ ของการดนตรีกันอย่างสนิทสนม ในที่สุดท่านหัวหน้าก็ได้หันมาทางโรเยอร์ และกล่าวว่ารู้สึกยินดีที่ได้เห็นโรเยอร์มีความสนใจในเรื่องนี้

ท่านได้กล่าวว่า ท่านได้ทราบข่าวจากโอมาร์ว่าเธอมีความสนใจในเรื่องดอกไม้มาก ดีแล้ว ในโลกทิพย์นี้มีสิ่งที่มีประโยชน์ให้เธอทำหลายอย่าง และการกระทำนั้น ๆ จะนำความสุขมาให้แก่เธอเอง และเป็นเครื่องทำให้เธอก้าวหน้าในทางจิตใจ คือเลื่อนขั้นภูมิขึ้นไปได้เรื่อย ๆ ด้วย เธอคงจะเห็นแล้วใช่ไหมโรเยอร์ว่า เราที่นี่ทุกคนทำงานกันเพื่อประโยชน์สุขส่วนรวม โดยไม่ได้คิดถึงผลกำไรของตัวเอง

เองเลย แต่แม้กระนั้นผลก็เกิดขึ้นมาให้เราเอง และเป็นผล
ที่ได้รับอย่างคุ้มค่าเสียด้วย ซึ่งเมื่ออยู่ต่อไปเธอก็จะเห็นเอง

“เมื่อใดที่เธอรู้สึกต้องการทำงาน ก็จะมีงานรอเธอ
อยู่เสมอ แต่นี่ก็ไม่ได้หมายความว่า เธอจะต้องหยุดเที่ยว
ชมภูมิประเทศดังที่ทำอยู่ในขณะนี้ดอกนะ ไม่มีใครที่นี้จะ
ควบคุมหรือคัดค้านความปรารถนาของเธอได้ดอก แต่ก็มี
ความจริงอยู่ว่าเมื่ออยู่นาน ๆ ไปเธอก็จะรู้สึกเองว่า การที่
มีงานอะไรทำบ้างนั้น เป็นการดีกว่าการมองดูผู้อื่นทำงาน
อยู่ตลอดเวลา โดยที่ตนเองไม่ได้มีส่วนกับเขาเสียเลย”

“และเมื่อใดที่เธอรู้สึกเช่นนี้ ก็จะมีผู้ยินดีให้คำแนะนำ
และให้ความช่วยเหลือเสมอ เธอเพิ่งมาถึงใหม่ ๆ อาจจะ
ยังไม่ค่อยรู้อะไรมากนัก แต่ต่อไปเธอก็จะได้รู้เองว่ามีแต่ผู้
ปรารถนาดีต่อกันและกันทั้งนั้น ในที่นี้ และนอกจากนั้น
เราจะอยู่ด้วยกันได้ โดยไม่ต้องกลัวว่าจะต้องจากกันอีกเลย”

“หากเธอปรารถนาจะเรียนวิชาดนตรี เธอก็จะได้พบ
ครูผู้สามารถ ซึ่งโลกมนุษย์จะหาไม่ได้ และครูที่วานี้ก็คือ
ท่านทั้งสองที่นั่งอยู่ด้วยกันกับเราในที่นี้ไงล่ะ”

“การงานใด ๆ ก็ตามที่เธอกระทำในโลกนี้ จะไม่เป็น
อันสูญเสียผลไปเปล่า ๆ เลย”

“เอาละท่านทั้งหลาย บัดนี้ได้เวลาที่ข้าพเจ้าจะต้องลากลับแล้ว แต่ก่อนอื่นข้าพเจ้าใคร่ขอมอบงานที่ระลึก แห่งการเยี่ยมในครั้งนี้ ให้ไว้กับท่านสักอย่างหนึ่ง” ว่าแล้วท่านก็เอื้อมมือไปหยิบช่อกุหลาบมาจากท่านชาวอียิปต์

“ขอให้เธอทั้งหลายจงรับกุหลาบเหล่านี้ไว้ เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึงการมาพบปะของเราในครั้งนี้ ต่อไปนะโรเยอร์ หากเธอได้เรียนรู้ถึงวิธีการสร้างสรรค์ดอกไม้แล้ว ก็จงนึกถึงดอกกุหลาบสีขาวบ้าง เพราะมันเป็นที่รักของฉันอย่างยิ่ง เพื่อน ๆ ของเธอได้เคยเห็นดอกไม้ชนิดนี้แล้วในสวนของฉัน เอาละขอให้พรแห่งพระบิดาของเรา จงปกป้องท่านทั้งหลายตลอดกาล และขอจงได้รับพรอย่างจริงใจจากฉันด้วย”

กล่าวจบแล้ว ท่านก็อำลาจากพวกเราไป

“เป็นไงโรเยอร์” ข้าพเจ้ากล่าวขึ้นต่อมาก็คูหนึ่ง “เธอรู้สึกดีใจไหมที่เธอได้อยู่กับเราด้วย ?”

“เป็นไงโรเยอร์” ฟรานซ์และปีเตอร์กล่าวขึ้นอีกพร้อมกัน “เธอดีใจไหมที่เราไม่ได้ปล่อยให้เธอวิ่งหนีไป ?”

แต่โรเยอร์ รู้สึกอึดใจจนพูดไม่ออกไปชั่วขณะหนึ่ง พอได้สติเขาก็เกิดปีติและตื่นเต้นจนระงับไว้ไม่อยู่ เขาตรง

เข้ามาจับมือพวกเราแต่ละคน เดินรำหมุนไปมารอบ ๆ ห้องเสี้ยพักใหญ่ เมื่อเห็นเช่นนี้ฟรานซ์และปีเตอร์ก็อดรู้สึก ตื่นเต้นตามไปด้วยไม่ได้เหมือนกัน โดยเฉพาะปีเตอร์ได้เข้าไปนั่งที่เปียโน และบรรเลงเพลงที่มีท่วงทำนองสนุกสนาน ร่วมไปด้วย

อีกพักใหญ่ความปิติ ที่แสดงออกมา ภายนอกก็สงบลง แต่ความอิมใจก็ยังปรากฏอยู่ภายในต่อไปอีกนาน แรงดันของปิติอันมีปริมาณมากเช่นนี้ เป็นเครื่องทำให้เกิดอาการทางร่างกายออกมาอย่างช่วยไม่ได้จริง ๆ

จริงอยู่เหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วนั้น คงจะไม่ใช่ประสบการณ์ทางจิตที่สูงส่งหรือประณีตเท่าใดนัก ในสายตาของชาวโลกมนุษย์ที่เคร่งศาสนา เพราะเขาต้องการจะให้เรามีสีหน้าบึ้งตึงและคร่ำเคร่งอยู่ตลอดเวลา นั่นเป็นเรื่อง ที่ชาวโลกมนุษย์จะคิดเอาเอง แต่สำหรับพวกเราแล้ว เราารู้สึกว่ามันเป็นเรื่องประสบการณ์ในทางจิต ที่จะลืมไม่ได้อย่างหนึ่งทีเดียว และมันก็ได้ให้คุณค่าเกี่ยวกับความประณีตแห่งจิตใจของพวกเราอีกด้วยโดยไม่ต้องสงสัย แต่การที่ท่านหัวหน้าได้กรุณามาเยี่ยมเราครั้งนี้ ก็คงไม่ได้มุ่งหมายจะให้เราเป็น

ผู้วิเศษหรือศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา แต่ท่านมุ่งหมายเพื่อจะให้เกิด
คุณงามความดีขึ้นกับดวงจิตอันเป็นอมตะ (immortal souls)
ของพวกเราทุกคนโดยแท้ และการที่จิตใจของเรา จะบรรลุ
ถึงคุณงามความดีได้นั้น ก็ไม่จำเป็นต้องแบกภาระในทาง
ศาสนา ที่เป็นการผิดธรรมชาติแต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้เรา
จึงไม่ละอายอย่างใดเลย ในการที่ได้แสดงกิริยาอาการอัน
เกิดจากแรงดันของปิติ ดังเช่นที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น

บทส่งท้าย

เรื่องราวที่เกี่ยวกับโรเยอร์ ต่อจากนี้ก็ไม่มีอะไรที่จะต้องกล่าวมากนัก นอกจากว่าเราได้พาโรเยอร์ไปเข้าเป็นนักเรียนฝึกหัดการสร้างดอกไม้กับผู้เชี่ยวชาญในทางนี้ ซึ่งก็ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ภาระในการนำโรเยอร์ ชมภูมิประเทศจึงเป็นอันยุติลงชั่วคราวหนึ่ง และต่อมาเราก็ได้ทราบข่าวอันเป็นที่น่ายินดีว่า โรเยอร์ได้มีความสามารถในการสร้างดอกไม้ โดยเฉพาะดอกกุหลาบขาวได้เป็นอย่างดีพอใช้ และได้ส่งดอกไม้ที่เขาสร้างขึ้นได้นั้น ไปให้กับผู้ที่รู้จักเกี่ยวข้องกันทุกคน เช่นเรเดียนท์ วิง ปีเตอร์ อิลยิทช์ และฟรานซ์โยเซฟ เป็นต้น

ในที่สุดนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอแจ้งให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายทราบไว้ด้วยว่า โรเยอร์ที่เราได้บรรยายเรื่องของเขามาตั้งแต่ต้นนี้เป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริง ๆ หากใช่เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าแต่งขึ้นจากมโนภาพ เพื่อให้เป็นที่อาศัยของเนื้อเรื่องแต่อย่างใดไม่ เรื่องทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้บรรยายมาแล้วนี้ อาจเป็น

เรื่องที่เขาเกินไปสำหรับผู้ที่ชอบเรื่องหนัก ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ใคร่ให้ท่านได้ทราบความเป็นไปของโลกทิพย์ตรงกับความเป็นจริงมากกว่าที่จะบิดเบือนไว้ เพื่อให้ถูกใจบุคคลบางคน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้ตระหนักถึงความจริงที่ว่า เราชาวโลกทิพย์ไม่ได้ใช้เวลาให้หมดไปด้วยการสวดมนต์ภาวนา หรือถกเถียงกันด้วยภาษาสูง ๆ และในเรื่องที่สูงฟังไม่ค่อยรู้เรื่องตลอดเวลา เพราะว่าการกระทำเช่นนั้นก็จะเท่ากับว่าเราไม่มีชีวิตอยู่เลย แต่เรารู้จักหัวเราะ สนุกสนานรื่นเริง และสนทนากันอย่างปกติธรรมดาแน่นอนเอง และมีความยินดี ที่เราสามารถมีความเป็นอยู่ได้ดังเป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยไม่ได้เป็นอย่างที่ชาวโลกมนุษย์ส่วนมากพากันกะเกณฑ์จะให้เราเป็นให้ได้นั้นเลย.

จบภาคสอง

ความเห็นของชาวตะวันตกผู้มีการศึกษา เกี่ยวกับเรื่องความตายแล้วไม่สูญ

“The reality of the existence of spirits in modern spiritism is no longer an open question, even among scientific men who have examined the subject. Anyone who considers the manifestation of them as mere humbug, trickery of delusion, is simply not up to date.

The Rev. Dr. George M. Searle
New York City.

ข้อเท็จจริงเรื่องวิญญาณของผู้ที่ตาย (จากโลกนี้ไปแล้ว) ในวิชาว่าด้วยเรื่องวิญญาณนั้น บัดนี้ไม่ได้เป็นปัญหาที่ต้องสงสัยอีกต่อไปแล้ว แม้ในระหว่างนักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายผู้ทำการสอบสวนเรื่องนี้ ใครก็ตามที่ถือว่าปรากฏการณ์เกี่ยวกับวิญญาณเป็นเรื่องโกหกหลอกลวงและหลงผิดนั้น ชื่อว่าเป็นคนล้าสมัยอย่างแท้จริง

ท่านสาธุคุณ ดร. ยอร์จ เอ็ม. เซอรัล
นิวยอร์ก ซิตี้

คำนิยม

ของหนังสือพิมพ์ในประเทศไทยอังกฤษ
ที่มีต่อหนังสือชุด

โลกทิพย์

by Anthony Borgia

“.....เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุด เท่า
ที่เคยปรากฏมีมาในโลกนี้ หนังสือเล่มนี้ได้บรรยาย
ถึงรายละเอียดที่บุคคลจะต้องประสบในชีวิตหลังจาก
มรณกรรมไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วนได้ดีมาก”

หนังสือพิมพ์ Two World

“.....ขอแนะนำหนังสือเล่มนี้แก่ทุกท่านที่มีใจ
กว้างขวางในการศึกษาเรื่องโลกภายหลังมรณกรรม
หากท่านผู้ใดได้อ่านแล้วจะวางไม่ลง”

หนังสือพิมพ์ The Greater World

“.....เป็นเรื่องราวที่น่าอ่าน และมีเหตุผลอย่างยิ่ง
เกี่ยวกับโลกของวิญญาณ”

หนังสือพิมพ์ Psychic News

“.....เราขอสรรเสริญ มร.แอนโทนี บอร์เจีย ที่ได้
เปิดเผยความจริงให้รู้เห็นกันว่า เราทุกคนสร้างอนาคต
ของตนเองทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ด้วยการกระทำ
และความคิดของเราเองโดยแท้”

หนังสือพิมพ์ Express And Star

122 539

BOOK-BANK

085